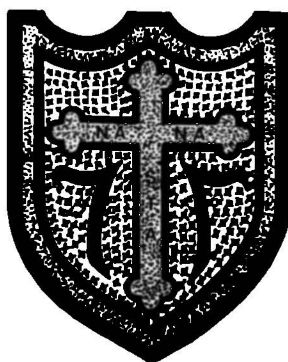

BIO SAM OKO DESET TISUĆA PUTA MRTAV SA SVIM BOLIMA ŠTO IH DONOSI SMRT

MIJO BUBNIĆ

BIO SAM OKO DESET TISUĆA PUTA MRTAV SA SVIM BOLIMA ŠTO IH DONOSI SMRT

Zagreb, 1993.

SADRŽAJ

U skladu s dekretom Pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila pisac izjavljuje da ne želi preteći sud Crkve kome se potpuno podvrgava. Riječi "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

PREDGOVOR

Poštovani brate i sestro u Isusu Kristu,

Prije nego počmeš čitati ovu knjigu, želio bih ti svratiti pozornost na nekoliko činjenica, kao i na svrhu ove knjige. Ova knjiga je istinito svjedočanstvo jednog čovjeka koji je bio daleko od Boga, a to znači onda i obavezno blizu đavla. Đavao ga je mučio neizrecivim mukama, želeći ga strovaliti u pakao. No, dobri i milosrdni Bog je svrnuo pogled i na to svoje siromašno dijete i malo po malo vodeći ga iz đavolskog ropstva, doveo ga k sebi i svojim milostima čvrsto ga vezao uz sebe. Presveta Djevica Marija je postala njegovom zaštitnicom, njegovim vođom u vječnu domovinu, njegovom ljubavi, njegovom Majkom, a on je postao njezinim djetetom i svjedokom Božje ljubavi i Božjeg milosrđa. Ova knjiga je privatno svjedočenje i podlaže se potpuno sudu Crkve. Cilj ove knjige je da se čovjek zamisli nad tom strašnom opasnošću koja se zove đavao, da se razotkrije njegovo djelovanje i njegove zamke, kao i da se pokaže da mu se Božjom milošću možemo oduprijeti i uz Božju pomoć ga pobijediti. Mijo Bubnić je jedan od mnogih koji je prošao gorke muke, kako tjelesne, tako i duhovne, ali uz Božju pomoć koju mu je Gospodin pružio i stalno mu pruža, uspio je izaći iz njegova ropstva. Sada želi i drugoj braći poručiti kako zli duh djeluje i kako mu se treba uz Božju pomoć suprostaviti. Ta borba s đavlom nije ništa novoga, jer su i mnogi sveci imali teške borbe s đavlom. Da nabrojimo samo neke npr. Sv.župnik Arški, Sv. Đema Galgani, Sv. Antun Pustinjak, Sv. Benedikt, Sv. Franjo, Sv. Ivan i mnogi, mnogi drugi ugodnici Božji.

Zato dragi brate i sestro čitaj ovu knjigu sa srcem i neka ti posluži da možeš opomene koje su u njoj promijeniti u svom životu, da se sakriješ u Presvete rane Isusa Krista i da si uz Božju pomoć zaslužiš vječno spasenje.

Gabrijel

Drago dijete Božje, primi lijepe pozdrave od mene bilo da sam na ovome ili na drugome svijetu. Samo dvije želje imam. Prva, da knjigu ovu pročitaš do kraja. Druga, da vjeruješ da su mi nakane iskrene i svete da ništa izmišljati neću, da ću istinu iznositi onako kako sam je i osjetio, spoznao, doživio i vidio.

Sada sam uzeo Svetu krunicu u ruke i držim znak Isusova Križa, s njim ti dijete Božje potvrđujem istinitost ove knjige. Ako pak to nije dovoljna garancija da ću pisati istinu, onda zaista ja ništa većeg i svetijeg pod ovim suncem nemam.

Pa ipak imajući u vidu da je u proteklom razdoblju komunizma u mnogima ubita vjera u Boga i da za njih neće biti dovoljna garancija da pišem istinu i moja prisega na Križ, ne preostaje mi drugo već zamoliti Boga da nam se smiluje i u pomoć s Duhom svojim Presvetim pritekne, da onaj tko čita ove retke osjeti da mi nije stalo ni do slave ni do časti, a ni do novca jer ga nisam nikada imao pa mi ne treba ni sada, već da mi je stalo do spasenja sve moje braće i sestara, od istoka sunčana do zapada, od sjevera do juga. Nedao Bog i Presveta Djevica Marija da se ikome više to zlo desi na ovome svijetu, (a kamoli na drugom) koje se desilo meni.

Djetinjstva svoga ne bi ni spominjao ali neka moj život opisan u ovoj knjizi poteče kao rijeka od početka kako bi se imao točan uvid u sve detalje.

Rodio sam se 1941. godine tu na samoj periferiji južno od Zagreba. Rat, glad, golota, bosota, bili su vjerni pratioci moji. Dvanaestero članova u jednoj sobi, od toga osmero djece. Četvero stričevih, četvero od mojih roditelja. Kruh se dijelio na male komadiće, inače je bio pod ključem. Mogli smo samo preko rešetaka gledati tvrde kukuruzne kruhove stare po deset dana. Onaj mali komadić što bi dopao majku moju ona nije pojela, već bi ga čuvala za iduće jutro da bi kada se probudimo i zatražimo kruha, imala čime utješiti plač djece. Oprostite, ne mogu više o tome.

Još mi teže pada kad znam da i danas dok ovo pišem, a 1992. godina je, tolika djeca u Hrvatskom narodu nemaju kruha, jer im umjesto kruha jeftina, skupe granate padaju na glavu.

Ova će knjiga biti putokaz u vječnost i onima što kruh u Hrvatsku iz čitavog svijeta šalju i onima koji granate bacaju... Putokaz jednima u nebo, drugima u pakao. Bog neka sudi i milostiv neka bude.

Još ću se nakratko vratiti u djetinjstvo svoje da ukažem na jedan nedostatak roditelja. Naime, mi smo djeca morali moliti svaku večer, ali nikada roditelji nisu molili s nama niti smo ih vidjeli da mole. To je strašan propust. Nas djecu bi znao obuzeti smijeh, oni bi nas zastrašivali pa i tukli, tako da je od te molitve bilo malo koristi. U takvom ozračju jedva smo čekali da malo porastemo pa da se više ne moramo moliti Bogu.

Tu se sada otvara nova stranica moga života koja će me dovesti do ovozemaljskog pakla... Završio sam četiri razreda osnovne škole koja i nije bila škola jer sam kroz godinu dana imao i do osamdeset dana izostanka. Važnije je bilo da napasam stoku, nego da idem u školu. K tome sam bio kratkovidan i to mi je pomoglo da budem i od djece i od učitelja neshvaćen i odbačen. Zbog toga bi bježao iz škole, a i vjeronauk bi izostavljao. Napustio sam školu i vjeronauk definitivno. S dvanaest ili trinaest godina osjećao sam se dovoljno velik da mogu početi psovati i najstrašnije psovke. Bože moj oprosti mi. U crkvu nisam odlazio nikada kroz deset pa i više idućih godina. Molio nisam nikako niti se križao prije jela ili spavanja. Dakle, potpuno napuštanje Boga od moje strane, ali i Bog se prividno udaljio od mene. A kad se Bog udalji od nas, vrag će se sigurno približiti. To se i dogodilo jedne noći.

Moj prvi susret s đavlima

Imali smo malu, drvenu kućicu ispred koje je rasla stara šljiva. Na toj šljivi spavala je perad. Bilo je već kasno u noći kad ono perad se razleti po dvorištu kao da je netko želi pokupiti. Istrčao sam i obišao sve kutove dvorišta, ali nigdje nikoga. Vratio sam se i legao u krevet. Nije potrajalo kojih desetak minuta upadnem u nekakvo čudno stanje kao u polusan i neka strašna sila tako me stegla da malim prstom maknuti nisam mogao. Zatim sam osjetio snažan pritisak ruku s desne strane trbuha tako snažan da ni najjači muškarac tako nešto ne bi mogao učiniti. Iza toga glavu i noge savijalo je u klupko. Ja neznam koliko dugo je to stanje trajalo, ali meni se činilo da traje čitavu vječnost. Cvilio bi, Bože mi oprosti, kao prase dok se kolje, a to cviljenje nitko od ukućana nije mogao čuti. Tako bi bio lomljen i savijan dok ne bi pao u nesvijest potpuno mrtav. Strašno, nevjerojatno.

Te kobne noći slučaj se ponovio šest ili sedam puta. Idućega dana, ja u to vrijeme tvrdi bezbožnik, imao sam o čemu razmišljati. Vjerovao sam da ništa na ovome svijetu nema osim onoga što se može vidjeti ili opipati. Dakle, samo materijalni svijet postojao je za mene. Ali što je sada ovo? Zaključak je ipak ubrzo donesen. Postoji duhovni svijet. Sjetio sam se da je župnik, pok. Adolf Dušić, daj mu Bože mir presveti, govorio na vjeronauku o tri Božanske osobe: Ocu, Sinu i Duhu Svetomu. Učio bi nas da postoji i zao duh, đavao. Zaključio sam da mene muči zao duh, jer Duh Božji je duh mira i ljubavi, Duh dobrote, i blagosti. Zaključio sam da postoje dvije sile na svijetu sila dobra i sila zla, a čovjek nije nikakva sila prema ovim silama, već zavisi kojoj sili se prikloni Spoznao sam da bi trebalo prionuti uz Boga ali kako, gdje ga naći, gdje ga upoznati, što činiti? Znao sam ga, kao što sam već spomenuo, samo najstrašnije vrijeđati i psovati.

Stigla je i druga noć. Crna noć, duga noć. Opet padnem u neki deset postotni san kad ono opet pograbi me takva snaga da bi čovjek rekao da ni jedna kost u meni neće ostati čitava. Ne,

neuveličavam jer mi to nije potrebno, već nemam riječi kojima bi mogao opisati to zlo. Opet cvilim padnem u nesvijest, mrtav. Pusti me, pogledam oko sebe nigdje ništa, a srce mi lupa samo što grudi ne probije. Iste noći bilo je takvih posjeta šest ili sedam, zavisno koliko bi puta dopustio da padnem u taj polusan. Najprije bih osjetio da mi se koža ježi od neke neugodne prisutnosti pa ako bi se uspio trgnuti tada bi izbjegao zlo, a ako bi me uspjeli staviti u tu komu onda tisuće puta jao meni. Sve sam to ispričao majci. Ona je ispričala drugim ženama koje su je uputile da ja to zlo opsujem, tj. da počnem psovati kad me prestane daviti. Kada sam pak to učinio, strahotne patnje bi se silno umnožile. Život je postao nepodnošljiv. U danu treba raditi najteže seoske poslove, kositi ručnom kosom, cijele dane kopati, nikakvih tehničkih pomagala nismo imali, a i drugim imućnim ljudima morao sam raditi često samo za ono što pojedem. U danu nije bilo odmora, a u noći ovakve patnje. Prolazili su dani, mjeseci, pa i godine. Odem kod spomenutog svećenika da mu se potužim. Rekao mi je da se molim Bogu da idem na Misu i Ispovijed i dao mi medaljicu Majke Božje. Medaljicu sam stavio oko vrata i začudo odspavao prvu noć, u miru kao mrtav. Tako zaredam još dvije noći. Tu smo, kažem sam sebi. Zaista mora da postoji Bog. Kad četrvta noć opet isto i dalje sve isto. Odem kod neke vračare u selo, ona učini svoje, kad ono dvije noći potpuni mir. Šta je pak sad? Zar i ona može pomoći? Zatim opet po starom. Bila je to vješta igra zla duha sada to vidim. Htio me odvući da ne tražim Boga. To bi mu i uspjelo da Bog nije, milosrdni dobri Otac.

Sada Bog stupa u akciju

Dovoljno je da se čovjek zainteresira i da počne tražiti Boga. Dobri Bog krene u susret svom djetetu kroz tzv. Bogojavljanje. Mada još nisam prihvatio savjete svećenika da idem na nedjeljnu Svetu misu ipak sam kroz razmišljanja bio sve bliži Bogu. Na to su me tjerale te strašne muke svake noći. Sotona je pod svaku cijenu htio uništiti, ne samo tijelo već i dušu. Zaista sam postao kao lopta između stolnotenisača. Bog je dopuštao da me đavao udara svom snagom jer je znao da je to jedini put koji će me dovesti njemu tj. Bogu. Prije svega trebalo je napustiti psovku. I evo što čini Bog? Daje mi da na očigled prisutnih osjetim kako me čuva Očinska desnica sveta. Bilo je to u vrijeme dok je svaka kuća u selu trebala dovesti nekoliko kubnih metara šljunka na cestu. Odem i ja da se riješim toga zaduženja. Postavim kola na prilično visoku obalu iznad sebe. Rupa je bila duboka tako da bi vrh zaprežnih kola bio metar i pol iznad glave. Kada sam kola napunio napravim dva tri koraka u nazad da vidim mogu li još gdje koju lopatu ubaciti. U taj se čas odlomi obala, a kola i konji udare na ono mjesto gdje sam prije koju sekundu stajao. Ljudi su potrčali misleći da sam mrtav. Bogu hvala ostao sam netaknut. Taj me je slučaj još više poticao na razmišljanje o Bogu, ali i dalje ostajem kamena srca.

Druga smrtonosna neprilika desila se ovako: Vozio sam sa konjima repu. Bili su konji mladi i vrlo poletni. Kada su kola udarila u jarak prva stranica ispade i ja se nađem pod zadnjim nogama uplašenih konja. Sve je to trajalo par sekundi. Tko imalo poznaje konjsku spregu bit će mu jasno koje su šanse bile da se ostane živ i zdrav, Gotovo nikakve. Dospio sam pod kola i kao klupko valjao sam se neznajući objasniti daljnji tok događaja. Kad sam došao malo k svijesti vidio sam da su konji udarili u susjedovu kuću, s rudom probili zid kupaonice i zaustavili se. Na kolima je ostalo par repa. Na meni ni najmnaje ogrebotine. Bilo je to drugo Bogojavljanje. No ja se i dalje ne mijenjam. Pa ipak i taj događaj

tjera me da priznam sam sebi da me neka viša sila čuva i prati, nasuprot one koja mi svake noći steže tijelo kao stegač.

Treći, i odlučujući događaj dogodio se ovako: Trebalo je na pašu. Na dvorištu posvađam se s konjem i u psovci, te sa škrgutom zubi uzjašem i pojurim cestom. Kako je trebalo skrenuti s ceste konju se noge na šljunku podmaknu i padne u provaliju. Nije to bila duboka provalija ali dovoljno da se nekoliko puta skotrlja konj preko mene i ja preko konja. Tu sam bio zaista manji i nemoćniji od mrava. Čas sam bio konju među nogama čas bi se njegovo snažno tijelo valjalo preko mene. Susjedi koji su to vidjeli u kriku su govorili: "Mijo je sad mrtav". Što mi je prvo bilo čega se sjećam, to je da sam strašno opsovao. Zatim ustanem, pogledam po rukama sve je u redu. Tražim po čitavom tijelu ima li kakvih oštećenja. Nema. Potpuno sam zdrav... A onda briznem u gorki plač. Bile su to suze kao živa žeravica, suze pokajnice. U tom plaču izrekao sam sam sebi najružnije riječi koje je ikad itko izrekao sebi. Vidiš li ti đubre kako te Bog čuva a ti ga psuješ i grdiš. nećeš više đubre pokvareno nikada, sve ako ti ruka ili noga otkinuta bude, opsovati imena Božjeg... Ne mogu ovdje zapisati koje sam ružne još upotrijebio riječi. No, odluka je pala. Bog postoji i treba poslušati svećenika. Idem u nedjelju na misu. Dođe nedjelja pitaju me roditelji kuda se spremaš Mijo. "Idem na misu", odgovorim. Ma hajde ti pusti krave na pašu, kakva misa. Ne, ne, nećete me zaustaviti.

U međuvremenu svećenik Dušić je umro, a na župu je došao velečasni Alojzije Švaljek. Bio je to svećenik koji je na mene te nedjelje ostavio dubok dojam Božje biti i prisutnosti. Služio je Svetu misu s toliko ozbiljnosti, iskrenosti da zaista nije bilo dvoumljenja da li i dalje ići na Svetu misu. Eto sada je jasno kako je došlo do mog obraćenja.

Postajem novi čovjek, nove me prate misli, novi su mi pogledi na svijet. Razmišljam samo o Bogu. Bilo je dosta noći kada oka sklopio nisam. Kako bi u večer legao u krevet i počeo sam sebi postavljati pitanje o životu, o smrti, o Bogu, o davlu i bezbroj drugih pitanja, tako bi se u jutro dizao kao pijan od umora u traženju odgovora na sve to.

No kako sam na početku spomenuo čim Boga u misli svoje staviš on se sam poput zore otkriva. Pa ako i ti dijete Božje nemaš

vjere ili je još slaba, razmišljaj o Bogu da i tebe takva ista svijetlost, takva zora ljubavi Božje obasja. Još ću ti dijete Božje puno govoriti o sotoni i Bogu. Treba upoznati i jednoga i drugoga kako bismo se mogli odlučiti kojeg od njih uzeti za svoga gospodara. Bog naime voli da o njemu mislimo, govorimo i pišemo, naravno iz ljubavi prema njemu. Sotona pak ne voli da ga itko spominje, želi ostati u potpunoj anonimnosti jer tko god bi upoznao njegovo ruglo života, svatko bi mu okrenuo leđa i zavapio divoti Oca nebeskoga — Kristu. No, prije nego što počnem dalje razlagati o sotoni samo da kažem: "Kada bi ljudi znali kako je teško biti pod njegovom vlašću na ovome, a kamoli na drugom svijetu, pa makar razderali ruke do lakata i noge do koljena, žudili bi za Isusom. Eto samo jedan mali osvrt a sada ćemo u ime Božje krenuti dalje redoslijedom...

Mogu sigurno reći da sada stupa u akciju druga Božanska osoba Krist Gospodin. On mi daje pečat vjere na ovaj način. Naime, treba me već sada gledati kao mladića u osamnaestoj ili devetnaestoj godini, koji ide redovito na Svetu misu i moli Oče naš svaki dan. Taj Krist uprisutnjuje se i objavljuje najočitije u času kada vragovi dođu da lome moje tijelo. Kada bi me stavili u taj polusan i kada bi počeo jaukati, kao da me netko kolje sa stotinu noževa, došlo bi mi da zazovem Isuse, Isuse, Majčice! Tada bi me morali u isti čas pustiti. Sada me nitko više na ovome svijetu ne bi mogao otrgnuti od Isusa i Marije pa ni po cijenu života. A kamoli da me netko uvjeri da Boga nema. Uvidio sam da je zaista Krist moj Spasitelj koji me jedini može osloboditi iz panđa sotonskih. Počeo sam shvaćati da je zaista sve istina što god Sveta majka Crkva naučava. I krenulo je. S jedne strane Bog sve više zauzima mjesta u mome životu. S druge strane đavli pojačavaju mučenja. Bolje rečeno mijenjaju načine mučenja. Ja znam da je to ljudima teško razumjeti i vjerovati. No nisam ja jedini imao to zlo. I ne bi se nikada upuštao u opisivanje tih događaja da u njima nema nekih posebnosti u odnosu na druge slične patnike kroz povijest. Pokušat ću opisati neke susrete s njima.

Znao bih doći mrtvo umoran od teških fizičkih poslova. Radio sam dvije godine na ručnom utovaru kamiona u šljunčari. Zatim dvije godine utovar kamiona s građevnim materijalom, plus poljoprivredne radove u slobodnom vremenu. Legnem tako u krevet i još ne sklopim pravo oči kada bi neka sila, koju bi mogao

usporediti s lokomotivom koja juri 150 km/sat, udari u mene. Skočim, pogledam oko sebe, nigdje ništa. Zovnem majku i rečem joj neka svijetlo gori i neka gleda u mene. Čim primijeti da se mičem ili bilo kakve promjene neka me brzo budi. Jadna je majka pazila i čuvala me kao mrtvaca ne bi li koji sat odspavao. Ma kakvi. Ti noćni lupeži dođoše, ukočiše me kao da sam duboko u beton zabetoniran a onda za vrat, davili me i savijali kao mokru krpu. Eto, pokušavam se služiti takvim prispodobama mada nisu dostatne da potpuno prikažem to čudo zla. Mislim da je od svih vrsta mučenja bilo najgore kada bi me vukli po sobi za spolne organe. Tada bi padao u duboku nesvijest, nesvijest do smrti. Trajalo je to oko dvadeset godina. I kada pomnožite dvadeset godina sa 5—6 mučenja na noć dobiva se strašna brojka, mada u zadnjim godinama toga razdoblja ljubljeni Gospodin Isus Krist i njegova preslatka Majka znatno umanjuju broj i trajanje mučenja, sve do potpunog nestanka o kome će kasnije biti riječi. Oni, tj. đavli često bi dolazili vidljivo. Iz početka ne, ali nakon par godina viđam ih. Utonem u taj polusan i evo dolaze nakaze. Nekada se prikazuju kao velike ogromne zvijeri. Nosorozi veliki poput jednokatne kuće. Istina takvi su se ukazali malo puta. Dolaze na jata i tuku se. Koji je to prasak, lomljava, strava. Mene tada ne diraju. Nekada dođu kao volovi sa strašnim rogovima, metar dugačkima. Nekada kao psi ili svinje, ali sve to nije ni izdaleka kao ove prave životinje već slično njima ali ružno, strašno ružno, što mi otkriva da mogu uzeti na sebe tijelo kakvo hoće. No, ipak najčešće bi dolazili kao ljudi. Već prema tome kakvu ulogu misle odigrati. Javljaju se mali brkati u kožnim jaknama, zatim visoki oko tri do četiri metra, ravni kao svijeća, obučeni u vojnička odijela. Uzimali su lik ljudi od kojih sam neke poznavao iz ovozemaljskog života. Za života nikada se nisu ispovijedali i živjeli su strašno griješan život. Ja sve te događaje ni izdaleka neću moći opisati ali koliko ću moći, trudit ću se. I to samo iz razloga da prionete Kristu Raspetome i u Uskrslome. Da nećete moći reći "nismo znali".

Navest ću jedan među novijim slučajevima pa ću se onda još vratiti u ranije razdoblje. Naime ja i sada imam s njima problema osobito kada molim za bolesnike ili druge nakane, ali o tome ću kasnije reći kada vremenski dođem u te godine života.

Spomenut ću ovaj slučaj da vidite koju ulogu imaju đavli u tom ratu kojeg su mi najavili. Dobro pazite. Uoči dana borca 1988.

godine gorke sam suze prolijevao pozivajući narod na obraćenja u svojim propovijedima po hodočašćima i Crkvama. Ovako su mi objavili rat. Spomenute noći bio sam uznesen (kako, neznam) ispred općinske zgrade u Remetincu, Novom Zagrebu, na glavnoj cesti. Priđe mi u tom snoviđenju đavao u obliku čovjeka, oko glave mu kruna od vatre iz koje izlazi strahota, neznam to opisati. Kaže mi gdje bi ja mogao nabaviti noževe. Zatim mi reče znam ja tebe, ti si Mijo Bubnić, ideš li još u Međugorje? Idem, rekoh mu. A desno u jami uz prugu vježbale su čete đavolske. Takve komande kako mi pričaju stariji, ni Hitler nije imao. Neopisivo. Zaključak neka donese svaki čitalac za sebe. Znao sam bit će pokolja, ali tko će mene neuka čovjeka slušati. Tko bi mi samo ime bezvrijednom spomenuo. No, dobro. Pođimo vremenski malo unazad.

Sotona mi neda sklopiti brak

Kako zbog velike kratkovidnosti nisam bio uzet u vojsku, odlučio sam da što prije sklopim brak. Već u osamnaestoj godini kupim bicikl da ga poklonim zaručnici. Od svega toga ništa. Umiješa se đavao preko svojih službenika, okleveću me i propadne sve. Vjerovao sam da ću u braku moći predati se više Bogu. Da će me bračna čistoća života više čuvati od đavolskih mučenja. I tako sam po mnogim mjestima upoznavao djevojke sve do trideset i treće godine. Žarko sam žudio da imam svoju bračnu suputnicu, svoju dječicu. Vjerovao sam da će se u mom domu čuti samo smijeh, molitva i pjesma. Jednom sam zapisao ovo: "Moj brak bit će predivan buket ruža darovan od Boga kojeg ću svesrdno zalijevati milostima Božjim".

Kada smo već kod toga samo da potaknem djecu Božju na ovu istinu. Ako brak ne ispunjavate ljubavlju Božjom brzo će vam se pretvoriti u smetište i to pakleno smetište i ne samo za vas već i za vaša pokoljenja. No, nedaj Bože to. To vam govorim nakon dvadeset godina moga bračnog života. Spasonosno je da mladi ljudi znaju da uistinu postoji zao duh koji mrzi čistoću, mir, sreću i ljubav. Kušao je Isusa u pustinji i to više puta. Kaže Sveto Evanđelje. Udalji se od njega do druge prilike. Koliko god poznajem toga oca laži uvijek se iznova čudim kada upoznam neki novi način njegovog zlog djelovanja. Pa tko je razorio tolike bračne sreće, tolike zaređene posvećene duše? Treba znati da ima moć, ako Bogu nismo predani, vladati mislima i osjećajima našim. Može se nabaciti sumnjom na čistoću našeg bračnog suputnika. Može izroditi ljubomoru i s njom razoriti brak. Može proizvesti ogavnost prema bračnom drugu. Zatim često jednog bračnog druga učini potpuno hladnim za bračne odnose, a drugog učini živim luđakom tjelesnih uživanja, pa da vidite pakla u kući. Jednom riječju sve zlo što postoji od zlog duha je. I ako niste znali kako god ljudi slušaju i slijede njega, sotonu, i ako umru bez božjih Sakramenata i odu u pakao, onda i tamo trpe strašne muke u

onom u čemu su griješili, postanu u paklu majstori svog ovozemaljskog zanata. To znači ako si bludom zaslužio pakao postaješ zao duh koji i dalje potiče ljude na takvu vrstu grijeha. I kada zao duh dobije naređenje od svog poglavara da ovlada nekim čovjekom a ne može zato jer je taj čovjek toga dana molio Boga da ga čuva, onda taj zao duh biva strašno mučen. Gledao sam u svojim viđenjima kako se tuku, kako se deru, jer nisu uspjeli izvršiti zadatak. Isto je tako i s drugim smrtnim griješnicima koji zaslužе pakao.

Da zaključim ovo malo razmišljanje savjetom. Savjetujem mladima da žive čistoću prije bračnog života. Redovito Sveta misa, molitva krunice, ispovijed najkasnije svaka dva mjeseca. A kada stupe u brak svaku večer izmoliti zajedno koje im srce želi molitve. Ne dopustiti ni malo sumnji u bračnog druga. A što god ne bi štimalo u braku zazivati Majku presvetu Mariju da kod dragog Isusa intervenira. Tada će vaša ljubav biti jednako ljupka, nježna, ugodna nakon trideset i više godina, kao što je bila onog prvog dana kada ste se vjenčali. Vaša ljubav neće biti pakleno smetište već autocesta koja će vas dovesti u kuću Oca nebeskoga.

A sada da se vratim i završim što sam htio reći ovim podnaslovom. Sotona mi nije dao sklopiti brak. Da nisam sve predao u ruke Presvete Djevice Marije nikada se ne bi bio oženio. Sotona je vjerovao da ću pasti u očaj, predati se alkoholu, lijenosti i pokvarenosti. Ali otac laži lagao je sebi. Kada su mi bile 33 godine više zaista nisam znao što učiniti, da zadobijem bračnu suputnicu. Izgledalo mi je to nedostižno.

Jednoga dana dadem oglas u "Glas Koncila". Tražim čestitu djevojku za brak. Bogu hvala zauvijek, javi se Hercegovka od Stoca. Spakujem se i krenem na put da je vidim. Prvi puta u životu sam je vidio i rekao: Tražim ženu koja će mi pomoći ljubiti Krista i njegovu Majku, hoćeš li ti ta biti? Ona reče: "Hoću". Uzmem njenog oca istoga dana, vratim se u Zagreb, izvadim papire od župnika pok. Augustina Korpara koji je dao i potvrdu da sam redovito na misi. Sljedeći dan vraćam se u Hercegovinu i drugoga dana se vjenčam u crkvi i u Mjesnom uredu. Tako je za tri dana bio ostvaren moj san. Kada čovjek Majku Božju uzme za pomoćnicu onda problema nema. Javno to iznosim Bogu hvala, sretan sam a i cijela moja obitelj.

Sotona gubi, ali od borbe ne odustaje

Prije nego što uđem u dane života koje sam proveo u braku, vratio bih se još na neke pojedinosti iz prijašnjih godina. Zanimljivo je da su mi se neke stvari prikazivale. Još i sada mi se prikazuju. To su bile najave što će se dogoditi. Pored ovoga što sam opisao o đavlu koji mi se ukazao za Dan borca i pitao me za noževe, iznijet ću jedan drugi slučaj.

Dođoše jednoga dana vragovi utjelovljeni u ružne nakaze ljudske i zapovijede da iziđem na dvorište. Kao i uvijek držao sam krunicu u ruci. (Bit će o krunici puno riječi još, pa će vam biti sve jasnije.) Jedan od njih mi zapovijedi da bacim Krunicu i uperi pištolj u mene. Ja sam Krunicu poljubio i bacio na zemlju. Pištolj je opalio i pao sam mrtav. Čujem da tako i naši gardisti rade. Da bacaju Krunicu kada se boje da će biti zarobljeni. Pitat ćete što ima zajedničkog — bacanje Krunice od gardista u ratu i tebe u polusnu. Ima, jer mi se ta ratna situacija davno prije prikazivala kao Božja objava. A objave se ne primaju da bi se netko hvalio njima ili iz bilo kojih razloga, već iz razloga da se pouči ljude i da se moli. Kome će se više dati od Boga od toga će se više i tražiti, kaže Sveto pismo. Svi mali i veliki mistici trebaju toga biti duboko svijesni.

Zatim jedan drugi slučaj.

Prije par dana izbijanja rata u Sloveniji prikaže mi se strašno čudovište u zemlji Slovenskoj. Bilo je nalik na čovjeka ali čovjek nije bio jer je bio tako veliki da mu je glava oblake doticala. Kada znamo šta je ta vojska učinila u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, onda je to i bila ta zvijer do neba visoka. Zatim znali bi doći vragovi i jednostavno u punom naletu zabiti mi nož u trbuh. Pa zamislite koji su to bili šokovi u tom polusnu. Pa nisu li to bile objave da će to tako oni činiti sa ljudima u ratu. Bez obzira na kojoj strani ti ljudi bili. Jer, ako i branimo svoju domovinu moramo biti ljudi, a ne vragovi. Pa ako čovjeka treba ubiti u obrani, ne smije ga se masakrirati. To rade samo đavlom ispunjeni ljudi. To govorim zato da se takvi što prije pokaju, ispovijede i pričeste i da kroz

čitav život oplakuju grijehe svoje, tj. da od Savla postanu Pavli. Ako to ne učine, ja, jedan među mnogom braćom kojoj je bilo dano upoznati vraga, kažem tim koljačima onako kako su cvilili oni ljudi pod njihovim nožem, tako će ti koljači cviliti u paklu kroz svu vječnost... Dakle, obratite se. Inače bilo bi bolje milijarde puta da se rodili niste. Ja dijete Božje, kako rekoh na početku, ne pišem ovu knjigu ni za pare ni za slavu, a niti za svete duše. Mada će i one u njoj naći plodnog tla za rast duša, već je pišem za najokorjelija srca. Pišem je za psovače, bludnike, raskolnike, bezbožnike i sve opasnike koji gaze zapovijedi Božje. Htio bih da znaju što ih čeka ako se ne obrate. Već sam to rekao i tisuću bih puta ponovio kada bi znali kako je teško biti u prisutnosti vraga, razderali bi ruke i noge vapeći Gospodinu.

Sjećam se jednoga viđenja koji mjesec prije rata. Stajao sam na izlazu podzemlja naoružan snagom Gospodnjom, a iz podzemlja vragovi izlaze da naude zemlji i stanovnicima. Ja ih nisam pustio da izađu. Tako su se silno derali kao volovi. U toj rupi, Njihov komandant ih je gonio, a vani prikazivanje Svete misne žrtve, prikazivanje Presvete Krvi i rana Kristovih. Nisu im dali da djeluju. Reći ćete pa kako je onda došlo do ratnih strahota? Zato jer su to bili odlučujući trenuci Međugorskog vremena. Tko može neka razumije. Za ostalo valjalo bi pitati psovače, abortirače, kradljivce i ostale gazi-zakone, one kojima milijarde puta ponavljam — obratite se Bogu svome. Njemu ne možemo nauditi već sebi. Doći će suditi žive i mrtve, vjerovali vi ili ne. Stvari se ne mijenjaju. Vidjet će ga i oni što su ga proboli na Kalvariji. I oni: "Što god ste učinili i jednom od najmanje moje braće, meni ste učinili". Ako ste ih klali mene ste klali, ako ste ih ljubili, mene ste ljubili. Obratite se, spasite se, još nije kasno. Krist je oprostio razbojniku na križu. Zamolite da i vama oprosti.

Kada već pričamo o ratnim objavama, evo još jedne od mnogih. Bilo je najvrućije predratno vrijeme. Molio sam u Zagrebačkoj katedrali za Miloševića, Jovića i ostalu elitu onoga doba. Poznavajući te strašne paklene muke, žudio sam svim svojim bićem da do rata ne dođe, jer sam znao da će rat mnogoj braći u Kristu donijeti pakao. Što koristi čovjeku da čitav svijet zadobije, ako dušu izgubi. Baš ništa. Toga petka o kruhu i vodi vapio sam kako rekoh u suzama i molio Isusa podno Križa u Katedrali. Rekoh mu: "Učitelju ljubljeni mukom Tvojom i Križem Tvojim

Presvetim Te molim, nedaj nikome u pakao". O ti što stojiš pod Križem Sina svoga Preljubljena Majko nedaj nikome u pakao. Molitva i suze tekle su zajedno. Kad li u noći gledam kako klečim na istom mjestu u istoj Katedrali. Pazite što kažem, gledam sebe, kao da je duša izašla iz tijela i sad s udaljenosti par metara gleda tijelo. U tom času dolazi đavao u obliku ljudske rugobe, ispruži dlan i udari me u sljepoočicu. Strašno me zaboljelo. Trgnem se i kažem, Isuse ako je to Tvoja volja onda neka bude tako, ako pak nije onda izvrši kaznu nad njima. Kada bi tako znao reći, nakon ponovnog pada u san, dolazili bi ti noćni lupeži jedan po jedan, a ja bi ih udarao silnom snagom. Nabacivao bih se s njima kao sa malom djecom. Nikakve snage otpora nisu davali. Dešavalo se to puno puta. Nekada bi cijelu noć ostao s njima u borbama. Oni bi me gađali kamenjem, zaplitali u bodljikavu žicu. Sjećam se, jednoj sam bolesnici dao sliku Majke Božje, jer spomenuta nije znala čitati pa je na taj način iskazivala ljubav prema Bogu što bi često ljubila tu sliku. Te noći su mi đavli zapleli u bodljikavu žicu ruke i njome me svega izboli. Koju sam ja pouku iz toga izvukao, a vi je izvucite. Mnogi mudraci u svijetu tvrde da svete slike nemaju nikakvu važnost ni moć. Što se tiče moći svetih slika evo i ove potvrde. U jednom viđenju, gledao sam svoju rođakinju potpuno golu. Nisam znao šta to Bog ili đavli smjeraju s tim viđenjem. Za par dana dođe ta rođakinja k meni i ja joj hoću dati sličicu Majke Božje, a ona mi reče: "Ja sam imala puno takvih sličica, pa sam ih poslala kolegici u Sarajevo". A tako, odmah mi sine u glavu ono viđenje. Znači, kolegici treba, tebi ne. Razjasnio sam joj i poučio je milošću Božjom. I treći dokaz. Dođoše jedne noći đavli, ali kao silna gospoda. Ostave pred kućom pet, šest crnih mercedesa u crnim odijelima i kravatama o vratu dođu u kuću, što bi rekli naši izvjestitelji za Srbe, borbeno nisu djelovali, već gledaju svete slike i raspelo na zidu i kažu: "Ovo bi sve trebalo sa zida skinuti". Sjednu u aute i odu. Nek se zna da su u mnogim obiteljima uspjeli skinuti slike i raspela. U novim su im kućama nepotrebni. Nedavno sam posjetio mladu bolesnicu što je umirala od raka. Kuća uređena kao u bajci, ali zidovi goli kao u štali. Crkva nas uči ljubiti svete slike. Bogu hvala. Ja ne želim ni jednim slovom oskvrnuti nauku Svete majke Crkve već potaknuti braću i sestre na poslušnost Crkvene nauke.

Među đavlima vidim i "žive ljude koje poznajem"

Treba znati zašto koje viđenje služi. U snu ima Božjih viđenja, ima i vražjih i onih običnih ljudskih snova. Nije li u snu bio poučen Sveti otac Josip pobjegavši s Isusom u Egipat pred pokoljem male djece. Nije li u snu mnogo pretrpjela Pilatova žena kada mu je rekla: "Mani se ti toga pravednika Isusa"? Što će reći, ne sudi mu. I na mnogim mjestima u Bibliji Bog je davao snoviđenja. Jer san i nije drugo nego čas Božjeg mira i nježna staza po kojoj Bog dolazi djetetu svome. Bilo preko anđela ili Presvete Djevice. Bilo preko kojeg sveca. No, kao i svugdje upetlja se često i sotona da oponaša Boga. Zato je opasno vjerovati u snove bez potpunog predanja u Boga. Bez čestita života po sakramentalnom životu, jer će inače đavao ubrzo od vas učiniti praznovjerca i svog potlačnika. Jednom riječju, treba čovjek imati dobra Duha Presvetoga, da bi Duh Presveti u nama bio tumač, a ne mi. Tumač svih naših časova života pa tako i snova. Nastojte to dobro upamtiti. Koliki mi dolaze i pitaju što to znači — ukazala mi se Majka Božja i rekla mi to i to. To nije u skladu s naukom Svete majke Crkve i ne samo što nije u skladu s naukom, već škodi napretku Crkve. E pa to nije bila onda Majka, već ju je đavao oponašao i u svojoj neizmjernoj gluposti je nešto htio. Ako vam je u času snoviđenja gorjelo srce od radosti kao učenicima na putu u Emaus dok su bili s Kristom, onda je to pravo viđenje. Sotona ne može dati srcu radosti. To je pravo mjerilo po kome znate tko vam se ukazao. Bit će, ako Bog da, riječi o mojim malobrojnim viđenjima Božjim, pa ćemo još neke stvari dotaknuti, a sada vratimo se podnaslovu "Među đavlima vidim i "žive ljude koje poznajem".

Jedan moj prijatelj i daljnji rođak nije se ispovijedao osamnaest godina. Veliki psovač i da sve drugo ne pričam. Vidim ga među đavlima i odem k njemu, te mu kao prijatelju blago razjasnim da imam dar od Boga vidjeti stanje njegove duše i da ga vidim među đavlima. Ako umreš iznenada, a da se ne ispovjediš i pričestiš, otići ćeš u paklene, vječne muke. Rekao sam mu: "Ja ti

od toga nemam koristi što god učiniš, sebi ćeš učiniti". On me sasluša, ali na ispovijed ne ode. Nije mu lako iz te sotonske mreže izaći. Viđam ga opet. Molim za njega, jer to i je svrha mojih viđenja. Idem opet k njemu i opet mu objasnim o čemu se radi. Kažem mu "ja ti više o tome govoriti neću, ni ne smijem, jer bi u tom slučaju povrijedio tvoju slobodnu volju, a to ne smijem jer ne dolaziš ti k meni da me pitaš za savjet, već ja k tebi". Te noći đavli silno navališe na mene i skupo sam platio taj pohod k njemu. Bogu hvala, bilo je korisno. Dođe za koji dan k meni i dogovorimo se kada ćemo na Svetu ispovijed. Otišli smo na Kaptol u Zagreb kod Franjevaca, čuvenom ispovjedniku, divnom ispovjedniku Leonu, pred čijom je ispovjedaonicom bio uvijek dugačak red. Naime, kada smo došli na otprilike dvjesto metara do Crkve, moj se prijatelj zacrveni kao krv, sagne se k zemlji i stane stiskati zubima od bola u koljenu noge. Jauče i jauče. Za par minuta treba da počne Sveta misa, a ja neznam što ću s njim. Teži je od mene da ga nosim, a i ne može se ispraviti od bola. Zavapim Preljubljenoj Majčici, zovem Oca Franju Asiškog, vapim Bogu i nekako je krenuo. Dođemo u crkvu i trudim se da mu nađem mjesto da sjedne. On mi šapne da mu je dobro — nije mu sada ništa. Ispovjedio se, Bogu hvala i još smo par puta od tada išli. Dođe mi nekad na večer na molitvu Svete krunice. E sada ima takvih osoba više, da i te vidim među đavlima, ali neki mi neće vjerovati kada im kažem. Lakše im je proglasiti mene ludim, nego sebe vražjim, jer i jedno i drugo od đavla je.

Zatim vidim u kakvom stanju je čitavo gospodarstvo onih koji rade u dan Gospodnji, tj. nedjeljom i blagdanima, a takvih ima više od 80% u Hrvatskoj. Viđam silno smetište sve razbacano, smrad, ružne zgrade, ma ne mogu opisati čovjeku dođe, oprostite na izrazu, na povraćanje. A Bog reče: "Ne radi niti ti ni sluga tvoj ni stoka tvoja, ni došljak koji se nađe u tvojoj ogradi u dan Gospodnji nikakva posla". Razumiješ li dijete Božje?

Svjedočanstvo paklenih muka

Za sve ljude pod suncem Gospodnjim ove redove pišem. Neka čuju i razumiju bez razlike kojoj vjeri ili naciji pripadali. Deset Božjih zapovijedi poštovati moraju ako hoće da im đavli svoje porcije ne dijele.

Bilo je to ovako: Budući da imam plitki bunar u dvorištu i kad je najviše trebalo vode u ljeti, vode nije bilo. Odlučio sam pozvati majstore da iskopam dublji bunar. Dok sam razgovarao s njima u koji dan će doći k meni i raditi, rekoše mi da će to biti nedjelja. Odgovorio sam da ću se još najaviti za definitivan dogovor, jer sam vjerovao da ga u nedjelju kopati sigurno neću. Kada sam u subotu ponovno navratio kod njih da ih zamolim da dođu kod mene raditi u ponedjeljak, oni mi rekoše NE. Vi ste zadnji na redu, ako nećete kopati u nedjelju mi ćemo pokupiti alat i idemo kući. Kako su bili izdaleka i nije bilo nikakve mogućnosti da se u dogledno vrijeme vrate, čitava obitelj napravila je na mene takav pritisak da sam jednostavno morao prihvatiti da se nedjeljom radi. Žarko sam molio Isusa da si majstori bez veće štete oštete alat kako ne bismo mogli početi s radovima u dan Gospodnji. To se te subote i dogodilo. Ali je jedan moj rođak, smatrajući da će mi učiniti dobro, zamolio majstora da se alat popravi. I dođe mi kasno navečer javiti da ćemo ujutro početi s radom. Sada mi je ostala jedina solucija da zamolim Gospodina za kišu. Vjerovao sam ako dođe kiša da se takav prljavi posao neće moći raditi. Osvanulo je i nedjeljno jutro, kad gle stižu majstori i začas ispune dvorište sa svojim svrdlima, kamionima, prikolicama i ostalim alatom. Bilo mi je teško sve to gledati, a dobri Bog usliši molitvu moju, te pusti da pada vrlo jaka kiša. Žena me pozove u stranu, jer sam joj rekao da ću moliti za kišu pa mi reče: "Mijo što ćemo sad"? Daj moli Boga da kiša prestane. Neću. Bog nije ničiji automat pa da ga uključujemo, sada ovako, sad onako. Ja mu zahvaljujem što je uslišio molitvu moju. Obratio sam se majstorima i upitam ih: "Šta ćemo sada? Ne možemo raditi po kiši"? Oni mi rekoše: "Obucite kišne kabanice i idemo na posao.

Ako nećeš raditi pokupit ćemo stvari i vraćamo se kući". Sada sam bio stavljen pred gotov čin. Obitelj je navalila na mene i Božja zapovijed "Ne radi ti, ni sluga tvoj, ni stoka tvoja u dan Gospodnji" pala je u vodu. Kiša je padala cijeli dan i mi smo radili cijeli dan. Iskopali smo 10 metara duboki bunar u kojem je bilo u te sušne dane do 6 m vode. Moram priznati bio sam sretan i zadovoljan jer nije mala stvar godinama oskudijevati za vodu, a sada odjednom možeš je prosipati koliko hoćeš i kuda hoćeš. Mrtvo umoran od cjelodnevnog rada legao sam u krevet i zaspao. Kada gle čuda. Udariše vragovi na mene takvom žestionom da mi je uzalud bilo kakve prispodobe davati kojima bi mogao opisati taj događaj. Osjećao sam se kao da me tisuće vukova trga i čupa na sve strane. Neopisivo. Nisam stigao zvati Isusa i Mariju jer mi to nije bilo od Boga dano. Mučili su me do mile volje. Ja neznam kako je to dugo moglo trajati, ali mi se činilo da je trajalo čitavu vječnost. Bože moj, Bože, a što će biti s ovim ljudima koji tako bezdušno gaze zapovijedi tvoje. Smiluj im se Bože moj i ne dopusti da ih paklene stignu muke. Kada su me najzad pustili, bacio sam se s kreveta, kleknuo pred križ, priklonio lice k zemlji moleći Gospodina da mi oprosti i da mi se smiluje, siromašnom griješnom čovjeku. Lio sam gorke suze, kajao se za počinjene grijehe ali duša nije mogla osjetiti mir, što znači da Bog nije izustio "Idi oprošteni su ti grijesi tvoji". Nisam se više vraćao u krevet, već sam odlučio na koljenima dočekati zoru. Znao sam ako ponovno uđem u krevet da će đavli opet doći i mučiti me. Kada je osvanulo jutro, počnem se spremati na Svetu ispovijed. Ispričam ženi što se dogodilo, a ona me stade odvraćati, jer je vani padala kiša "Kuda ćeš na to nevrijeme, pa stigneš i sutra na Svetu ispovijed?". Nema te sile na svijetu ženo i tog nevremena nema, koje bi me zaustavilo da odem u Karmel u Brezovicu. Ispovijedim se i pričestim, braćo moja mila i sestre, vjerujte mi da sam se osjećao kao da mi je netko skinuo strašan teret s mojih leđa. Osjećao sam toliku snagu milosti Božje, osjećao sam se kao ptica kada je pustite iz kaveza, kao dugogodišnji robijaš kad iz tamnice izađe. Prožeo me duboki mir, bio sam tako sretan, tako lagan. Činilo mi se da bih mogao poletjeti. Možda bi netko rekao da sam si to sve ja umišljao kako to mnogi tvrde, žalosna im majka. Sljedeće noći dođoše opet đavli ali ne imadoše vlasti da me i dodirnu. Bio je to za mene još jedan od brojnih dokaza da je sve istina što naučava Sveta majka Crkva; Da

je zaista Bog prisutan pod prilikama kruha i vina, da je on obrana naša, utjeha naša, praštanje naše, radost naša, mir naš, vječnost naša, Bog naš i sve naše. Nema tog mudraca pod ovim suncem koji bi mi mogao dokazati da to nije tako. Sljedećeg jutra uzeo sam svoj dnevnik i zapisao najvećim slovima koje sam ikada upotrijebio u životu. Da si blagoslovljeni čas i minut kada je dobri Bog Otac, Sin i Duh Presveti ustanovio Sakrament Svete ispovijedi". Nakon svega spomenutog poručio bih djeci Božjoj svega svijeta: "Zašto dopuštate mnogi, da Vam sotona šapuće kako na ispovijed nije potrebno ići. Mnogi govorite što bi ja popu govorio svoje grijehe, a neznate da je svećenicima sam Krist dao vlast otpuštati grijehe". I da nijedan od njih ne otpušta grijehe po nekakvim svojim zaslugama, već po zaslugama prolivene Krvi Kristove. Njegovog Presvetog križa, njegovih Presvetih Rana, Smrti i Uskrsnuća. Sotona dobro zna da je baš u tom Svetom sakramentu Svete ispovijedi srce i bit Božje ljubavi prema nama. Tko bi se usudio prići stolu Gospodnjem, a kamo uzeti tijelo i krv Krista, da tog Sakramenta Svete ispovijedi nema. Stoga i nije čudo da je prije nekoliko godina sotona uspio uvjeriti mnoge ljude kako ne treba pojedinačno ići na ispovijed, nego da će svećenik dati odrešenja koliko god ljudi se nađe na Svetoj misi. Bila bi to pogibeljna zabluda kojoj Sveti otac Papa na čelu Svete majke Crkve, kardinali i biskupi po milosti Duha Presvetoga nisu podlegli. Bogu hvala.

Krađa

Ovo komunističko doba bilo je ispunjeno krađom, pljačkom, jer rekoše Boga nema, a onda je sve dopušteno. Nema Boga, nema duše, nema grijeha, nema suda. Znači, uzmi, ukradi i laži. Bila je to prava sotonska vlast i uprava. Kako će ti ljudi na sudu Božjem proći ako se ne obrate i ne uzmu spomenuti sakramenat Ispovijedi i Pričesti, govori i moje sljedeće svjedočanstvo.

Bilo je proljeće i sadili smo vrt. Kako nam je ponestalo gnojiva i to samo za 3 lopate, preko međe susjed je imao veliku gomilu gnojiva. I sad da ne idem kući, a budući da sam bio jako dobar sa susjedom i znao sam da se on neće ljutiti za 2—3 lopate gnojiva, uzeo sam gnoj i završio posao. Ne bi nikada ni pomislio da će se đavli za to toliko uznemiriti. Zaista sam smatrao da to nema nikakve vrijednosti i da time neću oštetiti susjeda. No, đavli kao da su jedva čekali da me uhvate u makar malo grijeha. A Bog im izgleda dopušta da me rešetaju na sva sita i rešeta. Htio je Bog da se sjetim njegove zapovijedi: "Ne poželi nikakve tuđe stvari". Kada se toga dana spustila noć, navališe đavli na mene i nije mi bilo dano da zazovem Isusa i Mariju u pomoć. Shvatio sam one Kristove riječi kada je rekao da će nam naplatiti i čašu vode koju ćemo dati i najmanjemu od njegove braće. Ali, i da nećemo izaći iz čistilišnih muka dok i posljednju paru duga tj. i najmanji grijeh ne iskupimo. Sljedeći dan otišao sam kod susjeda i upitao ga bi li mi htio prodati tu gomilu gnojiva. On je pristao i pogodili smo se. Ispričao sam mu što je bilo i što se dogodilo. Ne bih ja ni znao da oni mene tuku zato što sam uzeo taj gnoj, nego sam te noći imao viđenje kako i oni cijelu noć taj gnoj razvoze, utovaraju, pretovaraju, a kako i ne bi kada današnji seljak jadan, niti na početku posla ne kaže: "Bože pomozi", a niti na svršetku posla: "Bože blagoslovi". Stoga i nije čudo što u nekim dvorištima kasno u noći čujem lupanje koje je vrlo neobično. Nije teško ujutro kada se probudimo par minuta se pomoliti i reći: "Isuse Tebi ustajem, Tebi živim i Tebi umirem. Daj da svaka moja radnja s Tobom započeta i završena bude". U tom slučaju zli dusi zaista neće imati

moći da nas napastuju. Oni tako često ljude provociraju i muče preko stoke, preko svinja i drugih životinja. To potvrđuje i onaj odlomak iz Evanđelja kada im je Isus dopustio da uđu u jato svinja i pobjegnu u more. Kroz takva napastovanja oni postižu neizmjerno velike uspjehe. Uspjeli su upropastiti bezbrojne duše. Poznajem nažalost masu ljudi na selu koji kroz čitav svoj život dug 70 ili 80 godina psuju s Bogom svoje domaće životinje. Tako proklinjane životinje bivaju zaista pod vlašću zlih duhova jer ih njihov gospodar preko psovke đavlima predaje. Tu se onda dešavaju i razne neprilike, kao što su oboljenja i kakva nenormalna oštećenja. A onda susjedi krive druge susjede da su im nacoprali zlo i da su coprnjaki. A ne shvaćaju da su i jedni i drugi, ako ne žive sakramentalni život, zapravo coprnjaki. Jer takozvana coprija i nije ništa drugo nego vražje djelo. Da je sve ovo istina potvrdit ću s još nekoliko primjera. Jednoga dana otelila mi krava lijepo i na oči zdravo tele. Baš onakvo kakvo si seljak može poželjeti. Tele je trebalo pustiti pod kravu da sisa. Bilo mi je čudno kako to da tele ne može držati svoju glavu, već ju je pustilo na pod kao da je mrtvo. Mučili smo se držeći ga na rukama, otvarajući mu usta, ali ono nije marilo ni za što. Rekao sam sebi. "Ovo tele nije bolesno, jer da je bolesno drugačije bi izgledalo". Ako si ti sotona lukav moj Bog je pametniji od tebe. Odem u kuću uzmem svete vode i pokajem se za svoje grijehe. Zatim zamolim Isusa i Mariju da blagoslove kuću moju i obitelj, štalu i stoku i sve što je moje i neka bude Tvoje Isuse. Zatim izmolim Oče naš vratim svetu vodu u kuću i pođem sad da napojim tele. Ono je već bilo podiglo glavu. Podignem ga rukama, stavim mu sisu u zube i ono se fino nasisa. Bogu hvala.

Drugi slučaj s malim prasetom koje je jednog jutra počelo tako kihati i stenjati da sam mislio da će istog časa uginuti. Prekrižim se, pokajem za grijehe svoje i zamolim Isusa i Mariju da ga blagoslove. U isti se čas umirilo i bilo je sve u redu i mogao bih nabrajati još puno takvih slučajeva, a mislim da nije potrebno. U svemu spomenutom najvažnije je imati na umu jedno. Ne možemo mi onda zvati Boga upomoć kada nam je teško i kada ga najviše trebamo, nego treba uvijek iznova u ljubavi i molitvi sklopiti s njim sve veće i veće saveze ljubavi. Tako će biti gotovo nemoguće da ne usliši naš vapaj kada nam je najteže, a da je to tako neće biti teško shvatiti kada se pročita cijela ova knjiga.

Tko nije uz nas protiv nas je

Ovo su riječi Kristove. Biti protiv Krista znači biti uz đavla. Čuli ste često puta riječ "opsjednuće". Moram reći da ljudi malo ili uopće ne razumiju taj izraz. Opsjednut zlim duhom čovjek može biti više ili manje. Baš kao i pijanac. Može biti malo pijan, pa malo jače i jako pijan. A može biti mrtvo pijan. Netko je rekao da kršten čovjek ne može biti opsjednut. Ja kažem može. Uzalud nama tisuću puta krstiti dijete ako ono kroz čitav svoj život gazi strašnim grijesima svoj Krsni savez. Krštenje će mu vrijediti onoga časa kada se s tim Božjim darom počne služiti. Kao kad bi čovjek imao punu vreću najskupocjenijih dragulja mogao bi uz njih umrijeti od gladi ako ih ne bi upotrijebio i poslužio se njima za spas svoj. Znam da se samnom nećete mnogi složiti ako kažem da iz svakog psovača čujem sotonu kako zapravo on svojim odvratnim glasom iz čovjeka napada i psuje Boga. Jer, Crkva nas uči da je čovjek hram Duha Presvetoga i to je istina, ali ne onaj čovjek koji psuje. Kaže Isus: "Tko nije uz nas, protiv nas je". A da je psovka čisto sotonsko djelo potvrđuje to njegovo ponašanje u mojim viđenjima. Najteže mi je bilo kada bi mi psovao Majku Presvetu Djevicu. Time bi me stavljao u strašnu muku. Jer Majčicu Preslatku ljubim neizrecivom ljubavlju. Zaista znat ćete kasnije iz ove knjige. Đavli su znali da me to najviše pogađa, vrijeđanje Presvete Marije. Jedna njihova psovka bila je čudna. Psovali su mi Boga Isusa Krista. Eto i oni na svoja usta priznaju da je Isus Krist Bog. Milijuni i milijuni ljudi brbljaju drugačije. Čudno.

Kada naiđu te stranice da pišem o svom čudesnom ozdravljenju saznat ćete više o ukazanju u Pokupskom 1951. godine. Zasad ovo spominjem samo zato da Vam kažem kako sam na tom mjestu primio neizrecivu tajnu ljubavi Božje i to samo zato da bi moja ljubav prema Presvetoj Djevici bila neizmjerna. I baš tu tajnu psovao mi je đavao. I gotovo uvijek kada bi ga nešto smetalo to bi mi psovao. Kada sam naime primio to čudesno ozdravljenje toliko

sam ljubio Boga i Mariju da sam po nekoliko Krunica molio na dan ljubeći križ Kristov. I već bi u noći došao vrag isturio svoju gubicu (da ne kažem usta) i rugao mi se što ja ljubim Križ. Ma stotine peripetija imao sam s tim zlikovcima. Možda vam je čudno, draga djeco Božja, što stalno govorim o đavloviđenjima, a ne spominjem viđenja presvetih. Kasnije ćemo nešto reći o tome.

Vratio bih se sada riječi "opsjednuće" da vidite kako me je dobri Bog kušao na mnoge pa i te načine. Moje dijete Miroslav imao je u to vrijeme šest godina. Obitelj je išla redotivo na Svetu misu i molili smo zajednički Svetu krunicu svaku večer. Ali to dijete bi uvijek nalazilo izgovor i nije prihvaćalo molitvu. Jedanput se izgovarao s time da ga boli trbuh, drugi puta bi ga boljela glava, zatim bi bio gladan ili mu se spavalo. To nam je toliko zadavalo brige. A i ostalo njegovo ponašanje bilo je više nego čudno. Imao je mrki pogled, poput razbojnika. Bio ljutit, nemiran, neposlušan, često bi govorio: "Ja ću otići u šumu i ubit ću se jer me nitko ne voli". Supruga mi se često znala rasplakati i često bi dugo u noći raspravljali što se to događa s djetetom. Kao i uvijek dobri Bog i u tom slučaju pokazuje nam svoju očinsku brigu. Daje mi ovakvo viđenje: — stavljam i Miroslavu i Josipu križiće oko vrata. Sutradan kažem ženi da otiđe na Kaptol i kupi dva križića. Zamolim Gospodina i Majčicu da ih blagoslove i stavim djeci oko vrata. Miroslav mi toga dan dolazio više puta k meni i govorio mi: "Tata meni kao da netko govori da ja ovaj križić bacim". Ma nemoj sinko to ti je Božje, a Bogek te ljubi. Bilo mi je sasvim jasno da je dijete opsjednuto zlim duhom jer kome bi drugome smetao križ. Navečer smo uzeli dijete k sebi na bračni krevet da spava s nama. Bacao se cijelu noć, sada mu je glava bila okrenuta pod naše noge, čas bi preko nas, tako da smo te noći više probdjeli s njim nego spavali. Iduće noći opet imam viđenje kako ga vodim za ruku ulicom. Na njega leti strašan pas, ne pas kakvi psi jesu, već nešto mnogo puta ružnije i strašnije. Uhvatio sam tu zvijer i sigurno, ne svojom snagom već snagom Kristova križa, potrgao je na stotine komadića. Sada kad Vam ovo pišem Miroslav ima petnaest godina. Do dana današnjega još mi nije rekao neću moliti, ne idem na Svetu misu ili ne volite me, ja ću se ubiti. Bogu hvala. Kako ništa ovdje ne pišem slučajno, već da bismo se poučili kao braća i sestre tako sam vam i ovaj slučaj opisao jer znam da mnogi ljudi imaju sličnih problema pa djecu vode psihijatrima, po bolnicama i lud-

nicama. Psuju ih i tuku, zagorčavaju život i sebi i djeci svojoj ne misleći na Kalvariju i Krista Raspetoga.

Drugi slučaj zbio se ovako: Kada sam primio to čudesno ozdravljenje reče mi čovjek koji je molio za mene: "Kušani ste u patnjama, primili ste milost ozdravljenja, sada možete moliti za bolesnike". Kako se o mom ozdravljenju pričalo i čulo na daleko, dočula to i jedna majka svoje teško bolesne kćerkice stare dvanaest godina. Došla je k meni i pitala bi li ona mogla svoje dijete odvesti na mjesto moga ozdravljenja. Djevojčica je obišla mnogo liječnika i bolnica. Nalazi su bili svi u redu, a glavobolji nikada kraja. Rekao sam joj: "dovedite dijete, moliti ćemo Nebesku Majku da je preporuči Isusu". Djevojčica je naime za 29. studenoga otišla zdrava na školsku priredbu. Kako sam već spomenuo bila je to đavolska vlast u kojoj je sotona imao pristup u sve njezine institucije, pa tako i u škole. U školama se psovalo, bludničilo pa su djeca bila izložena djelovanju zlog duha. Djevojčica se te večeri vratila u spomenutoj bolesti. Bivala je svaki dan sve slabija, oči su joj se uvukle i ličila je više na neku staricu nego na djevojčicu od dvanaest godina. Stavili smo sliku Majke Božje ispred sebe, plakali i molili. Drugog dana dođe joj majka k meni i kaže da je mala ustala i dobro joj je. Bio sam presretan što me Nebeska Majčica uslišala i što je djetetu dobro. Spas je bio u tome što je ta djevojčica imala čestitu i pobožnu majku. Otac joj je bio u Njemačkoj i možda je baš tu bio razlog, ali nećemo suditi, neka Bog oprosti.

Djevojčica je tu školsku godinu završila s odličnim uspjehom. Kada je opet došao sljedeće godine 29. studeni pojavi se njezina majka sva uplakana i kaže: "Mijo, mala je opet kao mrtva, bolesna u krevetu". Doći ću sutra do Vas i molit ćemo Majčicu. Kada sam sutradan došao zaista sam našao dijete potpuno satrveno od bolesti. Stavili smo raspelo na stol i molili Svetu krunicu. Rekao sam: "Majčice vidiš li kako se djeca igraju vani. Moli dragog Isusa da podigne ovu djevojčicu". Završili smo molitvu i otišao sam kući. Sljedećeg dana dođe majka i kaže: "Mijo sada je dobro, otišla je u školu". Bogu hvala, rekoh. Sada je ta djevojka već završila fakultet, pa tko god ne vjeruje da je to istina neka dođe k meni. Dati ću mu adresu neka se uvjeri. Zašto se djevojčici bolest povratila. To je pitanje koje muči i najupućenije ljude. Sjetimo se Evanđelja koje govori kako je zao duh izišao iz čovjeka, lutao bezvodnom pusti-

njom, vratio se sa sedam još gorih zlih duhova i stanja bolesnika bilo je još gore. Što to znači? To znači da bi trebalo sedam puta pojačati revnost cijele obitelji kako bi milost koju je Bog dao kod ozdravljenja bila zalijevana ljubavlju našom prema Gospodinu jer uzalud nam netko dade divno zasađenu ružu ako se o njoj ne brinemo, ona će za par dana postati smeće. Baš tu leži ona tajna koju sam pročitao u listu "Crkva na kamenu", kako je u Lurd došlo dva milijuna bolesnika. Od toga broja je do sada ozdravilo oko šest tisuća, a liječnička komisija je priznala, ako sam dobro zapamtio broj od oko 60 čudesnih ozdravljenja. Svijestan sam toga da niti je svako ozdravljenje garancija za spasenje duše, kao ni svaka bolest na propast duše. Ipak mi se nameće pitanje, mada mi je odgovor već dan i spomenuo sam ga maločas kada sam rekao da bi trebalo sedam puta pojačati revnost života. Ne može biti istina da je Bog tako uskogrudan i škrt da bi od tolikih patnika ozdravio samo tu šačicu ljudi. Ovih šest tisuća što su primili ozdravljenje, očito je, nisu pojačali dovoljno svoju revnost i tako im je Božji dar poput cvijeća usahnuo. Da sve to nisam iskušao na vlastitom životu ne bih se usudio o tome raspravljati. Ne tvrdim da su svi bolesnici trebali ozdraviti, jer treba se netko poistovjetiti s patnjama Kristovim, možda često puta za svoja prošla ili buduća pokoljenja koja nisu htjela ili neće htjeti prigrliti Kristov križ, smrt i uskrsnuće. Kao dugogodišnji hodočasnik u Međugorje, a bilo je to kroz osam godina svaki mjesec, doživio sam mnoga čudesa koja su se događala kao ozdravljenja, ponajviše na duši, a onda i na tijelu. Da je grijeh zapreka čudesnom ozdravljenju potvrđuje to i ovaj slučaj. U crkvi dragog Međugorja bila je započela Sveta misa. Dvije su osobe, držeći za ruku između sebe vodile djevojčicu od svojih trinaest-četrnaest godina. Zaustavile su se sasvim blizu Svetog oltara. Djevojčica se bacala čas lijevo, čas desno, iz nje se derao strašan glas. Časna je sestra donijela stolicu i djevojčicu su posjednuli na nju. Od toga nije bilo ništa. Djevojčica se bacala i dalje i bila je prava muka za svoje "lažne" roditelje. Svećenika je bilo jako puno, međutim, nitko nije ništa poduzimao, barem ne na vidljiv način. Kada je Sveta nisa završila skupio sam svoj autobus hodočasnika kako bismo krenuli na brdo Križevac. Moja supruga, kao žena majčinskog srca reče mi gotovo u suzama: "Mijo hajde da povedemo ovu djevojčicu sa sobom na Križni put ne bi li joj se dobri Bog smilovao i ozdravio je". Prišao sam roditeljima

djevojčice, ali oni nisu razumjeli hrvatski jezik, bili su Mađari. Jačim glasom viknuo sam: "Zna li tko mađarski"? Javila se jedna žena i dogovorili smo se da povedemo dijete sa sobom u molitvi. Sada sam tek shvatio da je djevojčica potpuno oduzeta i obuzeta zlim duhom. Nije mogla hodati. Trebalo ju je više vući nego što je koračala. Nije čula, nije govorila, nije mogla gledati u određeni cilj, prava strahota od života. Kada sam stavio križić ispred nje zarežala je snažnim glasom, zgrabila mi ruku i htjela zagristi ruku i Križ. Kako bi ja pomicao Križem lijevo ili desno da uhvatim njezin pogled ona bi pogledom bježala i derala se. Došli smo na Križevac i od postaje do postaje prikazivali muku Kristovu za cijeli svijet i za ozdravljenje te djevojčice. Malo je ljudi bilo, rekao bi ni jednog čovjeka nije bilo koji na tom Križnom putu plakao nije. Kada smo došli na IV. postaju Križnoga puta djevojčica je umuknula i prestala se derati tim strašnim glasom. To je u me ulilo nadu da će je muka Kristova očistiti od zlog duha. Krenuli smo dalje i negdje do VIII. postaje djevojčica se preobrazila u predivno dijete tih godina, pogledala me blagim očima i nježno se nasmijala.

Ni danas ne mogu shvatiti kolika je sreća banula u moje srce kada sam sve to vidio. No, ta sreća potrajala je samo koju minutu i sve se opet vratilo na staro. Rekao sam sam u sebi; "E, nećeš više sotono od danas stanovati u ovom djetetu". Vjerovao sam da kad dođemo podno Isusova križa na vrhu kalvarije da će tu sotona izaći iz djeteta. Došli smo pod križ molili u sav glas i plačući vapili Gospodinu da je ozdravi, ali ništa, ništa, pa ništa. U jednom času uzviknuo sam ove riječi: "Zapovijedam ti zli duše u ime Isusa Krista raspetog i uskrslog i u ime Presvete Djevice Marije da izađeš iz ovoga djeteta". Nastala je tišina i svi smo čekali što će se dogoditi. Imao sam Bogu hvala, takvu vjeru da me nitko na svijetu ne bi mogao uvjeriti da me dobri Kralj Isus Krist i njegova Presveta Majka Marija neće uslišiti. Prevario sam se, kao da sam zaboravio da Bog ima svoje zakone koji su savršeno-savršeni i da ih ne želi mijenjati. Sada je stupio u akciju kao što to uvijek biva u takvim prilikama onaj koji se zauzima za nas svojim neizrecivim uzdasima. A to je Bog, treća Božanska osoba, Duh Presveti. Kako to samo on zna i oni koji su s njim u ljubavi povezani, reče mi: "Grijeh je posrijedi". Okrenem se roditeljima i kažem ženi što je razumjela madžarski: "Pitajte roditelje je su li u Crkvi vjenčani?". Ne, nismo, kažu oni. Naime, majka od te djevojčice uzela je muža koji je imao

ženu i troje djece. Kada sam to čuo rekao sam glasno: "Da smo tisuće krunica izmolili i tisuće Svetih misa platili, dok se taj čovjek ne vrati svojoj ženi, dok se ti grijesi ne ispovijede pred svećenikom u dubokom kajanju za grijehe, djevojčica ozdraviti neće jer je djevojčica bila zdrava do devete godine".

Nakon što je majka učinila zlo preljuba i uzela tuđeg muža u djevojčici se nastanio zao duh. Rekao sam im da to kod svećenika urede i da će djevojčica istoga dana ozdraviti jer će ove molitve Presveta Djevica tek tada moći prikazati Trojedinom Bogu. Nakon jednog vremena bilo je viđenja po nečistim mjestima nedaleko moje kuće. Ja zaista neznam kako je taj jadni slučaj završio. I danas molim Gospodina da se smiluje jer one muke koje je to dijete trpjelo svi pisci i pjesnici svijeta nikada ne bi mogli opisati. Možda će netko reći pa koliko takvih slučajeva ima u svijetu? Zašto se njihovoj djeci nije nešto takvo dogodilo? Nekima se dogodilo tako, nekima se dogodilo na drugi način, a nekima će se dogoditi Bog zna kako i kada, a nekima i na budućim pokoljenjima. Zato nastojmo kako je već na početku spomenuto da nam brak bude s Kristom i u Kristu od prvoga časa kako ne bi postao pakleno smetište za nas i naša pokoljenja.

Zao je duh povezao ovaj događaj s ovom djevojčicom s događajem kojeg ću Vam sada opisati.

Moj pok. otac, daj mu Bože duši lako, bio je kao sedmogodišnji dječak sluga u selu Demerje, kod Hrvatskog Leskovca. Službovao je tu sve do dvadesete godine. Bio je uzet u vojsku u kojoj ga je zadesio II. svjetski rat. Nakon rata osnovao je obitelj i postao zaokupljen životom i tako do punih pedeset godina nije vidio niti posjetio svoga gazdu. Jednog dana obiđe ga želja da posjeti to selo i svoga gospodara. Uvijek bi govorio da ga je gazda jako cijenio i da je bio neobično dobar i pravedan čovjek. No, starac je bio toliko ostario da više nije ni čuo, ni vidio, ali se ipak s radošću sjetio svoga vjernoga sluge. Kako otac nije napasao samo njegovu stoku već bi uzeo od deset ili više gospodara krave, gonio ih na pašu, to ga je cijelo selo voljelo pa kada su čuli da je došao posjetiti starca, skupili su se i zvali ga svatko u svoju kuću. U svakoj kući bio je ponuđen kojom čašicom pića tako da se navečer bio već prilično opio. Mi, djeca i majka, bili smo strašno zabrinuti kako to da oca nema kući. Otišao je biciklom pa smo strahovali da mu se putem nešto ne dogodi. Prolazili su večernji sati, a oca nema, pa

nema. Došlo je i pola noći, pa jedan sat, pa dva sata poslije ponoći. U obitelji je nastala panika i strah, ali što učiniti, koga buditi u to doba noći i gdje ga tražiti? Nije mi preostalo drugo nego predati sve u Božje ruke, pa što mu Bog da. Legao sam u krevet i utonuo u san. Odmah mi se ukaže sotona u obliku gadnog čovjeka. Od pojasa gore bio je gol, a rebra sva opržena vatrom, sve opekotina do opekotine tako da se i sada s mukom sjećam toga. Čudno i nevjerojatno, ali tako je bilo. Imao je na sebi neku staru harmoniku koju je razvlačio i u obliku pjesme izgovarao ove riječi: "Gdje si sada prćotina, a gdje ti je crkotina?" Mene je dakle nazvao prćotinom, a oca crkotinom. Zašto? Zato što sam ga htio istjerati iz one djevojčice u Međugorju, a oca je nazvao crkotinom jer je vjerovao da će mu te noći učiniti veliko zlo, a možda ga i ubiti. Otac je jadan došao pred zoru sav izudaran, oštetio biciklu, izgubio pumpu i kapu, izgubio vestu i izbio jedan zub. Što iz svega ovoga možemo zaključiti? To je da đavli i te kako vode brigu o svakom čovjeku kako da mu naude. Stoga je i razumljivo da nas Sveta majka Crkva uči živjeti sakramentalni život. Valja se sjetiti onih Isusovih riječi: "Tko jede tijelo moje i pije krv moju (u Presvetoj pričesti) ostaje u meni i ja u njemu". I čitavo Kristovo poslanje njegov dolazak na svijet, njegova patnja i smrt i nije imala drugog smisla nego da zaštiti čovjeka od tih paklenih lupeža. Da zaštiti svako Božje dijete da Božje bude i da se nakon ovoga života nađe u naručju dobrog Oca.

Kako đavao najlakše uhvati čovjeka?

Valja znati da je svaki grijeh rak rana za dušu čovjekovu. Stoga i nije čudo što ljudi u ovom vremenu tako često oboljevaju, ne samo tjelesnim već i duhovnim bolestima. Često puta duševna bolest pogoduje da se čovjek i tjelesno razboli i obrnuto. Čovjek kao da se našao na vjetrometini između dviju velikih sila s potpuno slobodnom svojom voljom. Sam je po sebi, tako slab i jadan, da bez tih dviju sila ne može gotovo ništa učiniti. Kada naime čini nešto dobro ispunja ga i daje mu snagu Duh Božji, tj. Bog. S druge pak strane kada čini zlo potiče ga i pomaže mu zao duh sotona. Kroz čitavu ljudsku povijest odigrava se ta drama, drama otimanja i borbe za čovjeka. Kada bismo samo prošli onako letimično kroz ljudsku povijest vidjeli bismo što je Bog činio i koliko se trudio da nas djecu svoju zadrži za sebe. Od kada se zna za ljudski rod, Bog je slao izabrane ljude, muževe i žene koji su puni proročkog Božjeg duha. Pozivaju ljude na savez i ljubav s Bogom i nitko ne bi mogao izbrojati to silno mnoštvo proroka. Oni nisu ništa drugo nego živa vidljiva, djelotvorna Božja prisutnost među ljudima. S druge pak strane, sotona je slao svoje sljedbenike koji su ubijali i proganjali Božje poslanike, bacali ih među lavove, palili na lomačama i tko zna kakvom sve smrću nisu ti Božji ljudi umirali. U samo Bogu znanoj ekonomiji ljudskog spasenja Bog bi često puta dopuštao da njegovi proroci budu ubijani, jer ih je u svojoj ljubavi htio imati što prije, uz sebe u svojem Kraljevstvu da bi bili u ljepotama za koje Isus kaže: "Ljudsko oko nije vidjelo ni uho nije čulo što je Bog pripravio onima koji ga ljube". A ubojicama tih proroka nije htio priječiti slobodnu volju da odu u pakao. Neke od proroka je zaštitio na očigled sviju. Nije se tako dešavalo s pojedincima već i s cijelim narodima. To se najlakše uoči čitajući Bibliju. Stari Zavjet te svete knjige Biblije pun je i prepun tih ratova, svađa, progona, ubijanja. To i takvo stanje potaknulo je da dobri Bog Otac pošalje Sina svoga jedino rođena Gospodina našega Isusa Krista. Kako kaže Sveti Ivan: "Od žene bi rođen, zakonu podložan da podložnike zakona otkupi". I kako smo već rekli dolazak Krista Kralja imao je za cilj da se taj kaos progona i

ubijanja, mržnje i nereda prekine. Zanimljivo je i pravo je čudo nad čudesima da se to dogodilo nije. Kristovo je Presveto ime, istina, za milijarde i milijarde ljudi bilo i ostalom zlatom pozlaćeni put k Vječnom Ocu. Sotona pak ne prestaje stalno povećavati broj svojih pristaša i tako borba traje i traje. U.ovom stoljeću bivala je borba tako jaka za čovjeka između Duha Božjeg i duha zla, da bi se zaista moglo očekivati da se uskoro ostvari ono što molimo u Vjerovanju: "I opet će doći u slavi suditi žive i mrtve". Upravo u ovom stoljeću možemo slobodno reći sotona je imao veliku žetvu. Dva svijetska rata u kojima su ubojice, ako se nisu pokajali i ispovijedili, napunili paklene dubine, zatim komunizam koji je čisto sotonsko djelo i koji je uspio uvjeriti milijune i milijune ljudi da ne trebaju biti podložnici zakona Božjega, nego naprotiv da sve zapovijedi Božje koje su i zapovijedi Katoličke crkve, gaze i izruguju. Tu sada možemo naći odgovor na pitanje otkud nam pune ludnice i bolnice, otkud rastave i abortusi. Jednom riječju otkud rijeke suza i krvi. Nakon svega rečenoga valja nam se vratiti podnaslovu "Kako đavao najlakše uhvati čovjeka?" da u tančine vidimo i otkrijemo u prvom redu njegovu opstojnost, a onda njegovo lukavo djelovanje. Ne pišem o njemu što ga volim, sačuvaj Bože, već da ga kao najvećeg neprijatelja ljudskog roda, što više upoznamo kako bismo se mogli s pomoću Božjom što lakše od njega obraniti. Lakše se uvijek branimo neprijatelja ako znamo da ga imamo, kada znamo gdje je i što namjerava. Kada sam napisao spomenuti podnaslov onda sam kanio pisati o bludu, o preljubima, o gaženju Sakramenta Svete ženidbe kojeg je Isus tako uzvisio da je baš na svadbi u Kani Galilejskoj učinio svoje prvo čudo. Čudo ljubavi svoje proživljavala je na svojoj svadbi mlada i lijepa djevojka Ružica. Nije u to vrijeme ni pomišljala da sotona snuje plan kako da ubije tu ljubav u srcu njenom i njenog supruga. Na tu njenu svadbu kao i na bezbroj drugih nije bio pozvan Isus i njegova majka Marija. Jer, kada se dvoje mladih zaljube najčešće ni ne pomišljaju na Isusa koji bi jedini bio kadar učiniti da njihova ljubav bude do zadnjega dana tako ljupka, ugodna, nježna i sveta. Bili su dakle, dostatni sami sebi. Sotona im je toliko uspio zasladiti tu ljubav, on to može, da je već za godinu dana postala tako slatka da je bilo nemoguće uzimati je i živjeti ondje. Pazili su jedno na drugo kao mačak na miša, počeli predbacivati i sumnjati jedno u drugo. A čim sumnja padne znak je to da je sotona na djelu. Jer Bogom obavita ljubav nikada neće dopustiti sumnju u bračnoga druga. Da bismo imali takvu ljubav Bog mora biti prvi u našem

životu a onda bračni drug do Boga. Marija je jasno pokazala u Kani Galilejskoj da će se ona brinuti za mladence kroz cijeli život i govoriti Isusu što im treba, ali uz uvjet da slušamo njenu riječ koju je u Kani na svadbi izrekla: "Što god vam Isus kaže učinite". Dakle, što god ti Isus u svom Evanđelju kaže, dijete Božje učini i ne boj se sotone. No, Ružica i njen suprug nisu slušali glas Isusa i Marije. Rastali su se i pogazili ona obećanja što su ih dali držeći ruku na Raspelu za vrijeme vjenčanja. Sotona je uspio, a Isus i Majka njegova, zadobiše još jednu ranu na presvetim srcima svojim. Ne bih ja o tome slučaju bio znao ništa da jednoga dana ne uđe u moju kuću majka spomenute Ružice. Majka kao majka bila je već sva satrvena od boli te stade kroz suze gorke prositi me da molim za njenu kćerkicu jer je u ludnici. Nakon što se rastala puna prkosa i nemira odlučila je da uzme godišnji odmor u poduzeću i da ode na more. Da dokaže kao i tolike druge, žalosna im majka, veličinu žene ovoga vremena. Samo da usput spomenem, bolje bi bilo da nemamo ni mora, ni rijeka, ni jezera, kada se neznamo služiti tim darovima Božjim, već nam služe najviše za put u pakao. Mislim tu na izložbu golih tjelesa, s kojima zao duh vlada po svojoj želji. Rješenje je u tome da se kupači pristojno oblače. Da se zaodjenu najprije Duhom Presvetim, a onda odjeću koja bi im pokrivala najveći dio tijela. Jao onome od koga dolazi sablazan, govori Isus, da, tisuću puta jao.

Tako se eto i Ružica razgolitila i gle posla đavo slugu vjernoga svoga. Bio je to lijep mlad čovjek pa kako uopće biti slobodna na moru, a ne naći si partnera. Bila bi to prava ludost ovoga vremena. Pa makar nas ta ludost poput Ružice dovela u ludnicu. Provela je s njim nekoliko dana i vratila se kući, ali takva da ju je jedva njena majka prepoznala. Potpuno je izgubila pamet. Skidala se i gola izlazila na ulicu. Plesala po ulici. Palila svoju robu i činila još mnogo čuda i zla. Otac je bio u Njemačkoj na radu pa je majka dosta trošila na mito oko liječnika, ali uzalud. Prošla je godina dana takvoga života. S Ružicom je potpuno gospodario zao duh. Što god on naređuje ona mora slušati. Na godišnjicu joj je zapovijedio da ode u noći i da se baci u rijeku Savu. O svemu mi je tome i Ružica pričala, nakon ozdravljenja. Došla sam i zagazim u rijeku koja je postala tako plitka da sam jedva umočila noge. A iznad mene priča Ružica, spustila se žena u bjelini koja mi je spriječila utapanje jer je rijeka Sava bila zamalo presušila. Vratila sam se kući. Bila je to, pa tko drugi već presveta Djevica, moćna zaštitnica ljudi. Uoči druge godišnjice tog događaja odsjekla si je prst na ruci da bi pored

svih jada, koje je zadavala svojoj obitelji i time jadi bili veći. Stigla je i treća godišnjica tog događaja. Majka joj je obilazila liječnike, travare, gatare pa i mnoge od molitvenih zajednica, ali pomoći ni od kuda. U međuvremenu Ružica se bacila s balkona, slomila ruku, dva rebra i sva se razbila. U vremenu kada je njena majka dolazila k meni i tražila me da molim za njeno dijete Ružicu, bolesnica je bila u ludnici. U to vrijeme u mojoj kući nalazio se kip Majke Božje — Ruže otajstvene. Kleknuli smo pred kip i oboje molili u suzama Svetu krunicu. Razgovarali smo s Presvetom Djevicom i molili je kao da je gledamo živu pred sobom. Sljedećeg dana opet se pojavi majka i kaže da je Ružici bilo tako zlo prošlog dana za vrijeme naše molitve, da su je morali staviti u prostorije za najteže bolesnike. To mi je dalo poticaj da se nešto događa i da treba još jače moliti. Ponovo smo izmolili Svetu krunicu i molili Presvetu Djevicu da se zauzme kod dragog Isusa za tu patnicu. Bio sam duboko svjestan da bez Gospodinovog oproštenja grijeha neće biti ozdravljenja. To oproštenje najprije će izmoliti Nebeska Majka. Sreća u svoj toj nesreći bila je u tome što je Majka imala čvrstu vjeru u Boga koju ni ti najstrašniji događaji nisu mogli oslabiti. Držala sam je na rukama — kaže majka, kada se to bila polomila s balkona i govorila: "Eto Presvete Djevice sada sam ti najsličnija. Ovako si ti držala svoje dijete Isusa na svome majčinskom krilu kada su ga skinuli s križa." — Kada bolesnik ima takvu majku onda za tog bolesnika zaista nije teško izmoliti ozdravljenje. Ulazimo sada i u treći dan dolaska te napaćene žene, ali sada više ne dolazi sama već vodi Ružicu sa sobom. Na njezin zahtjev i potpis liječnici su je morali pustiti. Da ne bi bilo zabune, valja znati da se bolesnica od tjelesnih ozljeda već ranije dobro izliječila. Ja sam počeo moliti, a Ružicu sam prije toga zamolio bili htjela za mnom ponavljati riječi molitve. Hoću, rekla je. Molili smo utroje. Rekao sam im da mole kod kuće Krunicu presvetim ranama Isusovim. Neka mole koliko stignu. Neka odu kod svećenika, neka se ispovijede i pričeste i neka pohađaju svake nedjelje Svetu misu. I da ne duljim Ružica je ozdravila. Viđali smo se kasnije u crkvi kod Presvete Marije na Dolcu u Zagrebu. Znala bi biti nasmijana, veselo me pozdravljala. Ja bih s radošću u tišini znao reći: "Isuse i Marijo hvala Vam". Savjetovao sam joj da se čuva grijeha kao zmije ljute, jer da će je sotona vrebati na svakom koraku. Poznavajući sotonsku ćud znao sam da je najbjesniji kada mu iz pandža ispadne plijen. Tada se vraća i napada kao bijesni pas. Uzima sa sobom i druge zle duhove samo da osvoji izgubljeni

plijen. Negdje otprilike za godinu dana evo opet na vrata uđe majka Ružičina. Nariče kroz suze i priča: "Bilo joj je dobro, sasvim dobro. Molila me da ode na more i obećala mi da će se kloniti grijeha. Bilo je tako. Prilazili su joj mnogi 'kazanove', ali je ona bila uporna da ostane sama. Na grudima nosila je križić, snagu života svoga. Vraćala se vlakom odmorena, puna zdravlja i ljepote. Prišao joj je blag, miran i lijep mladi čovjek. Put je dugačak, riječ po riječ i Ružicu njena mladost pobijedi te mu ona na njegovu molbu za znak pažnje dade lančić i križić s vrata. Potpuno ju je time razoružao i ona više ne imade snage oduprijeti se, te pođe s njim u njegov stan. Za nekoliko dana vrati se jadnoj majci svojoj u onakvom stanju bolesti kao što je bila nekada... Eto vam odgovor na pitanje kako se sotona najlakše uhvati čovjeka. Jer ni u nijednom grijehu ne dolazi do takvog predavanja duše i tijela kao u grijehu intimnog odnosa nedozvoljenog sjedinjenja muškog i ženskog. I ako jedan od tih osoba ima već toliko grijeha u svom životu da je zao duh već dovoljno ovladao njime, onda će ta osoba toga zlog duha preliti u času seksualnog odnosa na drugu osobu. Koliko takvih, malo, više ili još više, opsjednutih osoba danas kruži gradovima i selima, ne usuđujem se izreći. Jer bi me izrugali neki mudraci. No to bi samo bio znak da je već i tu na dijelu tama. Da s Ružicom završimo. Ponovo smo Majka i ja molili u suzama znajući da će Bog oprostiti. Tako je i bilo. Sada je opet viđam na Dolcu u crkvi Presvete Marije na Svetoj misi. Radosna i vedra me pozdravlja. A ja na čast Presvetoj Djevici tiho pjevušim: "Tu na Dolcu, tu na Griču, Hrvati Ti Majko kliču, Zdravo, Zdravo, Zdravo Marijo". Kako i ne bi kada njezin Preljubljeni sin Isus Krist reče da mi opraštamo sedamdeset i sedam puta, svojim neprijateljima. A kada to od nas grešnika traži, koliko li će On puta oprostiti nama? Samo ako ga zamolimo u Svetoj raskajanoj Ispovijedi, oprostit će.

Još bih imao dosta ovakvih opsjednuća koja su primljena preko intimnih odnosa, preko nedozvoljenih sjedinjenja muškarca i žene ali ću navesti još samo jedno. Znam da ćete mi reći pa kolike su ženske i muške osobe imale odnos s nezakonitim osobama pa im nije ništa. Opet odgovaram neke su primile kaznu, neke primaju, a neke još čekaju na red. Pa zar nije ovaj svijet kao u moru kazni. Stoga i nije čudo što Isus kaže u poruci Milosrdne ljubavi danoj vidjelici Margariti iz Belgije: "O svijete, svijete da si mudar koliko si lud, mogao si ovdje na zemlji stvoriti raj". Zar bi nas ubijala suša da smo poput Svetog Ilije na čiju je molitvu pala kiša

nakon 3 godine i 6 mjeseci. Ili zar bi nas progonili neprijatelji da smo poput Mojsije. A tko nam brani biti takvima? Jedini sotona. Zašto ga slušamo? Zar je svetost za povlaštene? Nipošto. Svi smo po Presvetoj krvi Kristovoj pozvani na svetost. Ipak mnogima još uvijek više odgovara biti posuda zlih duhova na ovom svijetu, a na drugom bit će paklene nakaze. Pozivam te ljubljeni moj brate i sestro, pozivam Te, sada odmah te pozivam, obrati se. Sutra već može biti kasno, možda Te već sutra neće biti u životu. Stajat ćeš možda pred Isusom, Vječnim Bogom i slušati, ne daj Bože, one riječi: "Odlazi u oganj vječni." Ovo nije priča o babi rogi, već ti to govori čovjek koji poznaje licem u lice i vraga i Boga. Ako ne vjeruješ u to imaj bar toliko svoje slobodne volje pa se otkini đavlu s uzda i dođi da u ime Isusa Krista popričamo kao prijatelji. Dođi ne kasni. Bio bi ti neprijatelj kada ne bi otvoreno rekao bez okolišanja ono o čemu me je poučio dobri Bog i zli vrag. Da se vratimo obećanju kada sam rekao da ću navesti još jedan slučaj opsjednuća. U bolnici Rebro u Zagrebu posjetio sam neizlječivu bolesnicu, suprugu svoga prijatelja i brata. Njoj su se naime raspadale kosti, dok jednoga dana nije čula glas: "Tvoje je ozdravljenje u Strmcu, a ja sam istoga dana čuo ove riječi: "Veroniki ide na bolje". To ozdravljenje u Strmcu nastupilo je po molitvama svetih krunica koje smo molili. Dok sam tako sjedio pored nje u sobi moleći Presvetu Djevicu da se zauzme kod Isusa za tu bolesnicu, njoj dade dobri Bog pa mi reče: "Mijo, ima tu jedna bolesna djevojka, hoćeš li moliti za nju"?. Dovedite je rekao sam. Za koji trenutak ušla je u sobu vrlo lijepa plava djevojka. Nitko živ ne bi mogao pomisliti da boluje od bilo koje bolesti. Bila je jaka jedra i kada ne bi imala onaj umorni, tupi, jadni pogled, mogli bi je proglasiti ljepoticom. Čim je ušla na vrata pozdravio sam je sa "Hvaljen Isus i Marija!" Samo je kimnula glavom. Što je to s Vama dijete Božje, upitao sam je? Udarila je u gorki plač. Neznam jesam li ikada u životu vidio da netko tako gorko plače. Plakala je kao da joj je sve pomrlo i kao da nigdje više ni trunke nade za život nema. Imao sam osjećaj da su joj suze bile tako vrele poput žive žeravice. Tako da i mi prisutni u sobi zaplakasmo. Plakala je dugo. I nije mogla podignuti glavu da nas pogleda. Milost Duha Presvetoga dade mi spoznati da treba što prije zazvati posrednicu svih milosti. Majku Mariju. Počeo sam u sebi moliti kao za rođenu sestru, pomilovao sam je po kosi i rekao: "Hajde dijete Božje umiri se. Što se to događa s tobom?". Djevojka se malo umiri i počne govoriti ove riječi: "Netko mi govori i koman-

duje sa mnom, a ja ga moram slušati". A što ti govori? Govori mi da moram baciti križić i Svete sličice u WC školjku... Odmah sam znao da je opsjednuta zlim duhom, jer tko mrzi Križ i svete stvari nego đavo. I još djevojka imenom Edita kaže da joj taj glas govori da se mora svući do pola, hodati po ulicama. Zapovijeda joj gdje i kako da se zaprlja. Neda joj jesti kaže, ako jede kaže joj da će joj umrijeti otac i još mnogim glupostima patio ju je sotona. Dobro je što je djevojka imala još dobar dio svoje slobodne volje. Na pitanje hoćeš li sa mnom moliti, rekla je, hoću. Molili smo zajedno Svetu krunicu. Htio sam saznati od nje gdje je uzročnik tog njezinog stanja. Znao sam da je uzročnik grijeh, ali koji. Nakon kratkog ispitivanja priznala mi je da je imala odnos sa svojim direktorom koji je zbog nje napustio ženu i troje djece. I od toga dana njezinim životom bijaše ovladao đavao. Otišli smo u kapelicu koja se nalazi u dvorištu bolnice. Tamo molili pred svetim hraništem, zamolili svećenika da je ispovijedi i pod Svetom misom pričesti. Zatim da joj stavi sveti škapular Majke Božje Karmelske na nju. Kada smo se rastajali sklopila je ruke i molila me, dajte molite za mene, jer nikome na svijetu nije bilo tako teško živjeti kao meni. U radosti smo se rastali, s vjerom i nadom da je Edita i danas zdrava u duši i tijelu po Kristu gospodinu našemu. Amen. Takvi slučajevi grijeha su katastrofalni ne samo po tome što sotona s njima razara brakove, proizvodi kućne svađe i unesrećuje pokoljenja, već i po tome što takve ženske osobe postaju često ubojice vlastite djece u svojoj utrobi. Tako da je takvim osobama često i na različite načine ako se ne pokaju i ne ispovijede, ovladaju zli duhovi. Kako je pak đavao lukava zvijer i voli se sakrivati da ga ljudi ne upoznaju, kako bi mu više služili, tako se često i ne primjećuje da su te osobe pod vlašću zlog duha. Jedna gospođa nije smjela sama bez da je netko prati i par koraka učiniti. Čim bi sama ostala par minuta derala bi se kao da je netko kolje. Tražio sam uzrok toga zla i našao ga u tome što je napravila dva abortusa. Rekla mi je: "Voljela bih da sam ih desetero rodila, već ovo zlo trpjeti". Čim dođe u crkvu odmah joj dolazi na povraćanje. Crkva, zna se, smeta samo đavlu. Ona se istina ispovijedila i pričestila ali zbog njenog modernog načina života u kojemu ona nema vremena za Boga, nakon molitve za nju kratkoročno bi ozdravila i bolest bi joj se opet vraćala. Treba da znaju svi veliki griješnici poput Savla ako hoće ostati zdravi u duši i tijelu, moraju postati poput Pavla.

Javljaju mi se pokojnici

Za čovjeka nevjernika koji vjeruje u samo ono što drži u svojim rukama, govoriti o pokojnicima, prava je ludost. On kada vidi da je mrtvac zakopan u zemlju, za njega više prestaje svaka nada i pomisao da bi taj pokojnik bilo gdje i bilo kako postojao, osim toga groba gdje je zatrpan. Za nas pak vjernike nema veće ludosti od te nevjernikove mudrosti. Ipak bi čovjek nevjernik morao shvatiti i imati bar toliko razuma da shvati da je prije svega bilo ništa nego išta. I da je iz toga ništa netko morao biti stvoritelj svega ovoga što vidimo i što jesmo. Ako već nevjernik ne vidi nikud dalje, morao bi primijetiti bar ovu zemlju po kojoj gazi. Morao bi se zainteresirati i postaviti sam sebi nekoliko pitanja ne čekajući da mu bilo tko drugi da odgovor već da ga sam nađe. Takav nevjeran čovjek mogao bi vrlo brzo zaključiti da je taj netko tko je stvarao nebo i zemlju tako silan tako moćan i neizmjerno neizmjeran. Da tom i takvom Stvoritelju nije trebalo ni zidara, ni šljunka ni mješalice, niti ama baš nikoga i ničega, osim jedne jedine njegove riječi: "Neka bude tako". A da je to zaista tako bezbožnik bi to morao primijetiti barem po tome što gazi zemljom ovom. Morao bi primijetiti barem sam sebe i spoznati kako je čudnovato komplicirano, jednostavno lijepo stvoren. A onda neka baci pogled svoj taj jadni, siromašni čovjek prema nebeskome svodu i neka primijeti tu silno djelo Stvoriteljevo. Ako već ništa drugo zbog svoje slabovidnosti nek primijeti bar Sunce na nebu, neka se ogrije na toplini njegovoj i neka se zadivi sjaju njegovu. Možda će ipak osjetiti u sebi bar trun zahvalnosti i reći Stvoritelju, mora da postojiš. Hvala Ti. Hvala što ja jesam i što si mi dao ovoga časa tu milost da o Tebi razmišljam. Daj o svesilni da više upoznam, daj da te više tražim i sve više nalazim u tim tolikim djelima Tvojim. A dobri bi milostivi Otac zrakama svjetlosti Duha svoga Presvetoga potaknuo svoje dijete na čitanje Biblije. I tako bi iz tog nevjernog duhovnog slijepca iz dana u dan za vrlo kratkog vremena postao čovjek koji će vjerovati da Stvoritelj koji je tako

divno stvorio nebo i Zemlju, nije mogao napraviti takav promašaj da njegovo remek djelo tj. čovjek nakon nekoliko godina života završi zauvijek u tamnom blatnjavom trulom grobu. Taj bivši nevjernik čitajući Bibliju divio bi se iz časa u čas iz retka u redak, neizrecivoj mudrosti riječi Božje. Toplina i nježnost Duha Presvetoga obuzimali bi ga sve jače i jače, divio bi se u veličini i mudrosti tolikih muževa i žena kroz svu ljudsku povijest. Muževa i žena sa kojima je taj neizmjerni Stvoritelj u sve dane i noći njihova života bio prisutan među ljudima. I kada bi tako čitajući dospio do jednog imena, imena nad svakim imenom, a to je ime Isus, tada bi ga tek obasjalo i zagrijalo sunce topline i svjetlosti mnogo veće i jače od sunca na nebu. U tom i po tom imenu Isusovu našao bi ama baš sve odgovore na svoja pitanja. Shvatio bi da je prije njega živjelo na Zemlji milijarde i milijarde nevjernika koji su prošli zemljom čineći zla. I da ih je taj savršeni Stvoritelj i dobri Otac htio spasiti baš u imenu Gospodina našega Isusa Krista. Shvatio bi i s ponosom uživao u svemu što je Isus činio, prolazeći zemljom, čineći dobro. Pokoravali su mu se i valovi morski i zli duhovi. Otvarali su se grobovi i mrtvi su na njegovu riječ ustajali. Slijepci su dobivali vid, a bolesnici ozdravljivali, gluhonijemima se otvara govor i uši. I još u mnogim čudesnim djelima Isusovim uživao bi taj donedavni bezbožnik kada mu ne bi bilo teško vjerovati da taj svemogući Bog prisutan u nama i među nama može dati svoje milosti i darove kome hoće, kada hoće i koliko hoće. Ne bi bilo teško vjerovati da je i meni darovana ta milost ne po mojim zaslugama, već po milosti Božjoj da mi se javljaju pokojnici. I ne samo to nego da su mi se događala i događaju mi se u ovoj knjizi spomenuta i nespomenuta čudesa. Pa zar to nije čudo kada mi dođe čovjek u viđenju koji je umro prije petnaestak i više godina i kada mi kaže ja sam taj i taj hoću to i to. Navest ću nekoliko slučajeva, ali samo isključivo iz razloga da slaba vjera današnjega čovjeka, radi njegove vječne sreće poraste. Imena tih pokojnika ne smijem spominjati, premda su mi ih oni rekli i baš zato moram čuvati tu tajnu njihovog imena, inače bih strašno sagriješio.

Prije 13 godina živio je čovjek u mom susjedstvu, kako rekoh ime mu ne smijem spomenuti, ali živio je životom kakvim danas živi većina ljudi ovoga vremena. Njegova osobita oholost koja mu je davala snagu da gazi sve zapovijedi Božje, naravno koliko mu je to dopuštalo njegovo seljačko zanimanje. U crkvu nije odlazio,

oko pedesetak godina. Zadnji put je bio u crkvi kada se ženio. Ipak je imao tu milost od Boga da mu na smrtnom času djeca dovedu svećenika da se ispovijedi i pričesti i tako ga zaštiti dobri Bog da ne ode u pakao. Jedne noći u mojim viđenjima stane on, tijelo mu je bilo u tako derutnom stanju a i ono odijelo na njemu, da je sve to davalo tako gadnu sliku za koju ja nemam prispodobe. Iz tijela izašla duša utjelovila se poput njegovog tijela i stajala je pored tijela. Očito je stigao iz najtamnijih predjela čistilišnih muka. Duša je govorila: "Ja sam duša p...". I viđenje je nestalo. Sada kad bih mogao i kako da prikažem u kakvom se stanju nalazila ta duša. Razmišljam i nikako da nađem riječi kojima bi opisao tamu, crninu te duše, kao kad bi čovjeka obukao u crnu, trulu odjeću, uvaljanu u čađu. Ma jednom riječju sama ružnoća, strava i jeza. Bio sam svjestan da Bog šalje tu dušu da se molim za nju kao i za mnoge druge koje su u takvoj bijedi. Ali i da je šalje da bi i Tebi dijete Božje mogao sve ovo objaviti kako se i Ti nedaj Bože ne bi našlo u tim mukama.

Drugo viđenje jedne druge duše bilo je ovako: U tom viđenju prolazio sam kraj kapele Svete Ane u mome mjestu. Istrčala je meni poznata žena, zaustavila me. Za njom je išao čovjek kojeg nisam poznavao, bilo mi je jasno Božjim darom da je to njezin otac. On mi reče: "Mijo možeš li Ti moliti za mene?". Rekao sam: Hoću, ali morate i Vi moliti. Tim mojim riječima nije bio oduševljen kao da mi je dao znak da on sam sebi malo može pomoći. Nakon par dana upitao sam tu ženu da li joj je otac živ? Ne nije. Umro je već davno veli ona. Je li Tvoj otac bio takav i takav čovjek, visok, pogrbljen i još sam joj navodio ostali izgled toga čovjeka, na što je ona potvrdno odgovarala. Rekao sam joj da je tražio od mene molitvu. Sve ovo govori da je taj pokojnik zaista bio taj. Bilo je još takvih i sličnih slučajeva kao što je izlaženje duša iz Čistilišta koje su kao djevojčice skakutajući ulazile u Kraljevstvo nebesko, kao i ono žalosno mnoštvo mladih bludnica najmodernije obučenih koje su keljeći se odlazile u podzemlje. Evo djeco Božja razmišljajte o svemu tome i čuvajte se sotone. Neka vas sve prati zagovor Blažene Djevice Marije i otkupi Predragocjena Krv Krista Kralja, da budete radost u očima Božjim i da Bog bude radost u srcima vašim. Amen.

Novi vragovi ovoga stoljeća...

"Široka su vrata i prostran put koji vodi u propast i mnogo je onih, koji njime idu..." (Matej, 7,13). Ovdje Vam donosim u cijelosti članak iz Glasnika Presvetoga Srca Isusova i Marijina koji je pisan u listopadu 1982. godine. Kada se Kristova majka objavila nevinoj djeci u Fatimi, krajem prvog svjetskog rata, pokazala je djeci otvoren pakao. Djeca su se stresla od strahote koju su vidjela. Gledala su nekoliko sekundi kako u pakao padaju duše katolika kao lišće s drveća u jesenski dan. Isusova Majka im je rekla: "Zanemarivanje Svete mise u nedjelju, psovka, bludnost kod katolika, ti grijesi bacaju najviše duša u pakao... Djeco, molite krunicu i činite pokoru, da se svijet obrati. Ako se ne obrati doći će još gori svjetski rat... I došao je... A svijet se još nije osvijestio, nego dapače postao još gori i pokvareniji. I kršćanski-katolički svijet. I naš narod toliko zanemaruje nedjeljnu misu, tako mnogo psuje, strašno psuje, čini najsramotnije grijehe, opija se, gubi vjeru, život provodi nedostojno kršćanskog imena... Kamo idemo? Ne prema spasenju, nego prema propasti!

Ako Bog dopusti novi rat, novi pakao na zemlji, punit će se i vječni pakao griješnicima koji poginu u svojim zločinima. Ako tko i ostane živ, bit će jadan, nesretan, sakat. Umirat će polako od otrovanja atomskog zračenja...

Treba znati čitati poruke vremena.

Treba poslušati opomene Majke.

Treba mijenjati život. Počnimo svaki od sebe!

Nakon svega rečenoga u ovom članku i ovoj knjizi, ja bih postavio svakom čovjeku pod ovim suncem zadaću da se upita: "Hoću li ja zaista postati jedna od tih vječitih paklenih nakaza i rugoba, ili ću zaista postati uživatelj tih prekrasnih rajskih divota"? Jedno je istina: pisali mi na dan tisuće ovakvih knjiga ili opomena, plakali mi koliko god iz propovjedaonica naših, sotona je uzeo u svoje ruke najjače oružje svijeta. On iz svog paklenog skladišta iz dana u dan vadi nove tisuće tona otrova i šalje ih već danas gotovo

u svaku kuću preko televizijskih ekrana. Jao, jao, tisuću puta jao vama urednici radio i TV programa. Isus je jasno rekao: "Jao onome po kome dolazi sablazan". A rekao je i to: "Ako grešnika ne opomeneš krv ću njegovu tražiti iz Tvojih ruku". Zato ovo pišem i zato opominjem. Za vrijeme komunizma toliko sam zlostavljao svoju djecu i nisam dopustio da dođe televizija u moju kuću, jer je u to doba iz nje tisuće vragova siktalo svoj otrov na ovaj svijet. Nije se moglo čuti ni jednu jedinu čestitu riječ. Sve sama blud, laž, oholost, lijenost, lažna božanstva. Pa čak i onda kada sam televizor dobio na poklon od rođaka iz Njemačke, na nekoliko navrata bio sam toliko izprovociran sotonskim djelovanjem na njemu, da sam ga htio baciti s balkona. Supruga me zadržala da ga ne razbijem. Odlučili smo da ga prodamo. Djeca su nam bježala u selo i to nam je zadavalo mnogo obiteljskih problema.

Padom komunizma i promjenom vlasti televizija je zauzela svoje mjesto u kući. Neke mrvice svijetla Božjega pojavile su se u programu, ali to je tako malo u odnosu na zlo koje ona i dalje širi. Istina je, bili smo prisiljeni čitave dane gledati žive sotone ovoga vremena kako ruše i razaraju sve što se miče i postoji. Nije čudo što su reporteri javljali i izgovarali ove riječi: "Proživljavamo pravi pakao u Vukovaru, Dubrovniku, Osijeku, Sarajevu, Mostaru i tolikim drugim selima i gradovima". Hoće li baš ti reporteri i novinari i još mnogi drugi donositi i stvarati takve emisije koje će i dalje biti mnogima put u pakao? Kada će ovaj ludi svijet već jednom shvatiti da se sve što je ružno, kao kućne svađe u filmovima, preljubi, ubistva, krađe i mnoge druge paklene prljavštine, ne smiju bacati u Svetu, Božju, stanicu koja se zove obitelj. Uvijek je bila, a i danas je silna borba za vlast i čast i užitke, a gotovo nitko ne misli koju odgovornost sa sobom povlači imati vlast. Ako treba i tisuću puta ću ponoviti Isusovu riječ: "Jao onome po kome dolazi sablazan. Bolje bi mu bilo da si mlinski kamen objesi o vrat i baci se u more". Tako Isus kaže. Zato čujte vi ljudi od znanosti i vlasti. Toliko će nam biti sretna domovina Hrvatska koliko će svetih duša koračati njome. A vi psovači, bludnici, razvodnici brakova, lažljivci, kradljivci, lijenčine, oholice, možda niste znali ali od sada ćete znati da ste najveći neprijatelji sebi, svojim obiteljima i svom hrvatskom narodu. I četnici će proći s ove zemlje, ali sve dok njome gaze ljudi spomenutog ponašanja ona neće biti sretna. Ne

osuđujem nikog jer sam vam opisao u ovoj knjizi povijest svoga griješnoga života, ali moram otvoreno reći da smo si mi prije četnika sami porušili crkve i poubijali djecu, pa ne vidim razloga da nam to i oni ne učine. Istina se mora reći makar bila i najružnija kako bismo je svi upoznali i kako bismo se mogli pokajati za grijehe naše.

Stajao sam jednog ranog jutra ispred crkve koja je danas u ovom ratu sravnita sa zemljom. Prolazila je masa ljudi, da su se svega dvojica ili trojica okrenuli prema Svetohraništu i pozdravili Isusa. Koje li strahote i koje li sramote za hrvatski narod koji slavi tisuću tristo godina pokrštenja, a nije to samo u jednoj župi, već gotovo u svakoj. Nije li taj hram Božji u kojem se Isusa tako slabo časti, već tada u ljudskim srcima bio srušen i prije nego što su na njega navalili četnici. Neka mi nitko ne protuslovi jer već dvadeset i pet godina obilazim crkve u našoj dragoj Hrvatskoj domovini. I kao čovjek kojii živim na selu, poznajem na desetine tisuća ljudi i znam za svaku obitelj u svojoj i u susjednim župama koliko drži do Sakramentalnog života tj. do Svete mise. Do Svete mise koja je srce života svakog čovjeka. A vi pak djeco Božja koji se liječnicima zovete, a činili ste tolike abortuse, pitate li se što će biti s vama nakon ovoga života, u odnosu na zla koja ste počinili. Ovo što učiniše četnici baš ništa nije. Istina je vršili ste volju majki i očeva te izmasakrirali dječicu ali to ne znači da ako ste postupili poput Pilata, pred Vječnim neće klopotati od straha vaše kosti. Pojavit će se kao na ekranu djela vaša i bit će to najstrašnija slika, ako se ne obratite, ne ispovijedite i ne pričestite i ne vršite čitavoga svoga života pokoru, ako ne postanete od Savla Pavli, ta slika bit će vam put u pakao i nagrada, vječna muka. Išli ste dotle da ste sklopili ugovor s jednim građevinskim poduzećem u Zagrebu, ugovor na kojem je pisalo vi ćete nama proširiti jedan dio bolnice, a mi ćemo zauzvrat vama u vašem poduzeću praviti besplatno abortuse i tako se i na temeljima prolivene krvi nerođene dječice podigao jedan dio bolnice. Pitam vas: "Može li u toj bolnici biti prisutan Bog"? Ako pak Bog nije prisutan koga ćete vi ozdraviti. Ovo vam pišem djeco Božja iz sažaljenja i ljubavi prema vama.

Mogli bismo tako nabrajati i prikazivati sve strijele koje su bile odapete na našu dragu domovinu iz svih ruku nas griješnika, ali koje koristi od toga. Jedina korist od toga je da znamo gdje je uzročnik ovoga rata, a on je, kako smo rekli u grijesima hrvatskog

naroda. Bog je rekao da nam ni vlas iz glave ne može ispasti bez njegovoga znanja. Ali, on nije mogao izliti svoju srdžbu na nas preko nekog svetog naroda, već je dopustio sotoni da se posluži jednim narodom od kojih je samo 5% krštenih, a i to i takvo krštenje tko zna koliko je krštenje. Jednom jedinom riječju rečeno za hrvatski i srpski narod, sastalo se zlo i gore. Isus je istina rekao u Valtortinom viđenju da će iz II. svjetskog rata niknuti hibridno zlo. A koji će to novi hibridi, ako se ta dva naroda ne obrate, niknuti iz ovog rata, jao njemu tko to doživi. Ako svemu tome dodamo vijest koju je objavio ne tako davno radio Vatikan da je u Vatikan stiglo oko 10.000 prijava gdje se sve ukazuje Djevica Marija, a samo Bog zna koliko je još ukazanja u svijetu koja nisu prijavljena. Poznato mi je dobro da se nekim crkvenim ocima diže kosa na glavi kada čuju riječ "ukazanja". Često puta u povijesti bilo je toliko svađa i nereda baš oko toga da li je ovo ili ono ukazanje pravo, a na jednom mjestu ukazanja reče Presveta Djevica: "Gdje god dolazim ja ili moj Sin dolazi i sotona". Vidioci često bivaju ili mala djeca ili neki bogobojazni, svjetovno neuki ljudi. Poznato je da Marija i njezin dragi sin Isus vidioce ne mijenjaju. Poslužuju se u njihovoj bogobojaznosti s njima onakvima kakvi jesu. I dovoljno je da nakon stotinu lijepih poruka i riječi Marijinih sotona uspije ubaciti preko slabog i siromašnog vidioca samo jednu svoju riječ, crkveni oci poznavajući Boga i njegove zakone, odmah počnu odbacivati zbog te jedine riječi onih stotinu lijepih. I tako nastaju prepirke i svađe, umiješaju se neke osobe sa strane preko kojih zao duh još više može posijati svojih riječi. Nešto slično desilo se i u Međugorju i hvala Bogu što zao duh nije uspio učiniti katastrofu razdora i u Svetoj Majci crkvi, ali ni Presveta Djevica ni tu kao i na tisuće drugih mjesta nije uspjela u potpunosti ostvariti svoj majčinski plan. Nakon tolikih ukazanja u svijetu trebalo bi ipak shvatiti da se nešto veliko zbiva u ovoj povijesti ljudskoga roda kako nam se ne bi dogodilo štogod slično s Marijinim djelovanjem i dolaskom u odnosu prema Isusovu dolasku. Da i ona ne bi morala ponoviti one riječi Isusove: "Mojima dođoh, moji me ne primiše". Svaki Božji čovjek koji zaista živi sakramentalni život mora imati i ima u sebi Duha Presvetoga, a to više vrijedi za crkvene poglavare. I oni bi kroz milost Duha Presvetoga trebali biti ta mudrost koja bi odmah prihvaćala te divne poruke Marijine, a u tišini odbacivala sotonske podvale. Ali kažem,

odmah, a ne čekati deset godina. Deset godina Međugorskih svađa, jedanaest godina Roženičkih Pokupskih svađa, šest godina u Dvorišću kraj Zeline svađa i toliko u domovini i svijetu svađa. Poznato je da su neki svećenici čak crkve zaključivali pred hodočasnicima koji su vjerovali da Majka dolazi.

Tako da je i jednom i naš dragi kardinal Šeper morao upozoriti jednog svećenika da otvori crkvu i da dopusti da se narod moli. Uvreda je Mariji pripisivati nebrigu i nehaj za nas. Recimo da nije došla u Međugorje i toliko pozivala kako hrvatski, tako i druge narode, pa i Srbe, na obraćenje, mogao bi joj netko predbaciti i reći "Majko zašto nas nisu upozorila i rekla nam što sotona smjera? Ovako je Majka preduhitrila sotonu, a ona drugog poslanja i nema, već da zaštiti djecu svoju za koju je njezin Predragi sin umro na križu. Bilo bi mi čudo nad čudesima da se ne ukazuje. Bila bi to izdaja muke i Križa sina svoga, a to je apsolutno nemoguće. Kako ljudi zamišljaju i gdje zamišljaju Majku nego među djecom. Zar misle da ona negdje na nebu daleko uživa i spava, a da sotona ovdje ulazi u njenu djecu i tako kolje i masakrira. O siromašni svijete, ako zaista izdaš dolaske Marijine poput dolaska Kristova, više ti ama baš ništa neće ostati. Ta Presveta žena bila je put prvog Isusovog dolaska i Isus svetijeg i ljupkijeg puta za svoj drugi dolazak neće tražiti. Ona viče sada u ovoj suznoj dolini, u ovoj pustinji, poravnajte staze da vam dječice moja dođe onaj koji ima zadaću da slavi anđele, naočigled onih koji su ga proboli. Bila bi zaista ludost misliti da dobri Bog budući da je slanjem proroka kroz svu povijest i slanjem svoga Sina, izvršio i izlio milost spasenja na svijet, ne poduzme još i taj zahvat pa zar da ne pošalje i kćerkicu svoju kroz ukazanja da spasi što se spasiti da. Jer ovakav svijet kakav se pokazao u ovom stoljeću, svijet koji je ubio na milijarde rođenih i nerođenih, učinio je toliko zla, proizveo tolike đavle, držim da takav svijet Bogu više ne treba. Jer on može iz kamenja i iz ničega podići drugu djecu svoju. No, da se vratimo još ukazanjima tome kako reče Presveta Djevica Marija, posljednjem sidru ljudskoga spasenja. Još je Ona rekla kod Valtorte: "Djeco sve kad bi i bilo negdje lažno ukazanje, vi biste zadobili iste milosti kao da je i pravo, jer su vam nakane svete".

Sjećam se kad nam reče jedan svećenik iz Zagorja; "Dečki vi vodite ljude u Međugorje, al će vam se ljudi smijati kad se utvrdi da Marija ne dolazi u Međugorje. Čudno siromaštvo takvih riječi.

Rekao sam mu sve kad bi svi pratioci poumrli i vidioci u Međugorju s njima, naše molitve nikada umrijeti neće. One su razgovor s dobrim Ocem i s dobrom Majkom. A bolje da se cijeli svijet prevari pa da dođe na molitvu i Misu nego da se Marija prevari da dođe, a da nikoga ne nađe i da nema kome poruku obraćenja dati. Reći će netko pa tu poruku širi Sveta crkva već tisuću godina. Da, ali i ova od Majke nije suvišna...

Da se dobro razumijemo, a da tko ne kaže ti ćeš sada davati lekcije Svetoj crkvi. Sačuvaj Bože. Već želim da svratim pozornost da ne bi bilo — nismo znali.

Ne, ne kažem da treba odmah priznati čim netko kaže da mu se ukazala Majka Božja. Ne, ni govora ali ne ni vikati preko "Arene" i drugih listova da to nije istina. A što ako je, upitajmo se. Zar je teško ili griješno reći poput onog divnog svećenika u Šandrovcu kod Varaždina, koji je rekao kad sam mu rekao, velečasni dolazim redovito na molitvu u Vašu župu jer Andrija vidilac kaže da mu se ukazuje Marija, a svećenik kaže nemam ništa protiv. Ja Andriju znam kao čestita čovjeka, daj Bože da to bude istina. Taj je čovjek postupio onako kako bi trebala postupiti njegova i naša Sveta majka crkva u ovom čudnom vremenu.

Ona to jest, Marija. Sabrala je razbježale apostole, sabrat će i od crvenog zmaja (komunizma) prestrašene. A neka joj ne budu zapreka oni kojima dolazi.

Dok ove redove pišem, radio reporter javlja o strahotama oko tri milijuna ljudi u Jugoslaviji. Koliko suza se sada toči, koliko krvi i rana, koliko gladi i mučenja, što doživljavaju milijuni nevine djece. Jao, jao, jao Vama silnici i velikani koji ste svijet do tuda doveli, a danas pijući i jedući vječate i preko horoskopa, kao npr. gospodinu Buschu pogađate što učiniti. Onaj tko zlo ne spriječi, a može, odgovoran je kao i onaj koji ga čini. Zar ne znate da takvim ponašanjem samo ubrzavate čas kada i na vašoj vili ni kamen na kamenu ostati neće. Čuj ludi jadni svijete, daj već jednom shvati da bez Krista nema ni mira ni sreće ni svijetla, ni ama baš ničega od čega se živi. Dokle ćete voditi sebe i narode da već na ovom svijetu budete đavolovi sluge, vragovi toliki od njih budu, odnosno dokle ćete voditi takvu politiku koja bi vas mogla odvesti u pakao, vječne muke. Koje li odgovornosti na vama vlastodršci i zakonodavci... Izvadite svoje glave iz pijeska. Uzalud žmirkate i mislite da vas Bog ne vidi. Skinite svoje crne filozofske naočale i

stavite na oči naočale Isusove ljubavi. I sve kada bih vam mogao još tisuće godina vladavine dati, bilo bi to ništa u odnosu prema ovoj ljubavi kojom vas zovem da poradite s Kristom na boljitku svijeta. Kako više ne bi proizvodili nove vragove već divnu djecu Božju za koju smo i stvoreni. A vi siromašna djeca nekršćanski narodi što vi čekate? Vama ne paše Krist ni njegovi zakoni. Žalosna vam majka i žalosne vam zrake sunca što vas griju. Obratite se odmah da jedno stado i jedan pastir što prije bude. Vi raskolnici što poderaste haljine Kristove, vratite se jedinstvu crkve Svete Rimokatoličke. Kako to da ne vidite ponor u koji vodite svoj narod. Požurite se okupiti pod plašt Presvete Djevice svi narodi i pojedinci dok još imate vremena pred skorom srdžbom Božjom. Isuse sine Boga živoga smiluj se.

Moje čudesno ozdravljenje

Nakon ovog tako teškog poglavlja u kojem se morala prikazati sva stvarnost u koju je upao ovaj Božji svijet, poglavlja u kojem će se možda mnogi naljutiti na mene zbog grube otvorenosti, želim da sada drago Božje dijete čitatelju moj uđemo u jedno mirnije poglavlje. Vratit ćemo se 10 godina unatrag tj. u 1982. godinu. Naime, do tog razdoblja kako sam već spomenuo bio sam kušan udarcima đavola i milovanjem Boga. No, Bog kao da se ponaša s nama poput zlatara koji kad god želi napraviti neki dragocjeniji dragulj mora svoje zlato staviti u vatru da bi ga tako mogao oblikovati po svojoj želji. Iako sam tada kao četrdesetogodišnjak sticajem spomenutih okolnosti dobro poznavao i ljubio trojedinog Boga, Presvetu Djevicu pohađajući svake nedjelje Svetu misu, moleći Svetu krunicu, ipak me je dobri Bog još jednom htio staviti na teške kušnje. Kako se sve to dogodilo najbolje će se vidjeti ako vam u cijelosti prenesem moj objavljeni članak u "Glasniku Presvetog Srca Isusova i Marijina" iz listopada mjeseca 1982. godine. Članak je objavljen pod naslovom: "Krunica pobjedila medicinu". Iznad naslova bila je nacrtana Sveta krunica koja će do posljednjeg daha moga života biti moj vjerni pratilac. A ja njezin nositelj i širitelj njezine svete moći kuda god koračao budem. Evo doslovno spomenutog članka:

"Na Antunovo ove godine navršile su se dvije godine od mog velikog iskušenja u preteškoj bolesti. Kada sam 17. siječnja 1980. godine, pileći drva, zadobio težak udarac drvetom u desno oko, bio sam hitno prevezen u zagrebačku bolnicu Rebro. Liječnici su začuđeno klimali glavama. Oko je bilo u krvi. Sreća u nesreći bila je što u oku nije ostalo strano tijelo. Četrnaest dana liječenja i otpust iz bolnice. Jedan profesor savjetovao mi je da ne radim nikakvog fizičkog posla, dakle, stopostotni invalid. Vid mi se toliko smanjio da se na hodniku nisam mogao mimoići s čovjekom, niti vidjeti gdje su vrata. Prolazili su tako dan za danom i mjesec za mjesecom, a bolest se nije smanjivala, već se naprotiv, drastično povećavala. Uzalud su nastupali topli ljetni dani. Ja sam morao

biti zatvoren u sobi i grijati se na struju, jer temperatura nije smjela biti niža od 24 stupnja Celzijusa. Ako bi samo za stupanj, dva bila niža, bolovi bi bili veliki i zeblo bi me za oči. Ako bih samo minutu izašao na sunce, ono mi je htjelo probiti glavu. Neizdrživo! Stigla je tako i jesen spomenute godine, a bolest je toliko ojačala da je svaki sat života i mojeg i cijele obitelji bio žučna gorčina. Zamolio sam svoju dragu suprugu i supatnicu, da ode po svećenika da se s njim posavjetujem. Odlučili smo se za vjerojatno najbolje rješenje — bolničko liječenje. Počelo je punom parom, a dijagnoza je bila: Haemophthalamus dex. Erosio corneae treumatica o. dex. Contusio bulbi dex. Myopia aeta degenerativa ou. Svaki drugi dan injekcije u oči i debelo meso i devet tableta na dan. Tri tjedna, pa ništa. Kako bilo, tako ostalo. Oko očiju sve crveno kao da je ljutom paprikom napršeno. Obitelj me dvorila. Kada bih morao izaći, zamotao bih oči vatom ili bih uzeo motor-naočale i kapu, a ostavio malu rupicu da mogu bar malo vidjeti. Navečer prije spavanja stavljao bih glavu u vatu.

Dočekam tako i ljeto 1981. Pritisne me da i sad prolijem suze kada se sjetim. Kažem ženi: "Otiđi po svećenika da se posavjetujemo!"

Prebacim se tada u Vinogradsku bolnicu u Zagrebu gdje me lijepo primiše i na tom im hvala. Puno poštovani doktor primarius mučio se sa mnom čitavo ljeto. Ne znam jesam li ja više žalio njega, kako se mučio sa mnom, ili on mene, ali pomogli sebi nismo ni jedan. Kao bos po vatri dovučem se i do jeseni 1981. Moram priznati da molitvu nisam izostavljao. Pročulo se nadaleko o mojoj bolesti. Dolazila je rodbina i susjedi — svi su se zgražali, a ja sam govorio u sebi: "Na ovoj planeti mjesta za mene više nema! O Majko, Sveta Marijo, vidiš li me" Kada ne bih samo znao da me vidiš kako sam jadan, bilo bi mi lakše. Suze su tekle, molitva je tekla. Alkoholom umočenim u vatu oblagao sam oči što mi je vadilo oganj, ali ni to nije pomoglo. Sada je bolest postavila još više zahtjeva: ako je u sobi više od 25 stupnjeva, peku oči, a ako je manje od 24 stupnja — zebu. Kad okulisti ovo pročitaju, možda će reći da fantaziram i da je to nemoguće. Moguće je. Došlo je dotle, da kad sam pred spavanje stavio jednu vrstu gaze, peklo je, a kada sam ja skinuo, zeblo je. U glavi mi se mutilo. Koliko sam puta želio ih dati iskopati iz glave. Čitati ni pisati nisam mogao, niti slušati radio, niti gledati televiziju. Što raditi sam u sobi? Kad bi došlo moje dijete da mi pročita što ima za zadaću, nisam ga mogao

saslušati, jer me svaka riječ boljela u glavi. A mali bi četverogodišnji Miroslav često govorio: "Tata kad ćemo ići u selo. Tata zašto ti ne ideš sa mnom u crkvu" Ići ćemo zlato moje kada tatica ozdravi. Ali kad to bude? Kroz danonoćna razmišljanja uputi Gospodin i ove misli... Prije deset godina bio sam u župi P. Tamo živi vrlo pobožan starac za kojega mi rekoše: "Za koga on moli, taj ozdravi". Sjetio sam se njega i ne oklijevajući ni časa uzmem olovku i papir, pa napišem doslovno ovo. "Dragi brate Joža! Teško sam obolio na oči, zamolite našu Nebesku Majku da mi pomogne. Mijo Bubnjić". Zovnem ženu i kažem neka ode do starca i neka mu preda ovo pismo. Kažem, ovo mi je posljednja nada. Ode žena i nađe starca koji joj je govorio kako se tu ukazala Gospa, te kako mu je preko djece rekla da za bolesti očiju, ruku ili nogu, treba moliti Žalosnu krunicu. Ja ću moliti reče starac, a on neka ne broji krunica. Neka moli koliko god stigne. I vi molite, i roditelji. Dat će naša dobra Majčica... Idu li mu suze upita starac? Idu — odgovori moja žena.

Ja na dan izmolim i do 15 krunica, reče starac. Molite svi...

Bila je subota navečer kad se supruga vratila kući. U nedjelju izađem u dvorište nekoliko minuta. Čini mi se da mi je puno bolje, pa je li istina? Pita se i cijela obitelj. Pitam se i sam. Učinim par puta izlaz iz kuće te nedjelje. U ponedjeljak stojim na dvorištu, a ljudi prolaze, pa ne vjeruju svojim očima da me vide vani. Odakle ti tu? govore mi. Dade Bog i Gospa — odgovarao sam i pomagao svojim ukućanima obavljati poslove kojih na selu uvijek ima.

U utorak meni bolje, srijeda bolje, odlazim u polje, hodam, radim sve poslove. Dođe nedjelja, odem u crkvu. Ljudi se križaju, pitaju. Govori se kroz par sela o mom ozravljenju. Svećenik presretan. Roditelji još više. Ja bih od sreće poletio u zrak. Ne znam kako bih od milja zvao Nebesku Majčicu, kako bih joj pjevao, kakvu bih joj molitvu skladao. Otiđem tada do starine, a on me upita: "No, jeste li zaboravili našu Majčicu? Molite li svoje krunice?". O, ne brate, ne daj Bože toga da bih je zaboravio!

Sada hodam po snijegu, vozim traktor, pišem, čitam. Vidim kao i prije, sasvim sam zdrav. "Hvala našoj dobroj Nebeskoj Majčici, koja je vrednija i sjajnija od sunca".

Valja sada spomenuti i stvari koje su se oborile kao silan teret na moju ispaćenu dušu i tijelo. Prva je ta da su me đavli na već spomenuti način i u toj teškoj bolesti mučili skoro svaku noć. Lakše mi je bilo utoliko što sam već u tom vremenu gotovo uvijek

mogao dozivati Isusa i Mariju i pomoć. Uvijek bi oni dolazili i oslobađali me tih strašnih muka, ali nekad mi se činilo da ih na moj zov jako dugo nema. To bi me znalo često rastužiti i ražalostiti do suza. Druga pak stvar koja se desila u tom razdoblju moje bolesti bila je što mi se razboljelo dijete tako iznenada i tako jako da su već i liječnici digli ruke od njega. A ja sam si znao često misliti, kad već meni spasa nema, neka ta moja siromašna žena koja se iz takve daljine udala ovdje, ima to dvoje dječice koja će joj pomoći živjeti. I sada odjednom gledam to svoje starije dijete Josipa kako se priprema za smrt.

Dogodilo se to ovako: Jednog jutra supruga je primijetila da dijete mokri crvenkasto-crnu mokraću. Dijete se nije bunilo da ga što god boli, ali je svakim danom bilo sve žuće, mršavije i slabije. Obitelj je bila obuzeta mojim patnjama pa nismo toliko ni primijetili što se to s djetetom događa. Uzela je supruga tu mokraću o bočicu i odnijela liječniku. Kada je liječnik vidio, uhvatio se za glavu i kaže: "Pa što se čekali s djetetom do sada. Dijete će vam umrijeti?". Napisao uputnicu da ga prevezemo hitno u bolnicu. U bolnici opet liječnici vidjevši što je s djetetom zaprepastili su se i govorili pa šta ste tako dugo čekali? Dijete će vam umrijeti! Mali je ostao u bolnici, a ja ga zbog svoje bolesti posjećivati nisam mogao, jer ni koraka izaći iz kuće nisam smio. Kada bi supruga otišla u posjetu djetetu, sati bi mi se pretvarali u godine čekajući je i kao da joj čujem glas na vratima: "Josip je umro". Čovjeku srce da pukne i kamen da proplače nad takvom sudbinom jedne obitelji, obitelji za koju sam vjerovao kako sam već prije spomenuo da će u njoj biti samo smijeh i radost, ljubav i mir. Supruga me je znala moliti da molim našu Presvetu Majčicu da se zauzme kod drugog Isusa za ozdravljenje našeg djeteta i zaista žarko sam molio, a liječnici su se iz dana u dan čudili kako se dijete brzo oporavlja. Danas kada vam ovo pišem Josip se upisao na fakultet i momak je, Bogu hvala, snažan i zdrav. Nakon njegovog ozdravljenja Bog mi je dao ovakvo viđenje — da stojim na visokom horu crkve, a Josip se penje po trulim ljestvama do mene i viče: "Tata, tata,, primi me!" Pružio sam mu ruku i podigao ga na hor crkve. U crkvi je bio takav sjaj kakav više vidio nisam. Viđenje je time završilo. Bjo je to prikazan sjaj nebeske crkve u koju je on kao nevino dijete trebao ući. Moje pružanje ruku bile su moje molitve koje su Milosrdnog Oca nebeskog potakle da mi ostavi dijete na životu. Kada danas svrnem pogled u mislima svojim na te dane i

pogledam svoju obitelj kako sretna i zdrava uživa Božji dar života kako da ne uskliknem — Gospodine kako si divan u svim djelima svojim. Majčice preslatka slasti i milino života moga, kako da Ti zahvalim za sve što si učinila za mene i moju obitelj!

Svjestan sam duboko da ni jedno ovozemaljsko dijete ne može vratiti duga svom nebeskom Ocu i Majci, a kamoli ja koji sam bio toliko veliki grješnik i kojeg su me živog izvadili i vratili s puta u pakao. Sada mi je samo obveza da izguram u gorućoj ljubavi prema njima, da njihova svetohraništa budu naslada života moga. Da prebirem po zrncima Svete krunice izgovarajući najdivnije riječi: "Oče naš koji jesi na nebesima, sveti se ime Tvoje, dođi kraljevstvo Tvoje, budi volja Tvoja. Kako na nebu tako i na zemlji, kruh naš svagdašnji daj nam danas i otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim i ne uvedi nas u napast nego izbavi nas od zla. Zdravo Marijo milosti puna, Gospodin je s Tobom blagoslovljena Ti među ženama, blagoslovljen plod utrobe Tvoje Isus. Sveta Marijo majko Božja moli za nas grješnike, sada i na času smrti naše Amen. Slava Ocu i Duhu svetome, kako bijaše na početku tako bijaše sada i vazda u vjekove naše". Da grabim biserje i dragulje koje mi je darovao dobri Bog preko ruku Svete majke crkve. Biserje kao što su pobožnost devet prvih petaka, ulazak u III. red Svetog oca Franje, nošenje Svetog škapulara Svete Gospe Karmelske, upoznavanje s djelima Ljudevita Monteforta, uzimanje dragulja iz te riznice Božje, itd. itd. Kada smo već kod Svetog škapulara dobro bi bilo spomenuti jedan događaj. Prosili su naime župljani jedne župe svoga župnika da mi dopusti da propovijedam riječ Božju prilikom posvete Presvetog križa u njihovom selu. Te večeri prije toga dana spremao sam se za tu propovijed, kao vojnik kad na ratište ide i uzima svoje oružje. Tako i ja te večeri pripremao sam svoju novu krunicu i stavljao na sebe novi škapular. Kako sam podigao ruke iznad glave, u tom djeliću sekunde, ispod prozora moje kuće izderao se strašan glas. Bila je to prava rugoba od glasa. Čiji je to glas bio ne treba pogađati. Kome škapular smeta, nego đavlu. I dok tako đavao budno prati naša nastojanja da učinimo nešto za Isusa i za spas svijeta, jedina mu je želja da nas onemogući, spriječi ili bar olabavi. Dobro je biti toga svjestan. Ali mi jadni ljudi, siromašni, tako često srljamo za ispraznim stvarima da nam one postaju važnije od Boga. I večeras dok ovo pišem obuzima me strašna tuga. Održava se Olimpijada u Barceloni. Rekoh, ljubljeni moj učitelju Kralju moj zlatni, a kada

bi sutra toliko očiju bilo usmjereno prema Tebi u svetohraništu, kako bi Tvoje božansko srce bilo sretno. Ti si zlatni moj Kralju rekao, tko ljubi više Oca ili Majku svoju nego mene nije me dostojan. A eto koliko zagrijanosti za tu ludost. Oprosti dragi Spasitelju, ali ovaj siromašni svijet ni oćeve ni majke ne ljubi, već ih u staračke domove trpa, a na njihova mjesta dovode kućne ljubimce pse i mačke koje s njima spavaju čak i u krevetu. Oprosti Isuse. Oprosti molim Te, s Majkom Marijom, molim Te oprosti Isuse. Sutra je nedjelja i opet ćemo biti prežalosni Kralju moj zlatni. Ispred župne crkve bit će pet-šest automobila, a na utakmici bit će stotine. Navečer će biti zabava. Opet ćemo uzdisati u dubokoj boli jer će cijele noći na stotine i stotine automobila doći i proći, a Krunicu tko će te večeri izmoliti. Ah, nitko i psovka i blud razdirat će Tvoje Božansko srce. I majka će s malim bebama na utakmicu doći, a Ti ćeš zlatni moj Kralju biti okružen s onih par bakica u Presvetom oltarskom sakramentu. Oprosti dragi Isuse s Majkom te Tvojom Presvetom molim. Još će jedna nedjelja proći, a mi ćemo uzdisati zajedno i patiti. Ja ću moliti Tebe, a Ti vječnoga Oca, ali dokle tako Isuse? Ni ovaj bič rata neopamećuje nas, a preljubljeni moj Kralju kada bi se u crkvi djelila po kesa bombona ili 10 dkg kave besplatno, crkva bi bila cijeli dan puna posjetitelja, a ovako dok svećenici dijele Tebe koji si život, crkve su prazne. Reče na samrti Tvoj svećenik Augustin Korpar da mu je samo 8% župljana išlo redovito na misu. Jao, a što će biti s onih 92%. Koliki te Isuse slatki i po šezdeset i više godina ne posjete u crkvi.

Dosad smo se pravdali da nas komunisti ne puste, a sada čime će nas sada varati đavao? Jučer je bio prvi petak i pet sati smo bili bez prestanka zajedno i nagradio si me ljubljeni Kralju moj. Hvala Ti za one riječi kad je svećenik ispred Oltara prvi put nakon tolike žalosne svađe oko Međugorja, rekao, da sada zaista treba vjerovati da Tvoja Majka dolazi u Međugorje. Kako sam bio sretan zbog toga. Hvala Ti Isuse. Da učitelju moj zlatni pa zar bi zaista Majčica mogla prešutjeti ove strahote koje su zadesile njenu dječicu? Pogotovo kada znamo koliko je u tom narodu predivne djece Tvoje. O, da Isuse žar ljubavi svoje ulij u srca naša, u srca svojih svećenika. Da ne budu mlaki u propovijedanju Tvoje ljubavi i ljudske zloće. Daj da ne održe dugačku propovijed, a da ne spomenu Tvoje i naše Majke. Dao si mi do znanja da Te to žalosti. Daj o zlatni moj Kralju da i meni dopuste da prođem po svim župama naše drage domovine da govorim narodu o čudesima koja

čini molitva Svete krunice. O Tebi Isuse u Presvetoj euharistiji. Možda će se ipak Isuse ljudima svidjeti kada primijete kako se iskreno ljubimo Ti i ja. Daj Isuse pomozi nam da Te više ljubimo. Nedaj da baština Tvoja propada. Sjeti se koliko si pretrpio za nas. Daj da bude što više braće i sestara koji će s Majčicom Marijom prikazivati vječnom Ocu svaku kapljicu Tvoje Presvete krvi, svaku Tvoju presvetu ranu, suze Tvoje presvete. Da prikažemo vječnom Ocu korake Tvoje kojima si prošao zemljom čineći dobro. Tvoje uzdahe i poglede, Križ i Majku Isusa pod njim, s njenim patnjama. Jer Ti si Bog naš i sve naše. Ali mi bi htjeli Kriste Bože naš da te dijelimo sa svim ljudima svijeta jer smo svijesni da ako Ti više dajemo, više Te imamo. Ispuni naše vrijeme i prostor nek Tvoje divne riječi koje si rekao apostolima: "Mir Vam svoj dajem, mir Vam svoj ostavljam", za žive u ovom nemirnom svijetu. Pogledaj na tjelesne ranjenike. Ti znaš kako rana peče, jer si sav u ranama bio. Pogledaj na rane u dušama. Tko će ih izliječiti ako ne Ti, Ti koji si se u duševnim patnjama, krvavim znojem znojio u vrtu. I dok Te tako žarko ljubljeni Kralju moj molim za zarobljene, isprebijane, gladne, tužne i nevoljne, izgubljene, napuštene, prevarene, opsednute i tolike još, kao jeka u dubokoj šumi odzvanjaju mi Tvoje Božanske tužne riječi: "Djeco moja preljubljena, a što još za Vas mogu učiniti, a da već učinio nisam, zašto me ne slušate?" Zašto živu moju riječ Evanđelja ne proširite po svom svijetu u svim srcima ljudskim. Vječito se patite i ubijate i tako će vam biti dok se ne istrijebite. Toliko ste u svemu uznapredovali da se možete u par časova svi uništiti. Kako to da vam je najteže prihvatiti ono od čega se sastoji radost, sreća i mir. A to sam ja, Vaš trojedini Bog bez kojeg ne možete. Kada vidim kako se patite žao mi je, ali znajte da ste vi to krivi sami. Imate slobodnu volju, odlučite se dok još traje vrijeme milosti. I raskajanom razbojniku na Križu raj sam obećao i dao. Zar mislite da vas manje ljubim. Ja ne mogu malo ljubiti. Uvijek vas ljubim onom istom ljubavlju kojom sam vas ljubio do smrti na Križu. Kada se budete tako poništili, tako se iznakazili i otrovali, ipak ćete morati shvatiti i priznati me gospodarom neba i zemlje. Zašto to ne učinite što prije? Ako ovako nastavite kako ste u ovom stoljeću počeli, onda će ova planeta ubrzo postati pustoš kakvu si vi ne možete predočiti. Hajde dođite k meni, svi slušajte moju riječ. Vi znate gdje je Stijena gdje je grob moga ljubljenog učenika Petra. Tu se svi vratite pod okrilje moje Majke Marije, pod vodstvo svete crkve

Katoličke koju Duh Presveti ne prestaje ravnati. Pod vodstvom moga namjesnika Pape, Biskupa i svećenika. Da vas svojim Presvetim tijelom hranim i krvlju pojim da vam zao duh nikad ne naudi. Odvratite se od sotone i dijela njegovih. On vas vodi u krvoproliće, u ratove i mržnje, pa zar vas nije sramota što to činite. Zar neznate da ćete morati polagati račun o svakom proživljenom času. Pa zar sam ja Trojedini svesilni Bog ovako zamislio svijet? Ja sam ga savršenoga stvorio i recite što vam ovdje nedostaje.

Zar pored neba i zemlje i mora, puno darova mojih. I još sam dao mogućnost da sve to znate i možete umnažati po svojoj volji, a što vi učiniste? Od svega za hvalu vraćate mi bol na bol. Sve od časa kako sam stupio na ovu zemlju, bez prestanka me mučite. A ja sam svemoćna ljubav. Razumijete li? Urazumite se i saberite oko moga namjesnika Svetog oca Pape. Saberite se svi poglavari svih naroda, svi poglavari svih vjera, svih od najmanjih do najvećih i uzmite me za Kralja i učitelja svoga. Slušajte zapovijedi Oca mojega i mene. Nemojte se svađati zbog onoga što vas dijeli već prihvatite ono što vas može ujediniti. A to sam Ja. Prestanite već jednom puniti pakao i čistilište. Budite moji svi. Zar je moguće da ja mogu ikome škoditi. Zar sam išao na Križ zato da vam naškodim? Shvatite da je uoči mog dolaska zemlja bila tako griješna da su je njeni grijesi bili u stanju uništiti. Došao sam da vas krvlju svojom otkupim, prisjetite se kako mi je bilo teško. Ah, samo onaj bolan susret s mojom Presvetom majkom. Kada me je ugledala svega krvava, trnjem okrunjena, izbičevana i popljuvanoga. O djeco Božja zar ne vjerujete. Pratila me je moja Presveta majka i gledala moje padove pod Križem, slušala moje uzdahe i jecaje, slušala udarce po čavlima koji su probadali moje tijelo, gledala moje umiranje, moje prvo buđenje. Sve da vi budete sretni, da budemo radosni Vi u Ocu i Otac u vama. A vi kud vi krenuste? Silom hrlite sotoni u kandže. Sotona ništa za vas učinio nije i k njemu toliki idete. Mene vrijeđate i niječete. Ne vjerujete toliki u me, a ipak me vrijeđate. Za vrijeđanje, ja jesam, a za ljubav kažete da me nema. Čudno. Sotonski. Kako nemate srca ni duše, kako vam nije žao da se mrcvarite. Koliki ćete i danas umrijeti i za vas nastupa pravda. Milosrđe vam traje dok ste tu na zemlji. Zar ćete zaista dopustiti da vječno propadnete. Da vas bacim u oganj vječni gdje je vječiti škrgut zubi i plač. Dođite, dođite, dođite k meni svi. Čeka vas moje Božansko srce. Dođite svi sve četiri strane svijeta. Amen.

Kada me i da li prestao mučiti sotona?

Moram odmah reći da se vraga lako dobaviti, ali teško riješiti. Spomenuti čovjek koji je molio za moje ozdravljenje zvao se Markuz Josip, zvan u onom kraju "Sveti Joža". On je imao dar Božji, koji je bio jačan molitvom Svete krunice tokom čitavoga dana i dobrim dijelom noći. Taj me čovjek poučio Bogu, kao i mnogim tajnama Božjim. Između ostaloga rekao mi je koji broj Žalosnih krunica treba izmoliti i ispovijediti se i pričestiti i pozvati sotonu u ime Isusa Krista na dvoboj. Naravno, da tu treba čvrsta vjera u Boga. Nakon toga čina sotona se nije vidljivo pojavio, što je bilo jasno da je poražen. A da je došao zna se u ime Isusovo opet bi bio poražen i znam da vam je sve to čudno i nejasno, ali šta ću vam ja. Zahvalite Gospodinu i na nejasnoćama. I ne postavljajmo se nikad kao sveznalice. Dakle, nakon tog izazova upućenog zloduhu, bio se on dobrano povukao. Rijeđe je nasrtao na mene, a i njegove dolaske moje bi usnulo tijelo osjetilo prije nego što bi me stigao zgrabiti. A ako bi mu uspjelo da me uhvati odmah bi zazvao Pre-ljubljenog Kralja i Kraljicu našu zlatnu, tako da je istoga časa morao odstupiti. No i takva neugodna natezanja trajala su oko desetak godina. Ja se Gospodinu na tome zahvaljujem, jer me to dovodilo do sve jačeg sjedinjenja s Isusom i Njegovom i Našom Majkom. Za to pak isplati se trpjeti. Kako su za mene viđenja tako obična stvar u kojoj Milostivi Bog miluje djecu svoju, tako sam upoznao priličan broj vidioca u našoj domovini Hrvatskoj. Oni su u tajnosti života. Tako sam upitao jednog vidioca da pita Majčicu kako da se potpuno oslobodim tih noćnih lupeža-vragova. Tada mi je rečeno i darovana Sveta krunica Prežalosne Majke Božje. Ta je krunica sa po sedam zrna, a nalazi se riječ o njoj u molitveniku "Isuse ja se uzdam u Te" (str. 217). Kako sam počeo moliti tu krunicu đavli su zaista izgubili svu moć nadamnom. No, da se razumijemo uz čuvanje grijeha kao zmije ljute. Uz izričito onakav sakramentalni život kakav uči Sveta majka crkva Rimokatolička. Zadnji put su me posjetili kad je bila

za Petrovo zabava u selu, pa sam žarko molio Isusa da blagoslovi tu mladež kako ih sotona ne bi uvlačio u grijeh. Tada razjaren zbog pomutnje paklenog plana, sotona naleti na mene. Ali, toliko oslabljen da sam ga potcjenio i ne htjedoh s njim u borbu. Međutim, vidio sam da mi s vragom šale nema. Pokleknuo sam podno Križa i sve je bilo riješeno. I tako kada molim za opsjednute osobe onda me zna napasti, jer mu je tijesno, ali sve je to prema onim mukama koje mi je zadavao desetljećima, ništa. E, sad me shvatite kad sam sve to proživio mogu li šutjeti ili da govorim braći i sestrama širom svijeta. Da im govorim kako bi izbjegli paklene muke. Da im govorim o onoj divoti koju čovjek osjeća u živom susretu s Bogom, tj. u viđenjima Isusa i Marije. Ili koga od anđela. Na jednoj strani živa vatra divote, na drugoj strani živa vatra grozote. E pa brate i sestro kuda ćeš ako ne za Isusom, zar ćeš za đavlom? Često sam ih znao gledati kako se tuku. Sačuvaj me Bože.

Osjećam da bi bilo nepošteno ne reći koju riječ o tom divnom čovjeku Joži Markuz. Nakon mog ozdravljenja često sam odlazio k njemu, jer bi se na povratku od njega osjećao toliko napunjen vjerom i ljubavlju prema Bogu i Presvetoj Djevici. Osobito kada bi govorio o Njoj, oči bi mu zablistale kao žeravica. A lice bi mu postajalo rumeno kao ruža. Kada sam mu znao dovesti kojeg bolesnika, on bi odmah u sebi zazivao Majku Presvetu. Zatim bi snažno mahnuo rukom i rekao: "Ja nikome ne vjerujem da Nebeska Majka ne bi pomogla, samo treba moliti". Jer, Ona nas neizmjerno ljubi. Mnogi su na njegovu molitvu ozdravili. Spomenuo sam ranije da se tu u Jožinoj blizini ukazala Presveta Djevica 1951. godine (mjesto Pokupsko). Taj čovjek dobro je bio poznat i kao vjernik i kao umjetnik koji je radio raspela i kipove uzoritom Kardinalu Kuhariću. Tako je Sveta crkva imala uvid u sve što se dešavalo i zbog toga ja ne bih u ta ukazanja koja su istinita ulazio dublje jer za to bi trebalo pisati drugu knjigu. Samo ću ovako letimično što mi Bog dade napomenuti. Bilo je to spomenute godine i trajalo je jedanaest godina. Vidioci su bili djeca od kojih neke poznajem sada kao odrasle ljude. No, u to su vrijeme komunisti bili najhuđi i najluđi, pa su tukli i proganjali hodočasnike koji su se tu slijevali sa svih strana u velikom mnoštvu. Milicija bi s konjima i psima proganjala ljude. Jožu zatvarala, no on bi im kroz zaključana vrata otišao i na pitanje moje

jesu li Vas tukli, on je rekao, a neznam, možda jesu, ali ja nisam čuo.

Samo neka se zna radi budućnosti da se i danas tamo dešavaju silna Božja čudesa, ali nek to ostane u miru. Ako kažem da su se za moje ozdravljenje molili Karmel i toliki ljudi, služile se Svete mise, ali dok na taj milosni izvor Božje ljubavi nisam došao, ozdravljenja nije bilo. Bog je tako htio, a odgovorni nek se pouče. Da ne padamo vječno na ispitu i to iz istog predmeta. Tko može neka poveže s Međugorjem, Dvoriščem i drugim mjestima ukazanja i nek razumije. Malo je u svijetu lažnih ukazanja, ako ih uopće ima. Jedino je problem u tome što pastiri ne pripreme svoje stado na vrijeme i ne povedu ga pravim putom. Na vrijeme, dok stado ne zaluta i ne odluta i ne učini kvar u vinogradu Božjem... Reče otac Jedvaj iz Bazilike Presvetog srca Isusova u Zagrebu, idemo u Međugorje ako se djeci sotona ukazuje, ajmo s krunicama da ga otjeramo. Ako se Marija ukazuje, ajmo da je proslavimo. To je zdrav stav. Vidioci su kao stanica na radiju, malo makneš skalom, umiješa se stanica i pobrka program. Tako i njima đavao što god ubaci. Zato sam već rekao treba imati Duha Božjeg pa program usmjeriti prema stanici na kojoj piše: "ISUSOVA RADIO STANICA". A to mogu učiniti samo biskupi i svećenici. Još da se kojom rečenicom odužim tom svetom čovjeku Joži. Jednom sam ga prilikom upitao, brate Joža zašto vi ne primate Tijelo Kristovo na ruku? A on će kao iz puške, a što ako mi na ruci postane Krv Kristova, baciti je ne smijem a kako ću je pojesti? Zar niste čuli kolika su se čudesa dešavala kroz povijest s Presvetim tijelom i Krvlju Kristovom? Bolesnike bi poučavao, govoreći im kada molite našu nebesku Majku, onda je tako molite kao da je tu pred vama, kao da je gledate. Grob mu se nalazi u Pokupskom, pa tko vjeruje ima potrebu, neka mu se u ime Božje obrati. Zagovor mu je moćan. Divni su ti ljudi vidioci. Poznajem ih oko desetak u našoj domovini. To su ljudi u prvom redu ljudi Euharistije i Svete krunice. Tako mali da ih svijet uopće ne primjećuje. Kada ih čovjek susretne na cesti, rekao bi da ne znaju vodu zamutiti. I jesu najvećom većinom za svjetovne stvari nesposobni, ali koje li vjere i ljubavi prema Bogu u njima.

Kada sam već spomenuo ukazanje u selu Dvorišće kraj Zeline, nedaleko Zagreba, osjećam potrebu da vas s par rečenica upoznam o tome. Taj vidilac Ivan, čovjek je boležljiv, u zadnje vrijeme i

nepokretan. On je u toj svojoj bolesti prije 6—7 godina zavapio: O Majko Božja Međugorska, kako sam bolestan i nikada Te neću moći posjetiti u Međugorju? Ubrzo zatim imao je ukazanje u svojoj kući. Tko god bi nijekao ili ne primijetio veliku vjeru i ljubav toga seljaka prema Bogu i Mariji, taj bi zaista bio bez imalo duha Božjega. A ako se po plodovima poznaje stablo, onda su njegovi plodovi svakodnevne duge molitve. Onda su njegovi plodovi njegove suze za vrijeme ukazanja, suze kojima žarko moli: "O, mila moja Majčice prosi svoga Sina da nam se smiluje". Jer mu je Presveta govorila da će srdžba Božja pasti na hrvatski narod i da će krv potocima teći. To se i zbilo. Vječito bi pozivao narod po Presvetoj Djevici na obiteljsku večernju molitvu. A to je spas svijeta da obitelj razgovara sa svojim Ocem predobrim. Da bi nam Otac u darivanju svoga Presvetoga sina bio milostiv. Neki su crkveni oci dolazili tu, ali za sada se nije učinilo ništa osim zaključka da tu nema ništa. Presveta je tražila gradnju kapele. Crkva nije dala. Mada je župna crkva dosta daleko i kapela tome selu treba. Dolazio sam osobno na Nadbiskupiju da u ljubavi i poniznosti zamolim dozvolu gradnje jer je Majka rekla da se gradnja mora početi, jer će se sliti Božja srdžba na ovaj kraj pa i Zagreb. Narod je plakao kao na pogrebu. Sve sam odgovornima prenio, ali od svega ništa. Bili smo prisiljeni početi gradnju kapele i kapela je sagrađena do krova. Samo da kažem, te noći kada sam išao na Nadbiskupiju, ukazao mi se Isus i razgovarao samnom u svojstvu učitelja. Ne bi o tome razgovoru javno govorio, možda je ovo previše rečeno i dovoljno da mi se netko naruga. No, baš tom istom Isusu rugali su se prije nego meni, pa me to tješi. Tako se Božji narod tu već šest godina okuplja jedanput mjesečno i to kad Presveta kaže u koji će dan doći. Narod disciplinirano u miru moli kod križa oko četiri sata. Mole se litanije i Sveta krunica. Ja milošću Božjom predvodim taj skup u molitvi i razmatranju Božje ljubavi i ljudske zloće. Kako često obilazim zagrebačka svetohraništa, tako pred njima viđam većinu tih hodočasnika iz Zagreba i okolice, što znači da su na dobrome putu jer ljube Euharistiju. A baš to je za mene garancija da činim dobro, pa makar se neki crkveni oci i ne slagali s tim. Moja garancija da Marija dolazi je u tome što su crkve prazne, što se gaze zapovijedi Božje od najveće većine ljudi. Evo i jučer dijete tri godine ispred moje kuće psuje Boga, a otac mu se divi kako je pametno. Što žene ubijaju svoju

djecu kao muhe i tako dalje i tako redom. A Majka Božja zna kakvom smo cijenom otkupljeni. Ona zna kako je u paklu gorjeti kroz svu vječnost. Ona pozna divote raja. Pa što mislite, zar da Majka ne intervenira? Digla bi se da je mrtva da pomogne djeci svojoj. Do rata smo mogli biti slijepi, ali otkad našoj braći oči povadiše treba da i mi progledamo Međugorskim i drugim očima ukazanja. Pisano je da će ona satirati glavu sotoni, a sotona će njoj vrebati petu. Nije li ta peta slikovito rečeno, djeca Marijina, koja je vjerno prate kao hodočasnici na ovome svijetu. Nije li ona stavila glavu sotoni kod tolike njezine djece koja su po zagovoru njezinom bila oslobođena od zlih duhova i neizlječivih bolesti. Ako pak sada pogledamo unazad 6 godina ukazanja u Dvorišću, naći ćemo plodove koji su na tisuće i tisuće izmoljenih krunica i svetih litanija. Živom smo željom željeli da svećenik dođe i odsluži Svetu misu. Kada će se ta želja ostvariti samo Bog zna. No Presvete rane Kristove i predragocjena krv Njegova bili su nam kao i svakom kršćaninu na raspolaganju, pa smo ih prikazivali za spasenje svijeta. Bogu hvala. I dok bi me tako u jednom razdoblju pritisla strašna tuga zbog silnog mnoštva ljudi koji se odupiru ljubavi Kristovoj, govorio sam kroz suze: "Isuse moj preslatki, šalji me nekud kuda god znaš da vičem i dovikujem svijetu o Tvojoj ljubavi i zloći sotone", dobijem pismo iz Varaždina grada gdje me ljudi mole da dođem tamo i da im predvodim molitve u malom mjestu Šandorovec. Kako mi rekoše da ima tamo ukazanje Presvete Djevice. Odgovorio sam im da ne mogu zbog obiteljskih briga, a to je bilo sasvim suprotno od onoga što sam molio Isusa da me šalje u svijet. Za vrijeme ukazanja u Dvorišću opet su me ljudi molili da dođem u Šandorovec. Rekao sam da ne mogu, ali da ću osluškivati u tom smjeru što će mi reći glas Božji. Jedne noći imam ovakvo viđenje: Stojim na jednom raskršću blizu Križa i glasnim glasom molim Svetu krunicu. Čitava slika toga križanja i kuća oko nje ostali su utisnuti u meni za vrijeme moljenja te Krunice. Vidio sam ljude u crnini kako se razilaze. Sljedeći put na ukazanju u Dvorišću opet me ljudi pozivaju da dođem da im predvodim molitvu. Rekao sam da ću doći i vidjeti ako je to mjesto moga viđenja onda znam da me Bog zove. Nisam nikada u životu znao da to mjesto Šandorovec postoji. Stigao sam u zakazani dan ukazanja i stao na križanje. Kada sam shvatio da je to mjesto moga viđenja, zaplakao sam i rekao "Isuse zar baš ja koji sam najnesposobniji od braće, ali kada

me Ti zoveš, evo me Gospodine vršiti volju Tvoju". Za sve ovo spomenuto moglo bi se reći da je moguće da me sotona vara jer je on silna lukava zvijer, često puta. Sve daje da bi na kraju mogao sve i uzeti. Ali, jedno drugo viđenje prije toga. Sotona nije mogao dati, jer kako sam već spomenuo on radosti ne može dati jer je nema, u tom viđenju mi je rečeno da se Nebeska Majka ukazuje na dva mjesta kod Zagreba. Tada me je zahvatila tolika vatra ljubavi Božje, samo što se upepeljio nisam. Tko može neka razumije. Tko ne može razumjeti neka mudro šuti i zbog toga ne griješi, a za odmahivanje rukom živimo u preozbiljnom vremenu.

Spomenuo sam ranije da sam obišao najprije kod svećenika i rekao sam mu da ću na to mjesto ukazanja dolaziti i predvoditi molitvu. Svećenik mi je izrekao onu već poznatu rečenicu. Ja vidioca Andriju poznajem kao čestita čovjeka i nemam ništa protiv. Daj Bože da to bude istina.

Eto spomenuo sam to samo da se zna tih nekoliko mjesta gdje je Božji narod hodočastio, vjerujući da mu Presveta Djevica dolazi. Nisam htio ulaziti u nikakva dublja istraživanja ni izjavljivanja, jer ova knjiga nije imala to za cilj. Ipak to je bila za moj život nezaobilazna tema. Bit će dovoljno da pobijem sve koji drugačije misle, pa i govore da takvi događaji škode Svetoj crkvi. Kada bismo zbrojili po godinama sva ukazanja Majke Gospodinove, u Hrvatskoj bi to onda bilo otprilike ovako: Pokupsko-Roženica 11 godina, Međugorje 11 godina, Dvorišće (Zelina) 6 godina, Šandorovec 1 godina, Bošnjaci — neznam koliko godina, ispada da je više od trideset godina trajalo to vrijeme milosti Božje. Tko može poreći da tu nije izmoljeno na milijune Svetih krunica i Litanija, da tu nije bilo na tisuće obraćenja što je samo Bogu poznato. Zar tu nije bilo neizrecivih zauzimanja Duha Presvetoga koji je mnogo djece Božje doveo pred svetohranište. To je samo jedan od najvećih znakova u kakvoj se opasnosti nalazio Hrvatski narod kroz ovih 50 godina. Prijetila mu je pogibelj, valjda bar sada vidimo. I zar bi Majka spavala u Raju dok joj jedan narod koji je 1.300 godina koliko-toliko, ali ipak časti. Ajde braćo Hrvati, otrijeznimo se. Ne svađajmo se i ne pravimo raskola i razdora radi dolaska Marijina. Pustimo u miru one koji u ukazanja vjeruju, neka mole svoje Krunice. Tko moli Krunicu, taj ljubi i Euharistiju, a zar nam još nešto više treba da bismo spoznali. To nisu fanatici već specifični Božji miljenici.

Kažem specifični. Da, ima u Božjoj milosti mnogo specifičnosti za neku njegovu djecu. Kao i kod đavla za đavlove sluge. Evo samo neke.

Par godina imao sam takav posao u Zagrebu da sam u tjednu mogao ostati po jedan dan i do 3—4 sata pred svetohraništem. Jednoga dana u crkvi Svetog Josipa na Trešnjevci uživam u razgovoru s Isusom u Euharistiji i s Presvetom, naravno. Bio sam sam samcat. Dođe mi iza leđa čovjek izgubljenih očiju, čudna izgleda i kaže mi, "pomakni se". Hoće da sjedne baš na moje mjesto, a crkva prazna i u njoj sve puno sjedala. Mislio sam da se šali. Ma ne. "Pomakni se" kaže. Pomaknem se i on sjedne na moje mjesto. Zatim me upita: "Zar ti vjeruješ u Boga" Da, rekao sam mu. U kojega? U pravoga. Kojega pravoga? Trojedinoga. Kojega trojedinoga? U pravoga. I tako on pita više puta, a ja stalno tako odgovaram. Odjednom počne škripati zubima i u sav glas psovati Boga i Majčicu. Ma ne mogu vam reći kako je psovao. Imao sam dojam da će me zaklati i proždrijeti. Odmaknuo sam se od njega i zamolio Isusa da ga odstrani. Ja neznam koliko je sve to dugo trajalo. Meni se činila čitava vječnost. Ipak bježati ispred svetohraništa nisam htio, pa ako me i ubije. Digao se i otišao škripajući zubima i psujući. Zar to nije specifični đavolski slučaj?

A evo Božjeg slučaja istog, ali različitog. Klečim u Zagrebačkoj katedrali, podno već spomenutog Križa i molim. Odjednom dođe neka mršava slaba ženica, ma nije imala više 40 kg. Zgrabi onu klupu i mene na klupi, te me odbaci silnom žestinom u stranu. Šta je pak sada — pomislim. Onaj mi bar reče pomakni se, a ova ništa ne reče već me baci kao igračku u stranu. Ali gle čuda. Skočila je kao ptica do Isusa i tolikom vatrom ljubavi kakve do tada vidio nisam, poče ljubiti Isusove rane na nogama, Križ, Majčicu, Ivana. Ma nemam riječi kako da opišem tu ljubav. Ostao sam kao nijem gledajući je. Imao sam dojam da je nitko i ništa u tom činu spriječiti ne može. Sve je to izvela tako brzo i vatreno da se ja nisam stigao ni pomaknuti s mjesta gdje me je stavila. A onda me je ponovno s klupom primila i stavila na mjesto. Poklonila se do zemlje duboko i otišla. Znam što smjerate da mi kažete. Pa kako bi to izgledalo da se svi tako ponašamo? Nikako. Potukli bi se. Ali specifičnost milosti koju je Bog dao ovoj osobi treba duboko, duboko, cijeniti. I ne reći joj šizofreničarka, jer ona daje zadovoljštinu za tisuće onih koji dođu u Katedralu pa samo

zrakaju po zraku kao da to nije prebivalište njihovoga Stvoritelja i Otkupitelja. Ali na njihovo ponašanje ne prigovaramo i čini nam se da su to normalni ljudi bez imalo šizofrenije. Kad i mene mnogi gledaju gdje se kupam u suzama za vrijeme propovjedanja Krista, možda govore da sam šizofreničar, a ne znaju da to Duh Presveti plače i zauzima se neizrecivim uzdasima za baštinu svoga Premilog Sina Isusa. Ili jedan drugi slučaj. U crkvi Svetoga Franje na Kaptolu jedna žena stotine puta klekne i diže se pred svetohraništem. Ljudi je zbunjeno gledaju i brzo bi je mnogi poslali psihijatru. Neznaju da milijarde prolaze uz svetohranište i ne obaziru se na Stvoritelja i Otkupitelja svijeta. Možda je baš ta duboka svijest tu ženu ispunila milošću Božjom pa da daje zadovoljštinu. Jer, najlakše je čovjeka proglasiti ludim, ali teško je znati koliko je takav luđak pametan. Tako je i s vidiocima i njihovim specifičnostima. Trebamo ih svećenički prihvatiti i povesti putem mira prema Bogu. Ne moramo vikati da crkva to prizna, da se tu Marija ukazuje. Ne nipošto. Moguće je da svećenik kaže: Ljudi, to se teško ukazanje može dokazati, ali mi ćemo tu moliti i služiti Svetu misu. A ako je od Boga ostat će, ako je od čovjeka ili đavla, propast će. A ne osuđivati i svađati se, jer smo ovdje kao vjernici na "Božjem žitu", I Bog daje kome i koliko i kako hoće.

I evo jučer tj. 16. kolovoza 1992. godine dobio sam glas preko jedne ozbiljne osobe da se u Čakovcu pojavila nova vidjelica, djevojka 16 godina. Dala je poruku na tri stranice što joj je, kao ona tvrdi, dao Isus. Istina pisano je da će se govoriti — tu je Isus. Ne vjerujte, kaže Sveto pismo. Pisano je i da će mladići imati viđenja, a starci snove. A po plodovima ćemo sve prepoznati. Nek se u Hrvatskom narodu množe milijuni molitelja Svete krunice na hodočašćima i ukazanjima, pa će plodova biti. A da bi plodovi uzrasli moramo ih svećenički njegovati, a ne unaprijed osuđivati i zelene plodove pokidati.

Moguća je Božja i vražja specifičnost, no s Bogom i vražju možemo spoznati. Pokušajmo ipak o tom fenomenu glasnije razmišljati. Neka nam dobri Bog bude u pomoći. Neka se zbog ovog i ovakvog razmišljanja nitko na mene ne ljuti. Nek pametniji i iskusniji donose sudove o tome. Ja sam samo pokušao braniti Majčicu od nekih ljudi, a ljude od Božje srdžbe po Kristu Gospodinu našemu. Amen.

Objave u svezi s postom

Sveta majka Crkva kao i ovozemaljske dobre mjke u svojoj majčinskoj ljubavi prečesto popuštaju svojoj djeci. Bog je majci crkvi dao vlast da razriješuje i veže. Što god razriješi na zemlji, biti će razriješeno i na nebu, kaže Sveto pismo. U pogledu posta sveta je majka Crkva tu zaista blaga i preblaga. A i što se traži od nas djece majke Crkve najvećim dijelom, narod ne čini. Često čujem ljudi govore o postu i to uoči Uskrsa ili još dva tri blagdana u godini. Kažu — jeli smo ribe, postili smo. Najeli se riba i popili po vino, e pa tako se postiti da i stotinu puta u godini. Samo pitam hoće li Bog uopće svrnuti pogled na tu žrtvu. Možda se ova riječ žrtva ne sviđa kome, pa ćemo je zamijeniti na ljubav. Jer žrtva i ljubav ako nisu jedno nisu ništa. Zato dijete Božje koju ti to ljubav imaš da ne možeš postiti za svoga Isusa koji dan u mjesecu. Koji petak, na spomen Njegove pregorke muke za tebe. I onako u ovom vremenu ljudi uzimaju previše masnoća, pa bi iz medicinskih razloga bilo dobro u petak biti o kruhu i vodi, da se čitav probavni organizam pročisti i odmori. A duša će od Boga primiti milost za napredak. Govori se da đavao od svega može nešto čovjeku oduzeti, ali od posta ne može. Za vrijeme molitve on ubacuje ružne misli. Za vrijeme Svete mise, on je vrlo aktivan da nam oduzme što god kroz griješne prigode, ali kod posta ako ga zaista činimo s ljubavlju, ne može ništa. Stoga nije čudo da Majčica u svim mjestima ukazanja traži post, pokoru. Neznam tko ne bi mogao, bar prvi petak u mjesecu o kruhu i vodi otići u crkvu, ispovijediti se i pričestiti. Zar je to tako puno. Ej, svijete žalosna ti Majka Marija. Daj joj dijete Božje ublaži bol. Za to malo žrtve i ljubavi za Isusa. Kada bi znao što ti Majka nebeska sprema. Ljudsko oko nije vidjelo ni uho čulo, što je Bog pripravio onima koji ga ljube. Poznajem ljude koji su imali milost uznesenja na nebo, pa su odmah zatim molili Boga da umru i ako su ovdje imali troje dječice male i divnu suprugu, vilu i auto. Dosta novaca i ovozemaljskog mira. Ipak rekoše mi, a ja znam iz iskustva da je

tako, da bi željeli odmah otići s ovoga svijeta. No, Bog i Njegova milost ubrzo ih ovdje umiri, jer ovdje ima velikog predraja tko živi s Kristom, po Kristu i u Kristu. Oko toga se nek djeco Božja ne mudrija, to treba samo doživjeti. A da bi se doživjelo valja i post uvrstiti u paketić ljubavi i po Mariji slati k Bogu Ocu, Sinu i Duhu Presvetome. Istina je da velika pretjeranost može biti posao đavla. Ima slučajeva da mi dođe neka slaba mršava starica i veli: Mijo ja postim o kruhu i vodi dva dana u tjednu, pa sam mislila da uzmem još jedan dan. Ma ne dijete Božje. Nemojte više postiti od jednog dana u tjednu o kruhu i vodi, mogli bi si uništiti zdravlje. Ima i drugih oblika pokore koja će se svidjeti Gospodinu, kao što su odreći se kave u određene dane, cigareta ili alkohola ili učiniti koje dobro djelo, posjetiti bolesnika, pružiti siromahu pomoć, utješiti žalosnoga. Jer kao što svi ne mogu jednako moliti, jednako trčati i jednako raditi, tako ne mogu ni svi jednako vršiti pokoru. Zato neka svatko sebi odredi što će učiniti iz ljubavi za Gospodina. Neka se svatko prisjeti što je Gospodin učinio za nas.

Sada kada smo malo popričali o tome, opisat ću vam što je meni Bog objavio u vezi s postom. A nije objavio samo za mene, već za sve ljude ovoga vremena. Da se svi prisjetimo naših djedova i baka, koji su znali i u ona gladna vremena postiti dane i dane u godini. Nakon izbavljenja iz tolikih patnji kako sam već spomenuo nisam znao kako da se zahvalim dragom Bogu i Nebeskoj Majčici. A čuo sam da ona u Međugorju traži post o kruhu i vodi. Rekao sam joj jednoga dana — Mila moja Majčice, ja ću na čast Tvome Presvetom Sinu i Tebi postiti o kruhu i vodi dokle god budem mogao. Bio je četvrtak i te, od Boga dane, presvete noći, ukaže mi se Presveta Djevica u crnoj odjeći. I sad mi iz grudi srce iskočiti hoće od te divote. Silna snaga Duha Presvetoga ispunja me dok vam ovo pišem. Bogu hvala. Što se uzdisati tako duboko može jer inače bi se ovo jadno moje tijelo rasplinulo poput mjehurića od sapunice. Bogu hvala, što mi suze radosnice dok vam ovo pišem teku niz lice. Oh, koje li miline, koje li divote, koje li slasti, koje li radosti u prisutnosti Njenoj. Kada bi se sve najljepše, najnježnije i najljupkije na ovome svijetu sabralo u jedno, bilo bi ništa prema ovoj Preuzvišenoj divoti koju ima Presveta Djevica Marija. O djeco Božja, valja nam živjeti i umirati tako da je zadobijemo i s Njom u rajske divote uđemo zauvijek. Ne, nisu ovo priče ni bajke, ni basne. Ovo su istine iznad svih istina. Za vrijeme viđenja te noći

stajala je na mjestu gdje držimo kruh. A zna se što znači kruh. Govorila mi je nešto a od toga sam zapamtio ove riječi: "Ja Ti budem voljena, Ja Ti budem najdraža". O da mi je kamenom postati pa da vječito slušam divotu glasa tog, divotu koju nitko i nikad opisati ne može. Kako sam već spomenuo gdje god je Marija, dolaze i đavli ne bi li šta god bilo za njih. Tako i u tom viđenju ukazalo mi se nekoliko đavola, koji su čačkali zube, čačkalicama i rugali mi se, govoreći: Danas je petak, danas se ne jede meso. Nakon toga viđenja bilo mi je sasvim jasno koliko će taj post petkom o kruhu i vodi značiti za mene za Presvetu Djevicu Mariju, za Boga i za mnoge duše. Prošlo je do toga događaja prilično godina i mnogo puta me supruga molila za vrijeme ljetnih, dugih dana dok je trebalo raditi teške poslove da umem i drugu hranu i da jedem. Nekada sam joj morao popustiti, ali što se dogodilo. Naime, ona me molila da bar ujutro uzmem kuhonog mlijeka. I opet u noći imam viđenje kako nosim mlijeko na cestu i razlijevam ga. Shvatio sam da me dobri Otac opominje da ne zaboravim zavjeta svoga. Jer on Svemogući Bog neizmjerno ljubi svako svoje dijete na ovome svijetu i žao mu je kada vidi kolika mu djeca srljaju u propast. Baš radi toga što misle da u njihovim trbusima mora biti sve dobro ovoga svijeta i da se njihov život sastoji samo od toga koliko će pojesti i popiti. Pa su mnogi nažalost i dva i više puta teži nego što želi Vječni Otac da budu. I nisu svjesni da bi upravo postom i molitvom mogli spasiti ne samo toliko druge duše, nego i sebe. Produžiti život na ovome svijetu i zadobiti spomenutu divotu na drugom svijetu. Ali, kada ta i tolika djeca i dalje žele ostati gluha i njema na poziv Majke Marije, onda dobrom Bogu ne preostaje nego poticati svoju poslušnu djecu da se žrtvuju postom i molitvom i za te rasipne sinove i kćeri, ne bi li se kako bar na sudu Krista Kralja, dočepali bar čistilišnih muka. I tako često, nakon dugih stoljeća čistilišnih muka, ugledali lice Sina Božjega Gospodina našega Isusa Krista. A mogli su eto s malo sklopljenih ruku i malo odricanja u zadovoljštini koju je dao Krist za nas zadovoljiti za svoje grijehe pa i za grijehe svojih najbližih.

Bože moj hoće li iza ovih riječi koje sam u ovom poglavlju napisao biti više onih koji bi mi vjerovali da sam im gatao (Bože sačuvaj) u kavu ili govorio o đavolskom horoskopu, proročanstvu, ili će biti više onih koji će se obogatiti Božjim milostima. Neka bude kako Ti dobri Oče hoćeš, a ja grješnik vršim Tvoju Presvetu

volju na koju si me pozvao one noći kada sam čuo glas anđela u zraku koji su mi rekli da idem i da kažem ljudima nek si grade dom na nebesima. Pa Te molim Oče, daj da se proširi polje moga rada u Tvojoj svetoj crkvi. Daj da budem drag svojim biskupima i svećenicima kao što su i oni meni dragi. Da im budem drag i onda kada ću u Tvoje ime blago opominjati. Pročitat će, Tvojom milošće, Oče ovu knjigu i onaj Tvoj dragi sluga kome si povjerio tisuće ovaca, a on kada se lopta s dečkima opsuje kada mu ne ide lopta po volji. To mi on sam reče. Jao, jao slugo Božji dani su ti talenti, a ti ih ne umnažaš. Trgni se. Poslan si da spašavaš, a ti to ne činiš. Ajde dijete Božje čas je milosti, ne gazi sve dublje. Puno i najviše ti je dano, više ti Bog nije mogao dati, ali puno će se od tebe i tražiti. Neka te dobra Majčica pomogne, neka ona, Presveta, odvoji bar jednu sekundu od dugog stajanja pod Križem svoga Sina Isusa, za tvoje spasenje i obraćenje. Primi ovo brate kao moj najveći bratski dar, jer te ljubim. Dao si mi tri puta u životu Isusa pod prilikama Kruha i Vina. Budi sol i nedaj da sol obljutavi i potakni i drugu svoju braću da se čuvaju sotone, jer on vidi da mu je još malo vremena preostalo, pa je sada kao konj kad crkava, najopasniji... Čuvajmo se svi tog neprijatelja ljudske sreće, kojeg mi je dobri Bog dao upoznati, da bi vam ovo mogao u poniznosti i ljubavi priopćiti. Amen.

Politika

To je tako širok pojam riječi od kojeg zavisi život svakog pojedinca pa čak i život i opstojnost samoga Boga u nama i među nama. Čudno ali istinito. No nek nam bude jasno da i politiku baš kao i snove možemo podijeliti na Božju, vražju i ljudsku.

Božja je politika ona koju su imali prvi kršćani dok im je bilo sve zajedničko.

Vražja je politika ona koju su vodili komunisti koji su bili jedini bogovi i koji su držali za sebe onu Božju zapovijed, ne imajte drugih bogova osim nas.

A ljudska je politika ova koja sada stupa po mom žalosnom viđenju na vlast. A to je priznati Boga, ali neka u tom smislu radi tko šta hoće. Neka psuje i griješi koliko hoće. Takva će se politika ubrzo pretvoriti u prokletstvo i dovesti do demokratskog kaosa i mnogima će ona biti brzi i pravi put u pakao.

Mnogi misle da država i crkva ne mogu i ne smiju imati isti cilj. Valja da si postavimo pitanje tko je država, a tko je crkva? Pa nije li to jedno te isto. Država je narod i crkva je narod. Svima bi trebalo biti jednako jasno da ne mogu biti služeni, već da trebaju služiti. Da ćemo toliko biti sretni kao pojedinci i kao cjelina, koliko ćemo u ljubavi služiti jedni drugima. Da nije bilo rata u Hrvatskoj, ne bi se moglo oprostiti Hrvatskoj vladi što nije zauzela čvršći stav prema Deset zapovijedi Božjih. Neki su se vidljivi znaci pojavili u toj tzv. duhovnoj obnovi, ali to su samo zaista sitne mrvice u odnosu na ono što Bog u ovom času od Hrvatskog i drugih naroda traži. I na ovim izborima koji su upravo provedeni ne bi se usudio izaći da dam svoj glas za predsjednika Tuđmana, da nisam našao opravdanje u tome da je njega i cjelokupnu vlast Hrvatske spriječio rat u vođenju politike sjedinjene s Deset zapovijedi Božjih. Bio sam duboko svjestan da je toliko toga propušteno u okviru duhovne obnove, ali i toga da je taj čovjek učinio čudo Božje za Hrvatski narod kome je prijetilo potpuno nestajanje s lica zemlje. Stoga i nije čudo što je vidjelica s otoka

Paga u svojim porukama rekla da molimo za predsjednika Tuđmana, jer da ga Ona, Presveta Majka Božja, Kraljica neba i zemlje, na tu dužnost izabrala. Hoće li on podleći napasti i održati zakone grijeha kao što su abortusi, psovka na javnim mjestima, rad u dan Gospodnji itd.? To zavisi od svih nas. Trebalo bi kao što se svake nedjelje moli u crkvi za Papu, kardinale, biskupe i svećenike, s istom pozornošću naglasiti molitvu za državne poglavare. Neka umre u nama spoznaja koju smo do sada gajili da je vjera individualna stvar svakog pojedinca. Jer kada se Božja srdžba izlije i kad granate padaju na susjedovo dvorište, ni Božjim miljenicima nije ugodno. Ne dogodi li se zaista prava duhovna obnova u Hrvatskom narodu, izgubit će i posljednju šansu svoga postojanja. Ako se ne napune crkve i crkvena dvorišta za vrijeme nedjeljnih Svetih misa po čitavoj nam domovini, ako se preko zvučnika na daleko ne prenese riječ Božja, kako bi vragovi morali uzdrhtati i odmaknuti se od nas, neće biti ništa od planova i naše budućnosti. Ako u župi ima 4.000 duša, onda ih 3.000 mora biti na Svetoj misi. Ako se to ne dogodi uskoro, pozdravi se sa sobom Hrvatski rode. Od spomenutih 3.000 duša najmanje 2.000 treba da pristupi stolu Gospodnjem i nahrani se Tijelom i Krvlju Presvetog Krista Kralja, kako bi mogli s Kristom i po Kristu ovladati sa svim vidljivim i nevidljivim.

Govoriti kako smo 1.300 godina pokršteni, a ne znati da mnogima to krštenje donosi propast jer gaze po njemu strašnim grijesima, tragično je. Sv. Augustin je rekao da pazimo u kakvu dušu uzimamo Presveto tijelo i Krv Kristovu. Da ne bismo odgovarali za Tijelo i Krv Kristovu. Što znači da ne bismo bacali Krista u svoju prljavu dušu kao što je bio bačen Velikog četvrtka u prljavi podrum. Dakle, odgovaramo za Krista, odgovaramo za krštenje, za taj predragocjeni dar Božji.

Istina je da svjetovni poglavari imaju puno obveza da zbog časti i slave koja im malo pripada, a puno si uzimaju, nemaju vremena da svaki dan posvete sat ili dva razgovoru s Bogom. Kada već to ne mogu učiniti neka budu svijesni svoje male duhovnosti i neka se često savjetuju s onim ljudima koji su čitav svoj život predali Bogu. Koji su predali Bogu sve dane i noći svoje. Neka im ti ljudi budu uvijek pri ruci. Oni će pak znati dobro s Blaženom Djevicom Marijom reći im pravu riječ. Tako će se pretočiti ljubav crkve u vlast države i vlast države u ljubav crkve i bit ćemo jedno

na radost Bogu i sreću svega svijeta. Drugi narodi kada pak zapaze divotu života u kojoj je zaživio Hrvatski narod pitat će se kako smo od toga došli, a mi ćemo uprijeti prstom u Raspetoga Krista i njegovu Majku, Presvetu Djevicu Mariju. Reći ćemo hajde pođite s nama predstavnici sviju naroda. Idemo u Rim, da se svi dogovorimo, da se ispuni Isusova želja da On, jedan pastir i mi jedno stado budemo. I tako nikada više neće brat, brata bosti nožem, proganjati ga iz doma njegova. Nestat će zauvijek ratovanja, nestat će suza s lica naše Presvete Majke Marije. Tek tada bit će sve spremno i ukrašeno za vidljivi dolazak najuzvišenijeg gosta koji ima doći na zemlju. Taj gost je Krist naš Bog. Da, on je tu već dvije tisuće godina, ali samo za malen broj onih koji ga ljube. Za one koji ga ne ljube i ne poznaju i ne traže, za njih ga još uvijek nema. A jadni siromašni ljudi. Jadni njihove vođe koji su svijesni da vode narod krivim putem ali zbog vlastite časti i slave čame u tami ne-znajući da će ih tama prožnjeti i odvesti u pakao. To im moram reći otvoreno jer ih ljubim. Na Petrovu grobu će se naći svi poglavari svijeta, jer tu je stijena na kojoj je Krist sagradio crkvu svoju a ta crkva je stijena na kojoj stoji planeta ova. Nema te mudrosti na svijetu koja bi mi mogla drugačije objasniti. Pročitali ste što mi je Bog učinio kušajući me u neopisivim mukama. Preskupo sam platio one svoje bezbožničke dane. Isto tako skupo sam platio svoju svetu vjeru i unaprijed kažem onima koji misle da će mojom vjerom kruške tresti, nemojte to ni pokušati. Dvadeset i pet pa i više godina u tišini, najviše pješke po kiši i snijegu, lepršao sam 5 km dugim putem do Krista u presvetoj Euharistiji, a za nagradu On mi dade pored ostalog i ovu knjigu da je kao krik Njegove i Naše majke pošaljem u svijet, kao opomenu svijetu. Na tisuće takvih ili sličnih opomena Krist je već dao svijetu, ali u ovoj nas zaista pita najozbiljnije hoćemo li zaista biti njegovi miljenici ili ćemo postati kao jedan od vragova kojima će pokazati put u oganj vječni, u onaj dan...

Kada smo već kod svršetka svijeta, kod svršetka ove knjige, onda ćemo još malo o svršetku. Ako se svijet zaista i na ovu opomenu ne obrati tada će ne rijeke krvi, nego more krvi poteći. Prisjetite se Kine i Rusije. Doći će po mudracima ovoga svijeta do silnog uništenja svijeta. Ona šačica ljudi koja će ostati tek će tada shvatiti da je ostala pod zaštitom probodene desnice Kristove i tada će zatražiti i dobiti od Boga spoznaju da im je mjesto u pres-

vetom probodenom Srcu Kristovom, da im je oprati se u Presvetoj Krvi Kristovoj, i da jedino tako još mogu opstati na ovoj zemlji. Bit će to zaista jedno divno stado i predivni pastiri s njim. A te silne mrtve mase u najvećoj većini i to isključivo po milosti Kristovoj ući će u čistilišne muke koje nisu ni male ni lake da dočekaju čas svoga izlaska i da ugledaju pravednog suca gdje dolazi u slavi suditi žive i mrtve.

Bit će to zaista. Bit će to zaista. Bit će to zaista. Koje li radosti za one koji će imati na sebi pečat ljubavi Kristove. Koje li pak žalosti za one koji će se naći na lijevoj strani. Kojima će kao grom doći glas, odlazite od mene, prokleti u oganj, vječni. Ne poznam vas i vi mene ne poznate.

Valja ovdje dodati jedno moje viđenje.

Bilo je to uoči Uskrsa. Ukaže mi se Preljubljeni Krist u svojstvu velikog svećenika i upita me za jednog od moje braće, "a tko je ovaj?" Dakle, taj čovjek ne ide u crkvu i Krist ga ne pozna. Rekao sam to tom čovjeku i Bogu hvala odmah se je ispovijedio i pričestio. Eto to nije bilo samo radi toga čovjeka već i radi svih vas što još čamite u tami kao lopovi da vas svijetlo ne obasja. Svijetlo Kristovo. Jer samo lopov voli biti u tami bojeći se izaći na svijetlo da se ne razotkriju zlodjela njegova, zlodjela koja s đavlom u društvu čini iz dana u dan. A đavo neprestano šapuće ma neboj se, pa ti si dobar. Pa nisi nikoga ubio, pa ti bi dao krvi svoje svakome. Šta ćeš ići u crkvu, to je za stare babe. Šta ćeš se ispovijedati kada nisi uopće griješan. Pa ako si baš tako navalio da ideš u crkvu, ali zašto ne bi otišao ugovoriti neki posao. Vidiš da je kriza. Ići ćeš drugi puta u crkvu. I taj drugi puta se otegne i do pedeset godina. Taj drugi put mnogi nisu nikad ni dočekali. Zato ako hoćeš dijete Božje prevariti đavla i biti mudriji od njega čim ove retke pročitaš podigni svoju dušu i tijelo te potraži ispovjednika i pođi još danas na Svetu misu. Blagosljivat ćeš čas i minut kada si me poslušao. Ma da ti to ne govorim ja već Duh Presveti koji se za tebe zauzima neizrecivim uzdasima. Baš zato što želi da Muka i Križ Presveti Njegova Sina za tebe ne bude uzalud. Da ne postaneš kao jedan od vragova već da budeš dijete Božje. Budeš li sebe zaodjenuo u ljubav Božju tada ćeš moći i svoja pokoljenja učiniti sretnima. Mi ne možemo pojmiti koliko jedan jedini čovjek može jednom narodu pa i cijelome svijetu učiniti zla, a i dobra. Zamislite strahote kada se rodi jedan dječak koji će postati zločinac kakvih

danas ima na tisuće. Pazi prijatelju da i tvoje dijete ne bude jedan od tih luđaka. To može spriječiti jedino ako u njega ugradiš Isusa. Isusa je li me razumiješ. Ne možeš se nadati radosti u raju ako tvoj sin bude kriv za stotine tisuća ubijenih, ucviljenih, izranjavanih. Poslušaj me dijete Božje tisuće puta te molim i klečim pred tobom moleći te uzmi Krunicu u ruke, ma nije to zmija ne boj se. To ti je spasenje svijeta i tebe. To ti je garantni list za nebo. To ti je najveća apoteka na svijetu, najspecijaliziranija bolnica, to ti je najmirniji san, to ti je čistoća duhovne kuće i dvorišta i svih puteva tvojih, to ti je mudrost iznad svih filozofija, to ti je smiješak na tvom smrtnom času, to ti je viđenje Presvete Djevice Marije na tvom smrtnom času, to su ti dani i noći bez pilula za smirenje, to ti je zlatna staza do Euharistije, to ti je presveto sjedinjenje s Isusom, to ti je mili pogled vječnog Oca, to ti je ispunjenje Duhom Presvetim. Mogao bi ti djetešce Božje danima govoriti što je to molitva Svete krunice, ali ću ti reći u par riječi: "Krunica je sve u svemu". Nije teško vidjeti što je u mojoj bolesti bila krunica za mene. Zar mislite ljudi da Bog bilo koga od nas manje ljubi. Ni govora. Sve nas neizmjerno ljubi dobri Otac.

Evo dok ovo pišem na poljima je sve izgorjelo od suše. Tko će nam kišu dati. Pročitajte u Bibliji što je učinio Sveti Ilija. Pomolio se i tri godine i šest mjeseci ne pada kiša, zatim se pomoli i evo kiše. Taj je događaj za pouku svim ljudima, ali svim. A ne da jedan moli, moli, dane i noći i gradi, a drugih tisuće psuje bludneći i razgrađuje. Ili ćemo Krista prihvatiti ili nas neće biti. Bogu je ovakvih barbarskih natezanja zaista dosta. Osim šačice ljudi u današnjem svijetu nema drugoga, već tvornice grijeha. A kako grijeh rađa grijeh, tako je novorođenčad prekrila sve kutove zemlje. Ima jedna slika u blizini Zagreba koja prikazuje Križ na križu, dva srca na krakovima, škapular i krunica, a podno križa lokva predragocjene krvi Kristove. Tu sliku stavi na brdo iznad sebe Europo i tu pohiti i pokloni se svijete čitavi. Ne obaziri se tko ti govori Europo, nego što ti govori. Budi stablo Europo, stablo na kojem će ostati kontinenti, biti grane i donositi plod života Krista.

Danas 26. kolovoza 1992. godine održava se Svjetska konferencija u Londonu o Jugoslaviji. Pitam samo da li se taj skup javno obratio Isusu i zamolio ga za mudrost. Da li su ti mudri ljudi svijeta pomolili se zajedno da bi Duhom Svetim povezani mogli riješiti problem. Ako nisu to učinili nisu za drugo nego tko bi uzeo trnovu granu i razjurio ih te poslao druge koji bi u ime Isusovo

nastupili. Baš zato što bez Krista nastupaju, na tisuće hektolitara krvi je proliveno u ovome ratu. Kolika dječica plaču za slatkim taticom svojim, a gospoda "bogovi" piju i jedu baš im se nikuda ne žuri. Nek se toči krv mladića pa i onako ih oni ništa ne koštaju. Najčešće su se othranili od onih mrvica koje bi rade nego po svijetu gledala, pojela njihova majka. I onako su u starim cipelama i bosi hodali i u poderanim hlačama, pa eto kada ništa ne koštaju ništa za tu gospodu ne vrijede. (Ovdje isključujem Hrvatsku vlast od ovih osuda jer je to vlast mirotvorstva). Gospodi je kroz povijest bilo najskuplje poslati poziv u rat. To im je bila jedina briga za sirotinju. Pitam u Ime Isusa Krista tko ima pravo Majci otkinuti iz zagrljaja dijete? Tko? Vičem? TKO? Vičem da me se čuje do nakraj svijeta. Pa jesi li ti svijete zaista poludio, zar ćeš zaista postati leglo vragova? Kako sada stvari stoje, a ja ih gledam od istoka do zapada, od sjevera do juga, zaista si svijete jadni u velikoj opasnosti. Ajde budi mi s Bogom i Presvetom Djevicom. Obratite se svi narodi Stvoritelju svome. On vas čeka raširenih ruku kao izgubljenog i nađenog sina. A ti Preljubljena Majko molim Te po muci i Križu Tvoga Presvetoga Sina moli za nas. Moli Isusa koji sjedi s desne Očeve strane da nam se smiluje i pošalje nam obilje Duha Presvetoga, da ne propadnemo u vječnosti. Dao si mi Bože spoznati svu zloću đavolsku, zato Te molim smiluj nam se, nedaj nas đavlu mučiti, već nas uzmi da budemo s Tobom o Bože naš. Sotona nas vara i nudi nam slatki grijeh. O Bože smiluj nam se.

Da je Bože da takozvani umnici ne izmišljaju riječi poput "elementarne nepogode" ili "prirodne nepogode" već da znamo da si Ti gospodar i stvoritelj svega i da sa svim upravljaš i gospodariš. Da priznamo sebi da u potresima, poplavama, nema slučaja već srdžba pravedna tvoja po Tvojoj milosti o Bože opet ponavljam smiluj nam se, oprosti nam.

Hvala preljubljeni čitaoče što si imao strpljenja sa mnom razgovarati. Oprosti ako sam Te uvrijedio. Ako sam živ pozovi me da se u Bogu popričamo i posavjetujemo, a ako ću biti mrtav pozovi me na adresu Mijo BUBNIĆ, sa stanom kod Presvete Djevice Marije, Majke naše Preljubljene.

U Strmcu Odranskom, 26. kolovoza 1992. godine — Novi Zagreb
SLOBODNA HRVATSKA.

POGOVOR

U današnje doba modernizma, nacionalizma i naučnog objašnjenja svih stvari, kako u tvarnom, tako i u duhovnom svijetu, potrebno je upozoriti braću ljude na opasnost koja prijeti od nečistih duhova (đavla), o njihovom zlom djelovanju i utjecaju na događaje u svijetu i duši pojedinaca. Danas kada mnogi osporavaju postojanje đavla i pakla, treba "vikati na krovovima kuća" i upozoravati ljude na njegovo postojanje, djelovanje i opasnost koja od njega prijeti. Da bi mogli pokazati njegovo djelovanje, moramo najprije nešto reći o opstojnosti anđela.

Opstojnost anđela

Anđeli su nad čovjekom. Umne sposobnosti su im daleko nad čovječjima. Razlika je i u tome što je čovjek sastavljeno biće od duha i tvari, a anđeli su čisti duhovi, tj. razumna i slobodna bića koja nemaju tijela. Pored svijeta, dakle koji gledamo, stvorio je Bog i još i svijet koga ne vidimo. To su nebrojeni duhovi koje zovemo anđeli.

Riječ anđeo znači glasnik, poslanik. Služba je anđeoska u tome da ljudima javljaju Božju volju. Sveto pismo govori o anđelima na mnogo mjesta. Kada je u Starom zavjetu patrijarh Abraham htio žrtvovati sina Izaka i već povukao nož da ga zakolje, javi mu se anđeo Gospodnji s neba i reče: "Abrahame, ne diži ruku svoju na dječaka, niti mu čini što zla. Sada vidim da se bojiš Boga i nisi poštedio jedinca sina mene radi (1 Mojs 22 11—12)". Tako bismo mogli nabrojiti još mnoga mjesta u Svetom pismu. Anđeli su stvoreni prije čovjeka. To slijedi iz Svetog pisma koje veli: "U početku stvori Bog nebo i zemlju" (1 Mojs, 1,1). Najprije je dakle, Bog stvorio anđele i mjesto njihova stanovanja, a onda tek zemlju i njezine stanovnike — ljude. Sveto pismo govori o legijama i vojskama anđela. To znači da ih ima nebrojeno mnogo. Različiti nazivi anđela se u objavi očituju da se anđeli razlikuju među

sobom svojim savršenstvima. Na temelju Svetoga pisma brojimo devet anđeoskih djelovanja: Anđeli, Arkanđeli, Sile, Moći, Gospodstva, Knezovi, Prijestolja, Kerubi i Serafi. Trojicu arkanđela spominje Sveto pismo poimenice: Mihael, čije ime znači "tko je kao Bog"; Gabrijel, što znači "snaga Božja" i Rafael što znači "Bog liječi".

Kada je Bog stvorio anđele, svi su bili dobri i sretni i prekrasnim darovima nadareni. I anđele je Bog odredio za svrhu naravno blaženstva. To je izvanredni Božji dar koji su anđeli mogli prihvatiti, ali ga i odbaciti. Bog ih je stavio na kušnju. Jedni su kušnju izdržali, ostali Bogu vjerni i za nagradu dobili blaženo gledanje Boga kroz svu vječnost. Drugi su se pobunili protiv Boga, otpali od Boga pa su za kaznu bačeni u pakao. Mnogo ih je bilo koji su uskratili posluh i digli se protiv Boga. Odmetnike je vodio Lucifer, a vjerne Bogu arkanđeo Mihael. Knjiga otkrivenja opisuje događaj ovako: "I posta rat na nebu. Mihael i anđeli njegovi da ratuju sa zmajem. I zmaj ratova i anđeli njegovi" 12,7). U borbi nadvlada Mihael s dobrim anđelima zle anđele ili odmetnike. Vjerne je anđele nagradio Bog vječnim blaženstvom, a nevjerne je Bog kaznio mukama paklenim. Sv. Petar veli: "Bog nije poštedio ni anđela, koji sagriješiše, nego ih strovali u pakao u tamnu tamnicu i predade ih da se čuvaju za sud" (2 Petr 2,4).

Anđeli čuvari

Vjerni se anđeli zovu u Svetom pismu: Nebeski, Gospodnji i Božji. Dobri nas anđeli ljube, čuvaju nam dušu i tijelo, mole se za nas i opominju nas na dobro, pa se zato i zovu anđeli čuvari. Sveto pismo nas uči: "Anđelima je svojim zapovjedio Bog za Tebe da Te čuvaju na svim putovima tvojim" (Ps 90,11). "Evo ja šaljem anđela svojega pred Tobom da Te čuva na putu i da te odvede na mjesto koje sam ti pripravio" (2 Mojs 23,20). Kada se anđeo Rafael otkrio Tobiji, reče Tobiji među ostalim: "Kada si se molio sa suzama i pokapao mrtve i ostavljao objed i sakrivao obdan mrtve u kući svojoj i obnoć ih pokapao, ja sam prinosio molitvu tvoju Gospodu" (Tob 12,12).

Nauka je Svete crkve da svaki čovjek ima svoga anđela čuvara. Rimski katekizam ima lijepu prispodobu: Kao što zemaljski roditelji daju djeci čuvare i pomoćnike, kad djeca idu na težak i opasan put, da čuvaju djecu, tako je i nebeski roditelj Gospodin

Bog dao svima nama koji putujemo u nebesku domovinu za čuvara anđele, čijom ćemo brigom sve neprijateljske zapreke savladati i napadaje odbiti te tako sretno prispjeti u nebo.

Naša je dužnost štovati anđele čuvare, a napose štovati svoga anđela čuvara, slušati ga i zahvalni mu biti.

Kada bismo pitali svoju savjest kako smo do sada slijedili upute i savjete svoga anđela čuvara, što bi nam savjest odgovorila? Na području umovanja smo sigurno cijenili svoga anđela čuvara. A kada je u životu trebalo poslušati anđela čuvara, pa paziti na bračnu vjernost, čuvati čistoću, paziti na jezik, ne dirati u tuđe poštenje, zar ne da smo se mnogo puta vladali kao da i ne znamo za anđela čuvara. Zapamtimo dobro opomenu Svete crkve: "Anđeo je taj koji nam kaže pravi put u raj".

Nečisti duhovi — zli duhovi

Otpali su anđeli nazvani: zli duhovi, nečisti duhovi, zli anđeli, demoni ili đavoli. Zli duhovi napastuju nas iz zlobe i zavisti da nas zavedu na grijeh, te gurnu u vječnu propast.

Đavao je zaveo na grijeh prve ljude u raju zemaljskom. Lukavo je upitao: "Zašto Vam je Bog zapovijedio da ne jedete sa svakoga drveta u raju?" A žena mu odgovori: "Sa svakoga drveta što je u raju smijemo jesti, ali od ploda drveta koje je u sredini raja, zapovijedio nam je Bog da ne jedemo i da ga ne diramo, jer bismo umrli". A zmija (đavao) reče ženi: "Nipošto nećete umrijeti. Zna, naime, Bog da će vam se u onaj dan kada budete jeli s njega, otvoriti oči i bit ćete kao bogovi, znajući dobro i zlo" (1 Mojs 3,1-5). Žena uzme zabranjeno voće. Sama je jela i dala mužu. Eto na svijet istočnoga grijeha. Judina izdaja Sina Božjega, najodvratnije djelo što je ikad učinjeno na zemlji, plod je i posljedica đavolske zlobe. "Đavao je stavio u srce Jude, sina Šimunova iz Kenota, odluku da Isusa izda" (Iv 13,2).

I samoga je Spasitelja đavao napastovao. Čitamo u Svetom pismu: "Tada odvede Duh Isusa u pustinju da ga kuša đavao" (Mt 4,1).

Sve je ovo imao pred očima Sv. Petar pa je očinski upozoravao prve kršćane: "Budite trijezni i pazite, jer protivnik vaš, đavao, kao ričući lav hoda i traži koga da proždre" (1 Petr 5,8). Isus Krist je odlučno odbio đavolovo napastovanje kada mu je rekao: "Odlazi sotono jer je pisano: Gospodinu se Bogu svome klanjaj i Njemu jedinome služi". Sveto pismo nadodaje: "Tada Ga ostavi đavao i

gle, anđeli pristupiše te su mu služili" (Mt 4,10-11). Isusov postupak s đavlom je prekrasan primjer nama kako se treba vladati kada đavao napastuje.

S božjim dopuštenjem može đavao škoditi tijelu i imovini čovjeka. Zoran primjer imamo u Starom zavjetu kod pobožnog Joba. Đavao mu je uništio svu imovinu i djecu. Konačno udario gubom samoga Joba tako da su ga ukućani iznijeli na smetište, gdje je crijepom strugao gubu s tijela.

Nečisti duh može ući u čovjeka pa ga opsjesti i zagospodariti njime tako da se udovima čovječjim služi kao svojim. Takvi se ljudi zovu opsjednuti. U Svetom pismu Staroga zavjeta nalazimo mnogo primjera opsjednutih ljudi. Spasitelj je u svoje vrijeme često izgonio nečiste duhove iz ljudi. "Bio je u zbornici čovjek koga je opsjeo nečisti duh. I zaprijeti mu Isus govoreći: Umukni i iziđi iz njega. I oborivši ga nečisti duh na sredinu, iziđe iz njega i ništa mu ne naudi" (Lk 4,33 i 35). Drugom zgodom sretne Isusa neki čovjek u kom su bili đavli i nije se odavna oblačio u haljine i nije živio u kući nego u grobovima. Kada vidje Isusa zagalami, baci se preda nj te jakim glasom viknu "Što hoćeš od mene, Isuse, Sine najuzvišenijeg Boga? Molim te ne muči me!". Ovoga su čovjeka đavli tako mučili da su ga ukućani stavljali u lance i u klade i čuvali ga, ali on izlomi okove a đavao ga tjerao po pustim mjestima" (Lk 8,28-29).

Naše vrijeme na različite načine se zanima za zle duhove, za đavla. On je ušao u književnost, gdje igra ne baš jasnu ulogu dvorske lude. Neki povjesničari pokušavaju njegovom pomoću protumačiti teške i ne protumačive događaje daleke i bliske prošlosti. Mnogo ljudi bavi se raznim paklenim praksama i u podzemlju postoje poklonici sotone i čitava "njegova crkva" s đavolskim kultom. Među modernim, bogatim ženama popularan je kult vještica i "vještičarska društva" itd.

S druge strane niječe se uopće postojanje đavla, te se uvjerenje i vjera da on postoji pripisuje ili bolesnoj mašti ili mitološkom shvaćanju svijeta i života.

Više je puta i s različitih strana naglašeno da je najveća prijevara đavla, da on ne postoji i da ljude uvjeri da njega nema i da im je sve dozvoljeno. Tada će njegova žetva biti najuspješnija.

Đavao prisvaja vlast nad svim svijetom (Lk 4,6; IV 12,31; 14,30: 16,11). Đavli tvore jednu cjelinu kao jedno kraljevstvo (Mt 12,25). Đavao je neumoran u borbi protiv Krista i protiv ljudi, on

sije kukolj među pšenicu (Mt 13,25-38), krade riječ Božju iz ljudskih srdaca (Mt 13,19, napastovati će i apostole kao i Gospodina (Lk 22,31).

Isus nastupa kao onaj koji je jači i ima vlast nad sotonom: "Sin se Božji pojavio zato da uništi đavolska djela" (Iv 3,8). Tu Isusovu konačnu pobjedu nad sotonom Pavao zorno opisuje u slici pobjedničke povorke u kojoj su poglavarstva i vlasti kao roblje provedeni u mimohodu (usp. Kol 2,15).

Sotona, knez ovoga svijeta, je već pobijeđen i osuđen (Iv 16,11), ali on i dalje ima određenu slobodu da se kreće i da napastuje i napada ljude, sve do konca svijeta (1 Iv 5,19).

Isusov navještaj Kraljevstva Božjega upravo je u tom što on ruši kraljevstvo sotone: "Ako li ja Božjim prstom izgonim zle duhove, znači da je došlo k vama Kraljevstvo božje" (Lk 11,20).

Utjecaj zlih duhova na ljude

Sotona je — kako reče Isus — ubojica od početka (iv 8,44). On stoga uvijek traži načina kako bi čovjeku naškodio i upropastio ga. Pogledajmo neke načine kojima se on u tome služi.

Napastovanje i zavođenje

Kako đavao napastuje čovjeka? Budući da mu je svetište ljudske slobode izravno nedostupno, ako mu ga mi ne otvorimo, onda on pokušava utjecati na našu slobodu preko vanjskih sjetila na maštu. Mašta je raskršće između vanjskog i našeg unutarnjeg svijeta, svijeta misli i slobode. Tako je sotona pristupio i našim praroditeljima, tako je pristupio i samom Isusu Kristu. Taknuta sjetila i mašta utječu na misao i slobodnu volju, koja se počne kolebati između Boga i stvorenja.

Jedno veoma važno i često područje đavolovog napastovanja jest naš zajednički život. Duh Sveti širi mir, praštanje, ljubav i sjedinjuje nas u jedno Tijelo Kristovo, a zli duh sa svoje strane želi unijeti u naša srca nemir, zavist, mržnju, svađu, neprijateljstva i želi razjediniti Tijelo Kristovo. U knjizi o Jobu nailazimo na brojne primjere kako sotona nastoji izazvati vanjske teškoće, ne bi li čovjeka pokolebao u povjerenju i predanju Bogu.

Kad su se Židovi digli protiv Isusa, sprečavali su ga u njegovu naviještanju Evanđelja i htjeli ga ubiti, a on im je jasno rekao: "Kad biste bili Abrahamova djeca, postupali biste poput

Abrahama. Umjesto toga vi nastojite mene ubiti... Vi postupate poput svoga oca... Vi imate đavla za oca i hoćete da vršite želje svog oca. On je ubojica ljudi od početka" (Iv 8,39-44).

Iz ovog kratkog pregleda vidimo da sotona koristi svaku priliku da bi škodio čovjeku. On je inteligentan, pa na razne načine pokušava skrenuti čovjeka s Božjeg puta i strovaliti ga u pakao.

Zli su duhovi moćniji od čovjeka i sam čovjek ih ne može nadvladati. Jedini Bog ima gospodstvo nad njima, te je naša borba u tome da se obratimo Bogu za pomoć i utečemo Božjoj zaštiti.

Isus Krist je pobijedio sotonu dao nam je upute za borbu protiv sotone. Iznesimo neke od tih uputa:

— Isus je svojom božanskom vlašću zapovijedao đavlima i oni su morali odstupiti (Mk 1,25; Lk 4,34). Tu istu vlast Isus je dao i svojim učenicima tj. svojoj Crkvi, da i ona tako postupa (Mk 16,17). Ali upotreba te vlasti egzorcima pri istjeravanju đavla prema mišljenju Isusa i apostola, tek je jedan dio obrane od sotone.

— Mnogo važnije je unaprijed se braniti protiv napadaja zlih duhova. Među ta sredstva spadaju:

— **MOLITVA.** Sam Gospodin upotrebljava molitvu kao zaštitu protiv utjecaja sotone (Lk 22,31 i savjetuje je svojim učenicima (Mt 26,41). Također i liturgija poznaje molitve za zaštitu protiv utjecaja zlih duhova.

— **POST.** Isus posti četrdeset dana u pustinji i priprema se za borbu sa sotonom. Crkva se također od prvih stoljeća na posebni način u korizmi postom i molitvom bori protiv napasti i zloga.

— **BDJENJE.** Isus preporuča učenicima: "Bdijte i molite da ne padnete u napast (Mt 26,41). Isus u pustinji moli, posti i bdije, i tako se priprema za sukob sa sotonom, kada ga dođe napastovati.

Sveti Pavao nabraja Efažanima čitav niz duhovnih sredstava koja su bojna oprema protiv sotone: "Jer naša borba nije protiv (slabog) čovjeka, nego protiv poglavarstva, protiv zlih vlasti, protiv vrhovnika ovog mračnog svijeta, protiv zlih duhova, koji borave u zračnim visinama. Zato uzmite i ponesite potpunu bojnu opremu koju daje Bog da se možete oduprijeti u zli dan, sve nadvladati i ostati na bojištu! Dakle, stojte čvrsto! Opašite svoje bokove istinom, obucite oklop pravednosti, obujte noge onom spremnošću, koju daje vesela vijest mira. Držite uvijek rukom štit vjere; njime ćete moći ugasiti sve goruće strijele đavla. Prihvatite i spasonosnu kacigu i mač koji pruža Duh, tk. RIJEČ BOŽJU! U

svakoj prigodi upravljajte u Duhu svakovrsne prošnje i molitve i radi toga bdijte s neprekidnom ustrajnosti i molitvom za sve Svete" (Ef 6,12-18).

U ovim je poticajima uključen čitav naš kršćanski život u svim njegovim dimenzijama:

— život vjere i punog predanja Bogu,

— hranjen uvijek iznova riječi Božjom,

— život istine po kojemu naše vanjsko vladanje proizlazi iz nutarnjeg izbora Božanske istine,

— život pravednosti po kojem ulazimo u Božju pravednost i drugima je prenosimo,

— život radosnog navještanja Evanđelja,

— povezanost sa zajednicom vjernika u molitvi i prošnji, vodeći računa o potrebama bližnjih,

— Sakramenti i sakramentalni život. O prvoj kršćanskoj zajednici čitamo: "Svi su bili postojani u apostolskoj nauci, zajedničkom životu, lomljenju kruha i molitvama" (Dj 2,42).

U tom su izvještaju spomenuta četiri bitna elementa kršćanskog života, od kojih smo neke već spomenuli:

— apostolski nauk, cjelina Evanđelja;

— zajedništvo života, u kojem kao živi udovi Tijela Kristova jedni drugima služimo (1 Kom 12,12). To zajedništvo dolazi do izražaja u konkretnim životnim okolnostima, vodeći računa o svim životnim potrebama bližnjega (Dj 2,44-47; 4,32-36),

— lomljenje kruha, tj. slavljenje Euharistije, blagovanja Tijela Gospodnjega (1 Kor 11,23; Iv 6,26),

— zajednička molitva u koju je uključena molitva Crkve u različitim njezinim oblicima,

— službena molitva Crkve — Časoslov naroda Božjega,

— slavljenje sakramenata,

— druge zajedničke molitve,

— posebne molitve Crkve namijenjene upravo, kao u našem slučaju, protiv utjecaja zlih duhova: upotreba blagoslovina, posveta, blagoslova i egzorcizama.

Takav je u stvari postupak Isusa Krista. On nas oslobađa od utjecaja zlih duhova i uvodi nas u svoje kraljevstvo, koje je kraljevstvo ljubavi i punog zajedništva s Bogom i braćom, u osobnom predanju kao i u zajedničarskom životu. Isus nas oslobađa i čuva od svih zlih utjecaja da možemo potpuno pripadati Bogu i bližnjemu.

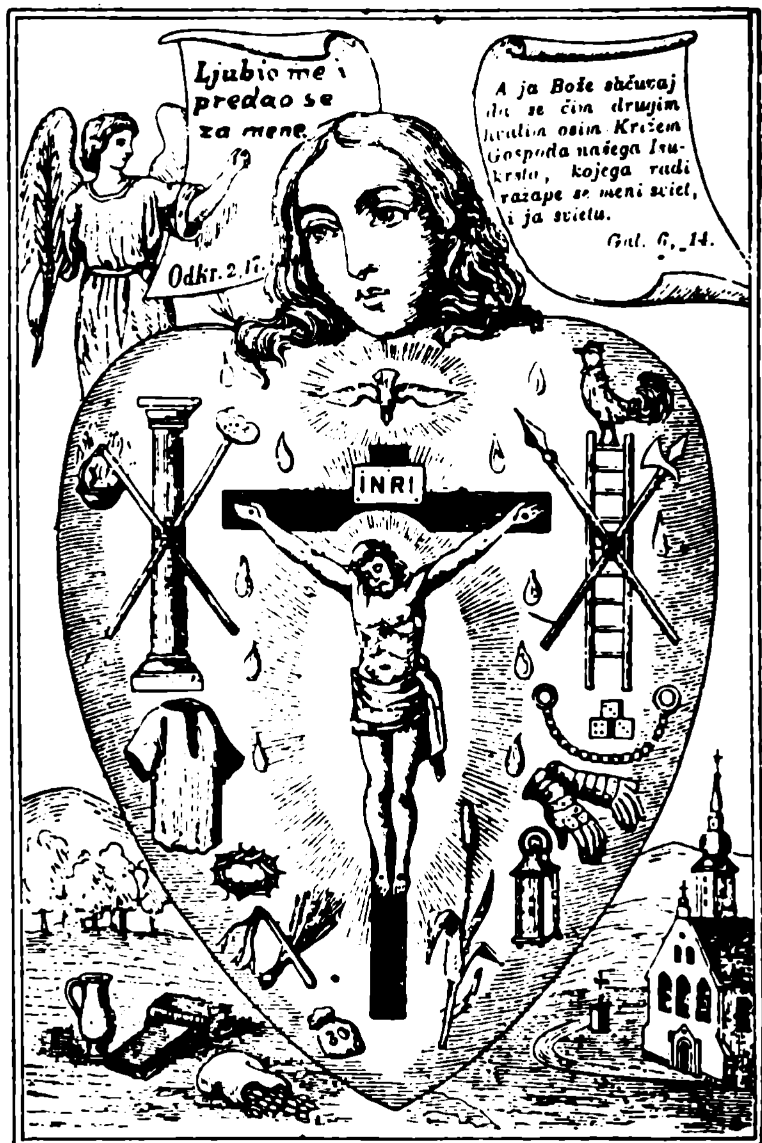
Slika nutrine, duše čovjeka, koji se predao grijehu,
te sotona u njemu vlada

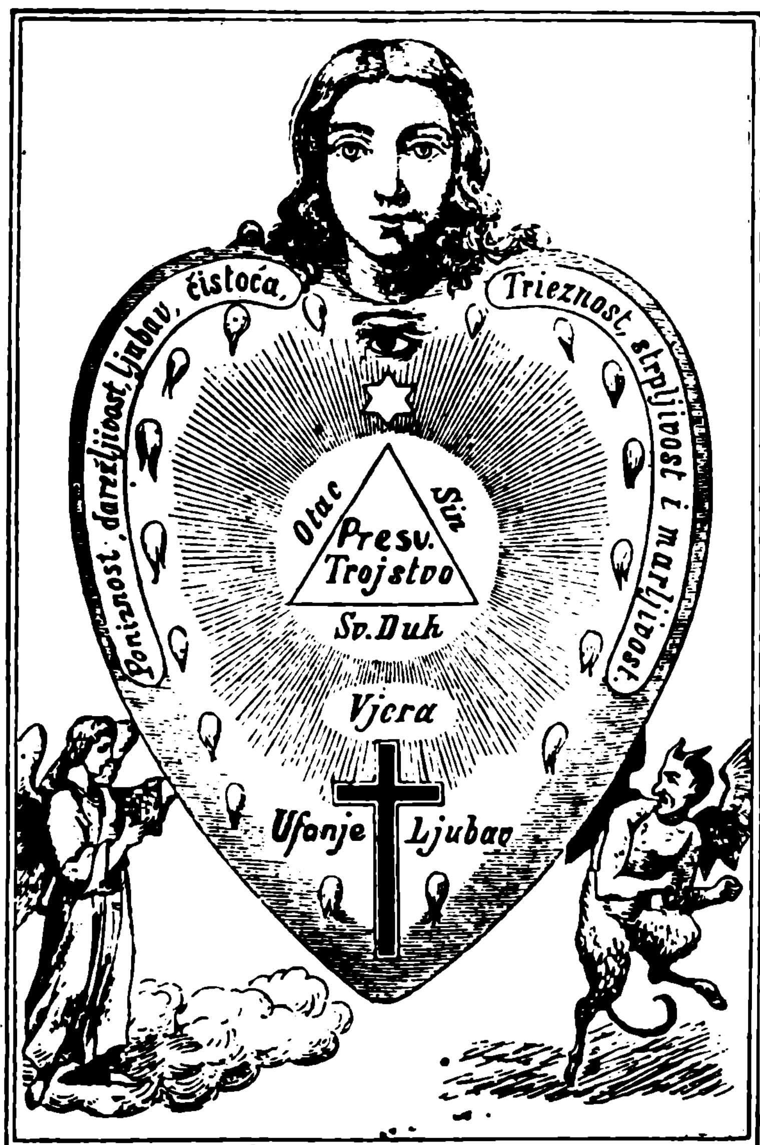
Slika nutrine, duše grješnika, koji čini pokoru i počinje se kloniti grijeha

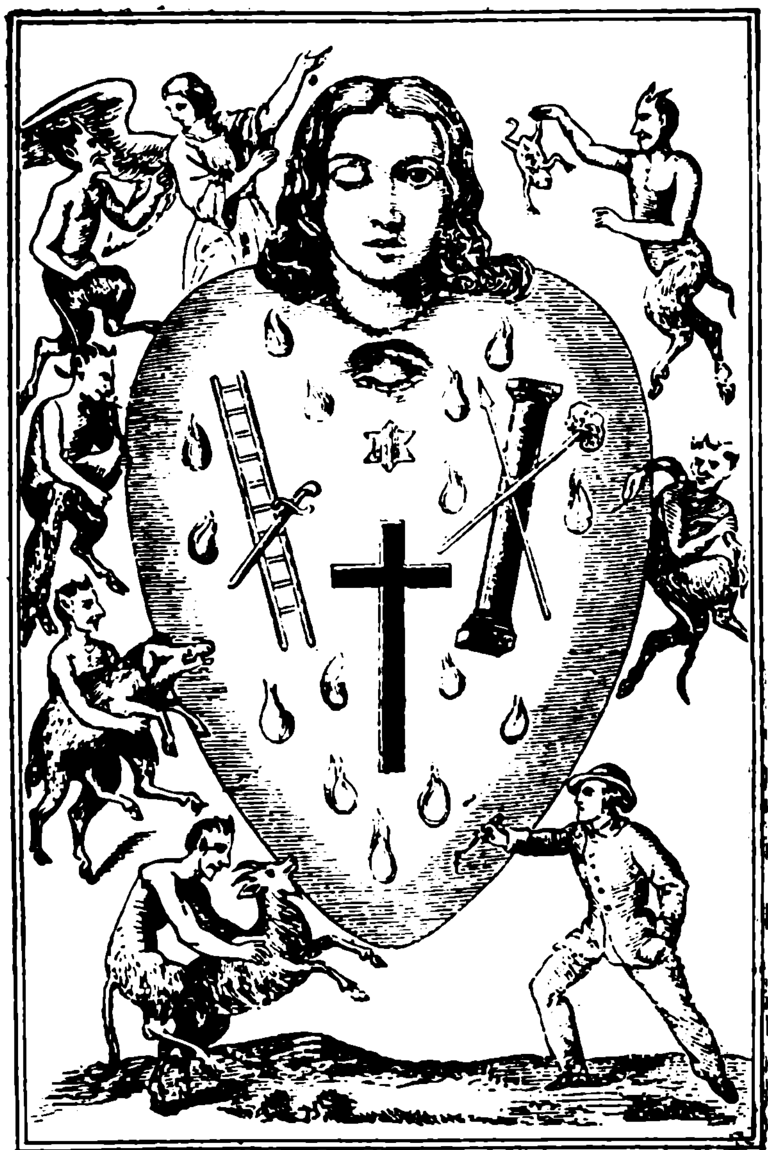
Nutarnje stanje duše grješnika, koji vjeruje u Isusa Krista i Evanđelje, te ga je napunio Duh Sveti.

Slika nutrašnjeg čovjeka, duše čovjekove, koji je zaslugom Isusa Krista pomiren s Bogom, i ne zna za ništa, osim za Isusa Krista.

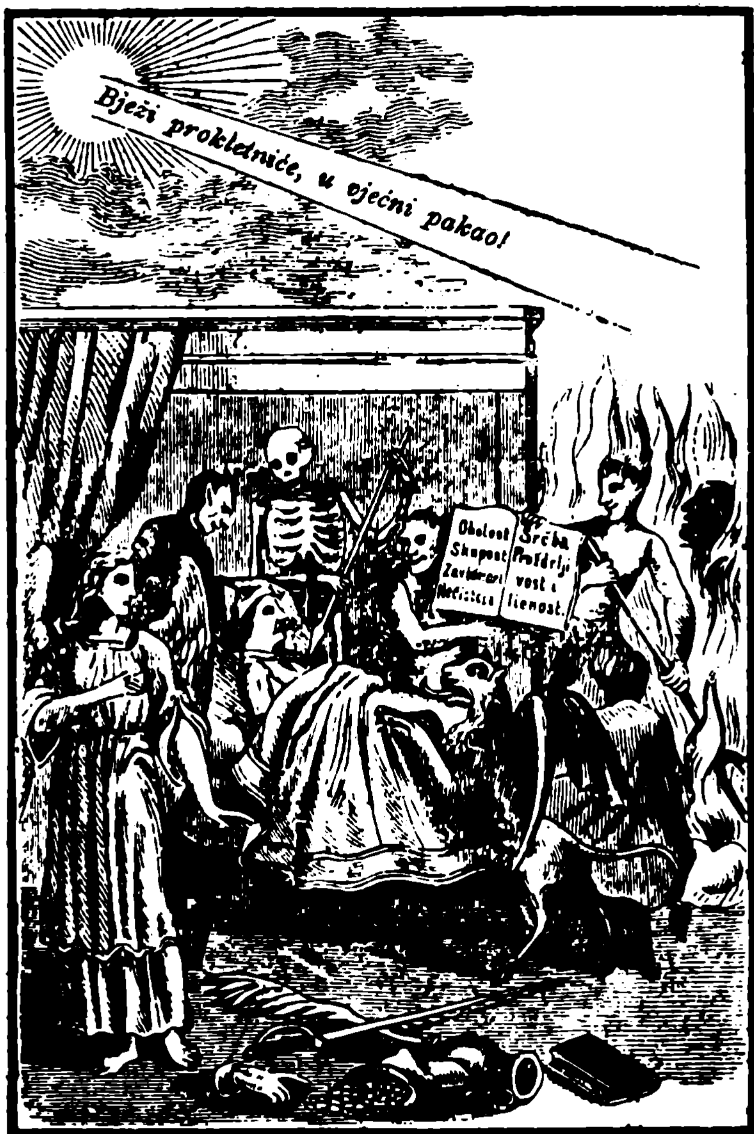
Nutrina duše čovjeka, koji ljubi Boga. Srce mu je hram živoga Boga, prebivalište presvetoga Trojstva.

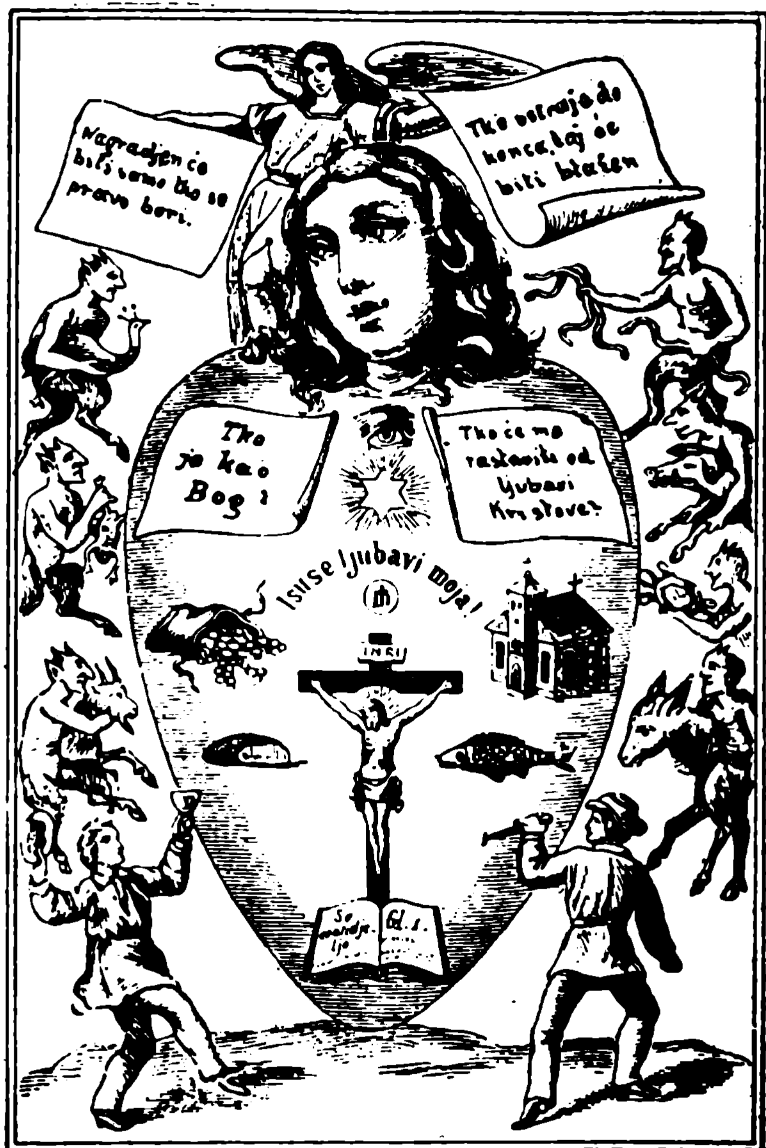
Srce čovjeka, u kome je revnost smalaksala, te počinje ljubiti svijet.

Stanje srca čovjeka, koji se je iza izvršene pokore vratio grijehu, te je sada sasvim u vlasti đavla.

Smrt bezbožnika i kazna zbog grijeha.

Nutarnje stanje čovjeka, koji je ustrajao u borbi protiv zla i vježbao se u dobru do konca svoga života.

•Smrt pravednika, koji ljubi Boga

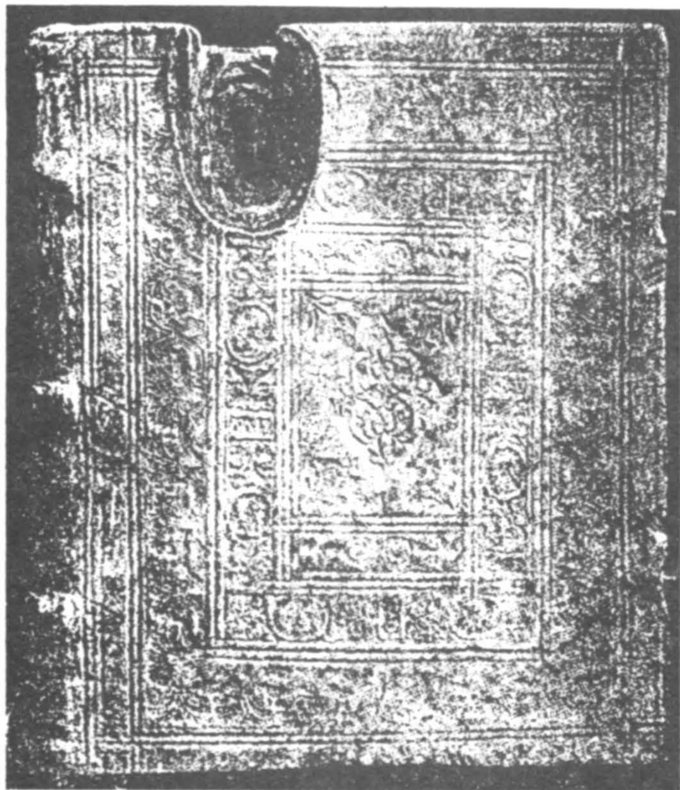
Borba

Čovjek, koji je dobio igru

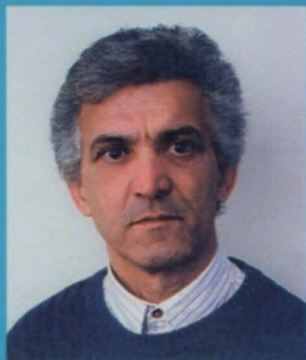
Čovjek, koji je izgubio igru

Korice knjige što ih je probušio svojim gorućim palcem sve do 81. stranice, godine 1670. u Hallu (Tirol) prvi kapelan Christoph Wallbach, umro 3. srpnja 1605.

Snimak vatrenog otiska što ga je ostavila pokojna sestra Terezija-Margarita, franjevka sv. Ane u Foligno (Italija), dotičući se vrata rušnice svojom desnom rukom [illegible] studenog 18[illegible]

BIOGRAFIJA

Rođen sam 24. rujna 1941. godine u Strmcu, župa Brezovica — Novi Zagreb. Tu su mi i pradjedovi rođeni. Kao najstarije dijete u obitelji morao sam pomagati ocu u najtežim poslovima kojih je na selu uvijek. U takvim okolnostima jedva sam završio četiri razreda osnovne škole. Velika kratkovidnost i krajnje siromaštvo učinili su da budem potišten i prezren. Odbačen od ljudi, padam u teške griješne mladenačke godine. U takvom i na takvom smetištu života nađoše me vragovi i počeli me mučiti po cijele noći. Tražeći spas svugdje ne dođoh nigdje. Dočuo sam za Krista Spasitelja i On me je svojom Presvetom majkom Marijom spasio. Hvala, slava i čast im od svega puka koljena i jezika.

Mijo Bubnić